

Рик Риърдън
Похитителят на мълнии

На Хейли – първия слушател на тази история

Първа глава
Без да искам, изпарявам учителката по математика

Виж сега, не съм искал да бъда син на бог.

Ако си взел тази книга, защото подозираш, че и ти си като мен, по-добре я захвърли веднага. Повярвай в лъжите, които мама и татко са ти наговорили за раждането ти, и се опитай да живееш нормално.

Да си син на божество е опасно. И страшно. Най-често води до смърт по особено жесток начин.

Ако си нормално дете, което мисли, че това е само измислица – чудесно! Спокойно продължавай нататък. Завиждам ти, задето можеш да се престориш, че това изобщо не се е случвало.

Ако обаче разпознаеш себе си сред тези страници, ако отвътре нещо започне да те човърка, веднага престани с четенето. Може да си един от нас. А щом веднъж го осъзнаеш, е само въпрос на време _те_ също да те подушат и да дойдат.

Да не кажеш после, че не съм те предупредил...

Казвам се Пърси Джаксън.

На дванайсет години съм. Допреди няколко месеца бях обикновен ученик в академия „Янси“ – частно училище за деца с проблеми в северен Ню Йорк.

Дали съм дете с проблеми ли?

Да. Може да се каже.

Бих могъл да започна от кой да е момент в краткия си нещастен живот, за да го докажа, но положението се влоши сериозно миналия май, когато нашият клас отиде на едневна екскурзия до Манхатън – два̀сет и осем откачалки и двама учители в жълт училищен автобус, поели към музея „Метрополитън“, за да разгледат находките от Древна Гърция и Древен Рим.

Да, знам, истинско мъчение е! Както и повечето екскурзии, организирани от „Янси“.

Само че този път ни водеше господин Бранър и аз таях известни надежди.

Господин Бранър беше мъж на средна възраст в моторизирана инвалидна количка. Той беше с оредяла коса, рошава брада и орѳано сако от туид, което вечно миришеше на кафе. На пръв поглед не изглеждаше кой знае колко свестен, но разказваше истории и смешки и ни позволяваше да си играем в клас. Освен това притежаваше страхотна колекция древноримски ризници и оръжия, така че единствено в неговите часове не ми се доспиваше от скука.

Надявах се с екскурзията всичко да е наред. Най-вече се надявах поне този път да не се забъркам в неприятности. Как грешах обаче!

Така де, на екскурзиите все ми се случваха разни гадости. Предишната година – тогава бях в друго училище, отидохме до бойното поле в Саратога и стана беля с едно оръдие от времето на Гражданската война. В никакъв случай не се целех в училищния автобус, но така или иначе ме изключиха. А преди това, по-миналата година, когато отидохме в аквариума за акули „Воден свят“, без да искам натиснах някаква ръчка и целият клас се наложи да доплува. А пък преди това... е, схванахте картинката.

На тази екскурзия обаче бях решил да бъда послушен.

По целия път до града търпях Нанси Бобофит – луничава червенокоса клептоманка, която замеряше най-добрия ми приятел Гроувър с парчета сандвич с фъстъчено масло и кетчуп.

Гроувър бе лесна мишена. Беше слабичък. Лесно се разплакваше. Сигурно беше повтарял няколко години, тъй като единствено той в класа имаше пъпки и дори рехава брадичка. И на всичкото отгоре беше инвалид – освободен от часовете по физическо заради някакво заболяване на мускулите на краката. Вървеше странно, сякаш всяка крачка му причиняваше болка, но само да можете да го видите как тича към столовата, когато за обяд дават енчилада!

Както и да е, Нанси Бобофит хвърляше към него трохи от сандвича си и те залепваха по къдравата му кафява коса. Много добре знаеше, че нищо не мога да й направя, защото вече бях с последно предупреждение за изключване.

– Ще я убия – измърморих аз.

– Няма проблем. Обичам фъстъчено масло – опита се да ме успокои Гроувър. Наведе се, за да избегне поредното парче от обяда й.

– Край! – Понечих да се изправа, но Гроувър ме дръпна да седна.

– С последно предупреждение си – напомни ми той. – Знаеш кой ще излезе крив накрая.

Като се замисля, по-добре да се бях сбил с Нанси Бобофит още тогава. Поредното изключване от училище щеше да е нищо в сравнение с кашата, в която ми предстоеше да се забъркам.

В музея господин Бранър пое ролята на екскурзовод.

Движеше се в инвалидната си количка из огромните отекващи коридори, покрай мраморни статуи и стъклени витрини, пълни със стари черно-жълтеникави глинени съдове.

Умът ми не побираше как е възможно да не са се строшили за две, че дори и за три хиляди години.

Господин Бранър ни събра около една четириметрова каменна колона с голям сфинкс на върха и заяви, че това е _стела_ и някога е отбелязвала гробницата на момиче на нашата възраст. След това започна да обяснява за изсечените по нея надписи. Опитвах се да го слушам, защото ми беше интересно, но всички наоколо говореха и щом им кажех да мълкнат, другата придружаваща учителка – госпожа Додс, ми хвърляше смразяващ поглед.

Госпожа Додс беше дребна и идваше от Джорджия. Преподаваше ни математика и винаги носеше черно кожено яке, макар да беше поне на петдесет. Изглеждаше достатъчно зла да блъсне някой „Харли Дейвидсън“ в шкафчето ти в коридора. Появи се в „Янси“ по средата на учебната година, когато предишната ни учителка по математика получи нервен срив.

От самото начало госпожа Додс хареса Нанси Бобофит и реши, че аз съм дяволско изчадие. Посочваше ме с костелив пръст и с меден гласец казваше: „Пак ли ти, миличък“ и после цял месец трябваше да оставам в класната стая след часовете.

Веднъж, след като ме беше накарала да трия отговорите от тетрадката за упражнения до полунощ, казах на Гроувър, че според мен госпожа Додс не е човек.

– Напълно си прав – отвърна той сериозно.

Господин Бранър продължаваше да говори за древногръцките погребения.

Когато стигна до изрисувания гол мъж върху колоната, Нанси Бобофит се изкикоти и аз се обърнах.

– Мълкни най-после!

Прозвуча доста по-силно, отколкото възнамерявах.

Цялата група се засмя. Господин Бранър прекъсна разказа си.

– Господин Джаксън, искате да добавите нещо ли?

– Не, господине – изчервих се аз.

– Може би ще ни кажете какво е това? – посочи едно от изображенията върху _стелата_.

Погледнах я и веднага изпитах облекчение, знаех какво представлява.

– Това е Кронос, който изяде децата си, нали?

– Да – отвърна господин Бранър, който очевидно чакаше още нещо. – И го е направил, защото...

– Ами... – напънах се да си спомня. – Кронос бил върховният бог и...

– Бог?

– Титан – поправих се аз. – Нямам доверие на децата си, които били боговете. Затова, въх... Кронос ги изял, нали? Съпругата му обаче скрила малкия Зевс, а вместо него дала на Кронос камък. После, когато пораснал, Зевс подлъгал баща си Кронос да повърне братята и сестрите му...

– Блякс! – обади се едно от момчетата зад мен.

– ... и така се стигнало до голямата битка между боговете и титаните – продължих аз. – Боговете победили.

Откъм групата долетя кикот.

Зад мен Нанси Бобофит измърмори на приятелката си:

– И за какво ни е това? Като кандидатстваме за работа, кой ще ни пита защо Кронос е изял децата си!

– И така, господин Джаксън – обади се учителят, – да използвам отличния въпрос на госпожица Бобофит, защо това е важно за реалния живот?

– Спукана ти е работата! – прошепна Гроувър.

– Млъквай – изсъска Нанси, лицето ѝ беше станало почервено от косата ѝ.

Поне и Нанси си го отнесе. Единствено господин Бранър я хващаше, когато говореше такива неща. Ушите му бяха като радар.

Помислих върху въпроса му и свих рамене.

– Не знам, господине.

– Аха – въздъхна разочаровано господин Бранър. – Надявам се следващия път да се подготвите по-добре, господин Джаксън. Зевс дал на Кронос да пие вино с горчица, което го накарало да изплюе останалите си пет деца, които, разбира се, предвид, че били безсмъртни богове, през цялото това време си живеели напълно непокътнати в корема на титана. Боговете победили баща си и го захвърлили в Тартар – най-тъмната бездна на Подземния свят. В тази връзка, време е за обяд. Госпожо Додс, ще ни изведете ли навън?

Децата се изнизаха едно по едно – момчетата се държаха за корема, а момчетата се бутаха и гримасничеха като идиоти.

С Гроувър тъкмо тръгахме след тях, когато господин Бранър се обади:

– Господин Джаксън.

Вече се бях досетил какво ще последва.

Казах на Гроувър да не ме чака и се обърнах към учителя.

– Да, господине?

Господин Бранър ме гледаше настойчиво с кафявите си очи, които сякаш бяха на хиляди години и бяха видели какво ли не.

– Трябва да научиш отговора на въпроса ми.

– За титаните ли?

– За реалния живот. И защо това, което учим тук, е важно за него.

– А!

– Това, което ще научиш от мен, е жизненоважно. Трябва да подхождаш към него с цялото си внимание. Очаквам само най-доброто от теб, Пърси Джаксън.

Щеше ми се да се ядосам, той изискваше прекалено много от мен.

Така де, беше готино, когато в клас си правехме състезания и господин Бранър, облечен в древноримска ризница, размахваше меч и ни изкарваше на дъската, за да изредим имената на всички римляни и гърци, на техните майки, както и в кое божество са вярвали. Само че господин Бранър очакваше от мен да

бъда по-добър от останалите! Аз имах дислексия и синдром на дефицит на вниманието (СДВ), което означаваше, че не мога да се съсредоточавам, заради това имах и проблеми с четенето. А той искаше не просто да не отстъпвам на останалите, ами дори да съм по-добър от тях. Как, като дори не можех да запомня всички имена и събития, да не говорим и да ги напиша правилно.

Измърморих, че ще се старая повече, а господин Бранър се взираше тъжно в _стелата_, все едно лично е присъствал на погребението на момичето.

После ми каза да вървя да обядвам.

Класът се беше събрал на стълбите пред музея, откъдето се виждаше чудесно цялото Пето авеню.

Наближаваше силна буря – никога досега не бях виждал по-черни облаци. Може би се случваше заради глобалното затопляне, но от Коледа насам времето беше доста странно – ужасни снежни бури, наводнения, горски пожари, причинени от мълнии. Нищо чудно сега да се задаваше и ураган.

Като че ли никой друг не забелязваше скупчилия се над главите ни мрак. Няколко момчета замерваха гълъбите с бисквитки. Нанси Бобофит се опитваше да бръкне в чантата на една жена, но госпожа Додс, разбира се, блееше.

С Гроувър седяхме на ръба на фонтана, отделно от останалите. Не искахме хората да мислят, че сме от „онова“ училище с ненормалниците, които другаде не могат да се справят.

– Оставане след часовете? – предположи Гроувър.

– А, не, Бранър е точен. Но не разбирам защо трябва постоянно да ми дава толкова зор. Аз да не съм гений!

Гроувър замълча. Реших, че ще последва дълбокомислен философски коментар, с който ще се опита да ме утеши, но вместо това той попита:

– Може ли да ти изям ябълката?

Нямах кой знае какъв апетит, така че му я дадох.

Загледах се в потока таксите по Пето Авеню и си представих апартамента на майка ми, на няколко преки от тук. Не я бях виждал от Коледа. Прииска ми се да скоча в едно такси и да си отида у дома. Тя щеше да ме прегърне и да ми се зарадва, но също така щеше и да е разочарована. Щеше да ме изпрати обратно в „Янси“ и да ме помоли да се старая повече, нищо че беше шестото ми училище за шест години и най-вероятно и от него щяха да ме изхвърлят. Нямаше да понеса тъжния ѝ поглед.

Господин Бранър застана с количката си в основата на рампата за инвалиди. Заръфа целина и се зачете в някаква книга с меки корици. Отзад на количката стърчеше червен чадър и с него тя приличаше на моторизирана масичка за кафе.

Тъкмо понечих да развия сандвича си и Нанси Бобофит застана пред мен с грозните си приятелки – явно ѝ беше омръзнало да краде от туристите – и хвърли наполовина изядения си обяд в скута на Гроувър.

– Опа! – Ухили ми се с кривите си зъби. Цялото ѝ лице беше покрито с оранжеви лунички, все едно някой я беше опръскал с боя.

Опитах се да запазя спокойствие. Училищната психоложка милион пъти ми беше казвала да броя до десет, за да овладее гнева си. Само че бях толкова бесен, че направо изпуших. В ушите ми бумтеше.

Не си спомням да съм докосвал Нанси, но в следващия миг тя се озова по задник във фонтана и крещеше:

– Пърси ме бутна!

Госпожа Додс се материализира до нас.

Някои от децата шушнеха:

– Видя ли...

– ... водата...

– ... сякаш я сграбчи...

Нямах представа за какво говорят. Но бях наясно, че пак съм загазил.

Щом се увери, че горката Нанси е добре, и обеща да ѝ купи нова тениска от магазина за сувенири в музея и така нататък, госпожа Додс насочи вниманието си към мен. В очите ѝ проблясваха доволни пламъчета, сякаш цял срок беше чакала да сторя нещо подобно.

– Така, миличък...

– Да, знам – измрънках аз. – Един месец изтриване на стари учебни тетрадки.

Грешка.

– Ела с мен – заповяда тя.

– Чакайте! – извика Гроувър. – Аз бях. Аз я бутнах.

Погледнах го изумено. Не можех да повярвам, че иска да ме прикрие. Та той изпитваше ужас от госпожа Додс.

Тя го изгледа толкова ядосано, че брадичката му и няколкото косъма върху нея се разтрепериха.

– Не ми се вярва, господин Андъруд – каза тя.

– Ама...

– Стой ТУК!

Гроувър ме погледна отчаяно.

– Няма нищо, друже. Благодаря, че опита.

– Миличък... – излая госпожа Додс към мен. – Веднага!

Нанси Бобифт се ухили доволно.

Хвърлих ѝ най-красноречивия си поглед „ще ти го върна тъпкано“. Нямах нищо против да ме накажат, задето съм я бутнал. Просто ми се щеше да помнех как съм го направил.

Обърнах се към госпожа Додс, но нея вече я нямаше. Стоеше пред входа на музея, вече беше изкачила стълбите и ми махаше нетърпеливо да я последвам.

Как беше успяла да се придвижи толкова бързо?

Това ми се случваше често, мозъкът ми задрямваше и преди да се усетя, вече бях пропуснал нещо. Сякаш парченце от пъзела на Вселената пропадеше някъде, а аз се озовавах зяпнал в останалото на мястото му празно пространство. Училищният психолог веднъж ми обясни, че това се дължало на СДВ – мозъкът ми погрешно разбирал видяното.

Аз обаче не бях напълно убеден.

Последвах госпожа Додс.

По средата на стълбите хвърлих поглед назад към Гроувър. Той изглеждаше блед и поглеждаше ту мен, ту господин Бранър, сякаш искаше да привлече вниманието му, но учителят беше потънал в романа си.

Погледнах отново нагоре. Госпожа Додс отново бе изчезнала. Вече беше вътре, в дъното на фойето, и ми махаше да побързам.

Сигурно възнамеряваше да ме накара да купя на Нанси нова тениска от магазина за сувенири.

Изглежда обаче, планът ѝ беше съвсем друг.

Последвах я навътре в музея. В крайна сметка я настигнах в залата за Древна Гърция и Рим.

Вътре бяхме само двамата.

Госпожа Додс стоеше с кръстосани на гърдите ръце пред мраморен фриз на древногръцките богове. От гърлото ѝ излизаше някакъв странен звук... като ръмжене.

Дори и без този звук щях да съм притеснен. Странно е да си насаме с учител, особено с госпожа Додс. А и тя така се взираше във фриза, сякаш искаше да го изпепели с поглед...

– Напоследък ни създаваш проблеми, миличък – поде.

Избрах най-безопасната стратегия.

– Да, госпожо.

– Наистина ли си мислеше, че ще ти се размине?

Госпожа Додс подръпна маншетите на коженото си яке.

В очите ѝ пламтеше лудост. И злоба.

Все пак тя беше учителка. Едва ли можеше да ми направи нещо лошо.

– Ааа... обещавам да се старая повече, госпожо.

Гръм разтърси сградата.

– Ние не сме глупаци, Пърси Джаксън – продължи госпожа Додс. – Беше само въпрос на време да те открием. Признай и ще си спестиш болката.

Нямах представа за какво говори.

Единственото, което ми идваше на ума, беше, че явно преподавателите са узнали за незаконните запаси от бонбони, които криех в спалното. Или може би се бяха усетили, че съм преписал от интернет есето за Том Сойер, без дори да съм чел книгата, и сега щяха да ми анулират оценката. Или дори да ме накарат да прочета книгата.

– Е? – настоя тя.

– Госпожо, аз не...

– Времето ти изтече.

И тогава се случи нещо невероятно. Поредното огъване на времето.

Госпожа Додс започна да се променя.

Очите ѝ засвяткаха като въглени. Пръстите ѝ се удължиха и се превърнаха в нокти. Изсъска. Изсъска досущ като кобра! Якето ѝ се претопи в големи ципести криле. Вече не беше човек, а сбръчкана вещица с криле на прилеп, нокти на хищник и пожълтели остри зъби, която се канеше да ме разкъса на парчета.

И после светът направо се обърна с главата надолу.

Господин Бранър, който само преди минута беше отвън пред музея, се появи с количката си на входа на залата. В ръката му имаше химикал.

– Хей, Пърси! – извика той и ми го подхвърли.

Госпожа Додс скочи към мен.

Извиках и се наведох, усетих как острите нокти разсичат въздуха до ухото ми. Улових хвърления химикал и в ръцете ми той изведнъж се преобрази в меч – бронзовия меч на господин Бранър.

Госпожа Додс се завъртя към мен с кръвнишки поглед.

Коленете ми омекнаха. Ръцете ми се разтрепериха толкова силно, че почти изпуснах меча.

– Умри, миличък! – изръмжа тя.

И се впусна право към мен.

Бях скован от неописуем ужас, но инстинктивно замахнах с меча. Острието я уцели в рамото и премина през цялото ѝ тяло, сякаш беше вода!

Ссс!

Като пясъчен замък, попаднал в обсега на вертолетна перка, госпожа Додс експлодира в облак от жълт прах и изчезна. Остави след себе си само мирис на сяра, заглъхващ крясък и смразяващо усещане за зло, сякаш пламналите ѝ като въглени очи продължаваха да се взират в мен.

Останах сам.

В ръката си държах химикал.

От господин Бранър нямаше и следа.

Ръцете ми продължаваха да треперят. Дали някой не беше сложил наркотици в сандвича ми?

Нима си бях въобразил всичко?

Излязох навън.

Валеше.

Гроувър седеше до фонтана, над главата си беше разпънал карта. Нанси Бобофит беше чисто мокра от падането във фонтана и все още мърмореше недоволно

на грозните си приятелки. Когато ме видя, извика:

– Дано госпожа Кър хубаво да те е наредила!

– Кой?

– Учителката, глупако!

Премигах. Нямахме такава учителка. Попитах Нанси какви ги говори.

Тя безпомощно вдигна очи към небето и не отговори.

Попитах Гроувър къде е госпожа Додс.

– Кой? – попита той.

Само че преди това се поколеба, а и не искаше да ме погледне в очите, така че според мен лъжеше.

– Не е смешно, друже. Сериозно те питам.

Небето прогърмя.

Видях господин Бранър до рампата – продължаваше да чете под червения си чадър, сякаш изобщо не беше мръдвал.

Отидох при него.

Той вдигна разсеян поглед.

– А, това е моят химикал. Господин Джаксън, ще ви помоля отсега нататък да си носите собствени пособия за писане.

Гребна го от ръката ми. Дори не съзнавах, че още го държа.

– Господине – попитах, – къде е госпожа Додс?

– Кой? – погледна ме неразбиращо той.

– Другият ни придружител. Госпожа Додс. Учителката по математика.

Господин Бранър се намръщи и разтревожено протегна врат към мен.

– Пърси, на тази екскурзия няма никаква госпожа Додс. Доколкото ми е известно, в „Академия Янси“ никога не е имало преподавател с такова име. Добре ли си?

Втора глава

Три баби плетат чорапите на смъртта

Бях свикнал да ми се случват странни неща, но обикновено те отминаваха бързо. Тези непрекъснати халюцинации ми идваха малко в повече.

През цялата останала учебна година сякаш всички в училището се бяха наговорили да ми играят номера. Искрено и безнадеждно вярвах, че госпожа Кър – весела русокоса жена, която видях за първи път в живота си, когато се качи в автобуса ни след екскурзията – е била учителката ни по математика от Коледа насам.

От време на време умишлено споменавах госпожа Додс, за да се опитам да ги хвана в крачка, но в повечето случаи само ме гледаха все едно съм полудял.

Стигнах дотам, че почти им повярвах, че госпожа Додс никога не е съществувала.

Почти.

Гроувър обаче не можеше да ме заблуди. При споменаването на името „Додс“ той се сепваше, а после бързо заявяваше, че не бил чувал за нея. Усещах го, че лъже.

Нещо ставаше. В музея наистина се беше случило нещо.

През деня не ми оставаше много време да мисля за това, но нощем се будех облян в студена пот заради кошмари, в които госпожа Додс ме връхлиташе с остри нокти и разперени криле.

Времето също беше ужасно, което далеч не помагаше на настроението ми. Една нощ бурен вятър отвори прозорците в спалното. Няколко дни след това на петдесетина километра от „Янси“ мина най-голямото торнадо, регистрирано някога в долината Хъдсън. В часовете по съвременна история научихме за необичайно големия брой малки самолети, разбили се през годината в Атлантическия океан, в резултат

на връхлетели изневиделица бури.

Станах начумерен и раздражителен. Оценките ми се влошиха от тройки на двойки. Все по-често се сбивах с Нанси Бобофит и приятелките ѝ. Почти през ден ме гонеха от час.

Накрая, когато господин Никол – учителят по английски, попита за милионен път как може да съм толкова мързелив и да не уча за контролните, направо изтрещях. Нарекох го стар пръч. Дори не знаех какво точно означава, но ми прозвуча добре.

Следващата седмица директорът изпрати на мама писмо с официалната присъда – догодина нямаше да бъде поканен да уча в академия „Янси“.

Чудесно! Направо прекрасно!

Исках си у дома.

Исках да съм с мама в малкия ни апартамент в Ню Йорк, дори и това да означаваше да ходя в обикновено училище и да търпя отвратителния си доведен баща и глупавите му игри на покер.

И все пак... някои неща от „Янси“ щяха да ми липсват. Гледката към гората от прозореца на спалното, река Хъдсън в далечината, ароматът на бор. Щеше да ми липсва Гроувър, който ми беше добър приятел, макар и малко странен. Тревожех се как ще оцелее идната година без мен.

Щяха да ми липсват и часовете по антична история... Както и господин Бранър с откачените му турнири и вярата му в мен.

Изпитите приближаваха, но античната история беше единственият предмет, по който се опитах да уча. Не бях забравил думите на господин Бранър от онзи ден в музея, че неговият предмет е жизненоважен. Не знам защо, но бях започнал да му вярвам.

Вечерта преди изпита толкова се ядосах, че хвърлих „Въведение в старогръцката митология“ по вратата на стаята си. Думите се размиваха върху страницата, въртяха се в главата ми, а буквите правеха пируети като на скейтборд. Нямаше начин да запомня разликата между Хирон и Харон, между Полидевк, познат на римляните и като Полукс, син на Зевс, и Полидевк, когото Персей вкаменил с Медуза. А спрежението на глаголите в латинския? За нищо на света!

Обикалях из стаята, не можех да си намеря място.

Спомних си сериозното изражение на лицето на господин Бранър, очите му на хиляди години. „Очаквам само най-доброто от теб, Пърси Джаксън.“

Поех дълбоко дъх. Вдигнах книгата.

Никога преди не бях ходил на консултации при учител. Може би, ако поговорех с господин Бранър, той щеше да ми помогне. Поне можеше да се извиня за тлъстата двойка, която ми предстоеше да изкарам на изпита при него. Не исках да остане с впечатлението, че изобщо не съм полагал усилия.

Слязох на етажа с кабинетите на учителите. Повечето бяха тъмни и празни, но вратата на господин Бранър беше широко отворена и на пода в коридора се очертаваше светла ивица.

Точно преди да стигна до нея, чух гласове. Господин Бранър попита нещо и глас, който със сигурност беше на Гроувър, отговори:

– ... се тревожа за Пърси, господине.

Замръзнах на място.

Нямам навик да подслушвам, но опитайте да се въздържите, ако чуете най-добрия си приятел да говори за вас с някой възрастен.

Примъкнах се по-близо.

– ... сам това лято – тъкмо казваше Гроувър. – Една от Милостивите в училището! След като ние го знаем, те няма как да не са научили и...

– Ако го пришпорим, само ще влошим нещата – отвърна господин Бранър. –

Трябва да порасне още малко.

– Но може да няма време. Крайният срок, лятното слънцестоеене...

– ... ще трябва да мине без него, Гроувър. Нека се радва на незнанието си, докато още може.

– Господине, ама той я видя...

– Въобразил си е – настоя учителят. – Спуснатата над учениците и персонала мъгла ще го убеди.

– Господине, аз... не мога да си позволя да се проваля. – Гроувър едва намираше думи от вълнение. – Знаете какво би означавало това.

– Не си се провалил, Гроувър – отвърна господин Бранър благо. – Аз трябваше да прозра истинската ѝ същност. Сега нека се съсредоточим върху задачата да опазим Пърси жив до идната есен...

Книгата се изсули от ръката ми и тупна на пода.

Господин Бранър замлъкна.

Наведох се да я вдигна и с блъскащо в гърдите сърце се отдалечих по коридора.

Някаква сянка се плъзна покрай вратата на кабинета... съществото, което я хвърляше, беше много по-високо от учител в инвалидна количка, а на всичкото отгоре в ръцете си държеше нещо, подозрително напомнящо боен лък.

Отворих най-близката врата и се шмугнах в стаята.

Секунди след това чух бавно троп-троп-троп, като приглушено почукване с дървени кубчета, после сякаш някакво животно спря и започна да души пред вратата. Още миг и голямата тъмна сянка отмина.

По врата ми се стече капчица пот.

Някъде в коридора господин Бранър заговори.

– Нищо – прошепна той. – От зимното слънцестоеене насам нервите ми са прекалено изопнати.

– Моите също – обади се Гроувър. – Но бях готов да се закълна, че...

– Върни се в спалното. Утре те чака дълъг ден.

– Няма нужда да ми напомняте.

Светлината в кабинета на господин Бранър угасна.

Зачаках в тъмното, времето се влачеше едва-едва.

Накрая се промъкнах навън в коридора и се прибрах в стаята си.

Гроувър се беше излегнал и четеше записките си за изпита по антична история, сякаш цяла вечер изобщо не беше мърдал от мястото си.

– Хей! – извика той. – Ще успееш ли да се подготвиш за този изпит?

Не отговорих.

– Изглеждаш ужасно – сбърчи чело той. – Наред ли е всичко?

– Просто съм... уморен.

Обърнах му гръб, за да не види изражението ми, и започнах да се приготвям за лягане.

Не разбирах какво точно бях чул долу. Искаше ми се да вярвам, че съм си го въобразил.

Едно нещо обаче беше ясно: Гроувър и господин Бранър говореха за мен зад гърба ми. Мислеха, че ме грози някаква опасност.

Следобед на другия ден, на излизане от тричасовия изпит по антична история – пред очите ми още се носеха разкривени и грешно написани гръцки и римски имена, – господин Бранър ме привика обратно. За миг се разтревожих, че е разбрал за подслушването предишната вечер, но явно той имаше нещо друго наум.

– Пърси – каза господин Бранър. – Не се разстройвай, задето се налага да си тръгнеш от „Янси“. То е за... за твое добро.

Тонът му беше благ, но въпреки това думите му ме смутиха.

Макар да говореше тихо, другите деца ни чука. Нанси Бобофит се ухили и

ми изпрати няколко въздушни целувки.

– Добре, господине – измрънках аз.

– Искам да кажа... – господин Бранър местеше количката си напред-назад, сякаш не беше сигурен как точно да продължи. – Това място не е подходящо за теб. Беше само въпрос на време.

Засмъдяха ме очите, бях готов да се разплача.

Ето, любимият ми учител заяви пред целия клас, че не съм способен да се справя. След като цяла година бе повтарял, че вярва в мен, сега ми казваше, че от самото начало е било писано да ме изгонят.

– Аха – отвърнах разтреперан.

– Не, не исках да прозвучи така – поправи се той. – Ох, да му се не види. Опитвам се да кажа, че... ти не си нормален, Пърси. Няма от какво да...

– Благодаря – изтърсих аз. – Много благодаря, че ми напомнихте, господине!

– Пърси...

Изхвърчах навън.

В последния ден от срока наблъсках дрехите си в куфара.

Другите момчета се шегуваха, говореха за планове си за ваканцията.

Един щеше да ходи на планина в Швейцария. Друг щеше да плава с кораб из Карибските острови. Те бяха проблемни деца като мен, но преди всичко бяха богати проблемни деца. Татковците им бяха управители на фирми, посланици или знаменитости. Аз бях никой, от никакво семейство.

Попитаха ме какво ще правя през лятото.

Отговорих, че се връщам в града.

Не им казах, че ще се наложи да си намеря работа, да разхождам кучета или да продавам списания, за да си изкарам издръжката и да осигурявам пари за покер за пастрока си, както и да прекарвам свободното си време в тревоги къде ще ходя на училище наесен.

– О! – обади се едно от момчетата. – Гот!

Върнаха се към разговорите си, сякаш аз не съществувах.

Единственият човек, с когото не ми се искаше да се сбогувам, беше Гроувър. Оказа се обаче, че все още не се налага да мисля за това. Той си беше купил билет за Манхатън за същия автобус, така че потеглихме заедно.

През целия път Гроувър не спря да се озърта нервно и да следи другите пътници. Изведнъж ми мина през ума, че се държеше така при всяко излизане от „Янси“. Ставаше неспокоен, сякаш очакваше да се случи нещо лошо. Преди винаги решавах, че се тревожи някой да не го тормози. Но кой можеше да му посегне в автобуса?

Накрая вече не издържах.

– Търсиш някоя от Милостивите ли?

Гроувър подскочи на място.

– Ка... какво искаш да кажеш?

Признах си, че съм ги подслушал с господин Бранър преди изпита.

– И какво чу? – Единият му клепач затрепка нервно като пеперуда.

– А, почти нищо. Какво ще стане, като мине лятното слънцестоене?

Трепкане.

– Виж, Пърси... просто се тревожех за теб. Имаш халюцинации, въобразяваш си, че учителката по математика е демон...

– Гроувър...

– Просто казах на господин Бранър, че стресът ти идва малко в повече, затова си измислил госпожа Додс и...

– Гроувър, ама хич не те бива да лъжеш.

Ушите му почервеняха.

От джоба на ризата си извади намачкана визитка.

– Вземи я. В случай, че ти потрябвам през лятото.

Шрифтът беше много увъртян, което беше убийствено за моята дислексия, но в крайна сметка успях да разчета:

М frame
Гроувър Андъруд, пазител
Хълмът на нечистокръвните
Лонг Айленд, Ню Йорк
009-0009

– Какво е Нечи...

– Не го казвай на глас! – изквича той. – Това е... въъ... мойт адрес за през лятото.

Увесих нос. Значи и Гроувър си имаше лятна вила. Дори през ум не ми беше минавало, че и неговото семейство може да е богато.

– Добре – въздъхнах кисело. – Значи, ако реша да ти дойда на гости в имението...

– Да – кимна той, – или ако имаш нужда от мен.

– Че защо ще имам нужда от теб?

Прозвуча доста по-грубо, отколкото исках.

Гроувър пламна като домати.

– Виж, Пърси, истината е, че аз... аз, така да се каже, трябва да те пазя. Изглеждах го смаяно.

Цяла година се счепквах с останалите и го защитавах. По цели нощи не спях от тревога, че догодина, когато мен нямаше да ме има, ще го тормозят. А сега изведнъж ми заявяваше, че едва ли не той мен ме бил пазел.

– Гроувър, от какво точно ме пазиш?

Чу се силен стържещ звук. Изпод капака на автобуса се издигна черен пушек и замириса на развалени яйца. Шофьорът изруга и спря в аварийната лента на магистралата.

Отвори капака на двигателя и след няколко минутки ровичкане в него заяви, че се налага всички да слезем.

Намирахме се наред нищото – човек никога не би обърнал внимание на това място, освен ако автобусът му не се развали точно тук. От нашата страна на пътя имаше няколко кленови дървета и боклуци, изхвърлени от минаващи коли. От другата страна на нагорещената от следобедното слънце магистрала се мъдреше сергия за плодове.

Изложените стоки изглеждаха страхотно – препълнени щайги орехи и кайсии, кървавочервени череша и ябълки, кани сок, оставени да се охлаждат в лед във вани с извити крака. Клиенти нямаше, само три старици седяха на люлеещи се столове под сянката на един клен и плетяха най-големите чорапи, които съм виждал през живота си.

Чорапите бяха колкото пуловери, ама си бяха истински чорапи. Старицата отдясно плетеше единия, старицата отляво – другия. Тази в средата държеше огромна кошница с убийствено синя прежда.

И трите ми се видяха ужасно стари – с бледи лица, набръчкани като сушени сливи, с прибрани на кок бели коси, с кокалести ръце, които се подаваха изпод овехтели памучни рокли.

Но най-странното беше, че гледаха право към мен. Не към цялата група от закъсалия автобус, а точно към мен.

Обърнах се към Гроувър и видях, че е пребледнял като мъртвец. Ноздрите му потръпваха.

- Гроувър? Ей, човече...
- Кажи ми, че не гледат теб. Гледат те, нали?
- Аха. Странно, нали? Мислиш ли, че онези чорапи ще са ми по мярка?
- Не е смешно, Пърси. Изобщо не е смешно.

Старицата в средата извади гигантски ножици с остриета от злато и сребро. Чух как Гроувър рязко си поема дъх.

- Да се качим в автобуса. Хайде!
- Какво? Вътре е сто и петдесет градуса.
- Идвай! – Отвори вратата и се качи, но аз останах вън.

От другата страна на пътя стариците продължаваха да ме гледат. Средната сръза нишката и мога да се закълна, че и през четирите платна на магистралата се чу щракването на ножиците. Двете й посестрими събраха сините чорапи на топка, а аз продължих да се чудя за кого са – за Голямата стъпка или за Годзила.

В този момент шофьорът извади някакво димящо метално парче изпод капака. Автобусът потрепери, моторът изгърмя и след това забоботи равномерно.

Пътниците нададоха радостни възгласи.

– Така те искам! – изрева шофьорът и плесна с шапка по автобуса. – Всички обратно вътре!

Потеглихме отново, но на мен изведнъж ми призля, и мах чувството, че се разболявам.

Гроувър също не изглеждаше добре. Трепереше, зъбите му тракаха.

- Гроувър?
- Да?
- Какво криеш?

Обърса чело с ръкава на ризата си.

- Пърси, какво видя на сергията с плодове?
- Онези баби ли? Какво за тях? Не са като... госпожа Додс, нали?

Изражението му беше неразгадаемо, но въпреки това подсказваше, че стариците от сергията са нещо много, ама много по-страшно от госпожа Додс.

- Просто ми кажи какво видя – простена той.
- Онази в средата извади ножици и сръза преждата.

Той затвори очи и раздвижи ръка, все едно се кръстеше, ама не беше точно кръстене. Изглеждаше... по-древно.

- Видя я как отрязва нишката, така ли?
- Да. Е, и?

Още докато го казвах, разбрах, че е важно.

– Не, не, сънувам – измърмори Гроувър и задържа палеца си. – Не искам да става като миналия път.

- Кой минал път?
- Винаги в шести клас. Не успяват да преминат нататък.
- Гроувър! – Повиших тон, вече наистина ме плашеше. – За какво говориш?
- Нека те изпратя до вас от автогарата. Моля те. Молбата ми се стори

безкрайно странна, но се съгласих.

- Това някакво суеверие ли е?

Не получих отговор.

- Гроувър, онази отрязана нишка... Да не би да означава, че някой ще умре?

Той ме погледна тъжно, сякаш вече мислеше какви цветя да избере за погребението ми.

Трета глава

Гроувър остава без панталони

Признавам си: отървах се от Гроувър веднага щом стигнахме до автогарата. Знам, знам. Беше много грубо от моя страна.

Но той ме побъркваше, гледаше ме сякаш съм покойник и не спираше да мърмори как все така се случвало, и то все в шести клас.

Винаги, когато нещо го притесняваше, пикочният му мехур се обаждаше и затова изобщо не се изненадах, че ме накара да обещаая да го чакам и се изстреля към тоалетните. Вместо това обаче, аз си взех куфара, измъкнах се навън и хванах първото изпредило се пред очите ми такси.

– „Сто и четвърта“ и „Принс“ – казах на шофьора.

Така, сега няколко думи за майка ми.

Казва се Сали Джаксън и е най-добрият човек на света, което идва да потвърди теорията ми, че най-добрите хора се раждат с най-скапания късмет.

Когато била на пет години, родителите ѝ загинали в самолетна катастрофа и я отгледал чичо ѝ, на когото почти не му пукало за нея. Искала да пише романи и докато учела в гимназията, работела, за да спести за колеж. После чичо ѝ се разболял от рак и се наложило да напусне училище, за да се грижи за него. След смъртта му останала без пукнат цент, без семейство и без образование.

Единственото хубаво нещо в живота ѝ бил баща ми.

Аз не си го спомням, освен може би топката му усмивка. Мама не говори за него, защото се натъжава. Няма снимки.

Нали разбирате, не са били женени. Разказваше ми, че той бил богат и известен, а връзката им била тайна. После той отплавал по Атлантическия океан на някакво важно пътуване и никога повече не се върнал.

Безследно изчезнал в океана – така казваше майка ми. Не „умрял“. Изчезнал в океана.

Тя работеше каквото има, ходеше на вечерно училище, за да си вземе диплома за средно образование, а междувременно се опитваше да ме отгледа сама. Никога не се оплакваше или ядосваше. Нито веднъж. Аз обаче знаех, че не ѝ е лесно с дете като мен.

Накрая се омъжи за Гейб Улиано, който в първите трийсет секунди от познанството ни беше много мил, а после се оказа кретен от световна класа. Като малък го прекръстих на Смардливия Гейб. Съжалявам, но това е самата истина. Вонеше на плесенясала пица с чеснов сос, увита в потни гащета.

Заради нас двамата животът на мама изобщо не беше лек. Едва ли е нужно да се впускам в подробности как се държеше с нея Смардливия Гейб и какви бяха отношенията ни... прибирането ми у дома е достатъчно добър пример.

Влязох в малкия ни апартамент с надеждата, че мама се е върнала от работа. Вместо това обаче заварих Смардливия Гейб и приятелите му да играят покер във всекидневната. От телевизора гърмеше спортна програма. По килима се търкаляха чипс и кутийки от бира.

– Значи си дойде – измърмори той през стиснати зъби, за да не вадя пурата от устата си, и дори не вдигна поглед.

– Къде е мама?

– На работа. Имаш ли някакви пари?

Толкоз. Нямах „Добре дошъл. Радвам се да те видя. Как прекара последните шест месеца?“.

Гейб беше напълнял. Приличаше на морж без бивни, облечен с дрехи втора ръка. На главата му бяха останали три косъма, внимателно сресани над плешивото теме, сякаш беше решил, че така ще изглежда по-красив.

Беше управител на магазин „Електроникс Мега-Март“ в Куинс, но повечето време си стоеше вкъщи. Не знам как още не го бяха уволнили. Цялата му заплата отиваше за пури, от които ми ставаше лошо, и за бира. Вечно бира. Когато си бях у дома, постоянно ме крѝнкаше за пари, които профукваше на покер. Наричаше го „нашата мъжка тайна“. С други думи, ако кажех на мама, щеше да ми строши

главата.

– Не – отвърнах.

Той повдигна едната си вежда.

Гейб подушваше парите като хрътка, което беше изненадващо, предвид, че собствената му миризма беше толкова силна, че едва ли можеше да усети нещо друго от нея.

– Взел си такси от автогарата. Вероятно си платил с двайсетачка. Върнали са ти шест-седем долара. Който иска да живее тук, трябва да си плаща своя дял от общите разходи. Прав ли съм, Еди?

Еди, домоуправителят на жилищната сграда, ме погледна сконфузено. Не беше лош човек, когато беше сам.

– Стига, Гейб – каза той. – Детето тъкмо се прибра.

– Прав ли съм? – повтори Гейб.

Еди се загледа съсредоточено в купата с чипс пред себе си. Другите двама едновременно се оригнаха.

– Добре. – Извадих няколко смачкани банкноти от джоба си и ги хвърлих на масата. – Да ти приседнат дано!

– Бележникът ти вече пристигна, умнико! – извика той след мен. – Като знам какво пише вътре, на твоето място бих си поприбрал рогцата!

Треснах вратата на стаята, която дори не беше лично моя. През учебната година Гейб я използваше за „кабинет“. Не че вършеше някаква работа там, само разглеждаше списания за стари коли, но иначе наблъскваше нещата ми в шкафа, качваше калните си ботуши на перваза на прозореца и въобще правеше всичко възможно отвратителната миризма на гадния му одеколон, пури и вкисната бира да пропие навсякъде.

Хвърлих куфара на леглото.

Толкоз по въпроса за топлото бащино огнище.

Миризмата на Гейб беше по-неприятна от кошмарите с госпожа Додс и от звука на ножиците, с които онази старица на магистралата прерязва преждата.

Но само при мисълта за това краката ми се подкосиха. Спомних си паникьосаното изражение на Гроувър и как ме накара да обеща, че няма да се прибера у дома без него. По гърба ми полазиха мравки. Имах чувството, че някой... нещо ме търси и може би точно в този момент изкачва стълбите, а на ръцете му порастват грабливи нокти.

После чух гласа на мама.

– Пърси?

Вратата на стаята се отвори и страховете ми се изпариха.

Майка ми можеше да ме успокои за миг. Очите ѝ блестяха и променяха цвета си на светлината. Усмивката ѝ беше топла като пухена завивка. В дългата ѝ кестенява коса имаше няколко сиви кичура, но аз не я смятах за стара. Когато ме погледнеше, имаш чувството, че вижда всичко добро в мен. Никога не я бях чувал да повиши тон или да каже лоша дума някому – дори на мен или на Гейб.

– О, Пърси! – Прегърна ме силно. – Не мога да повярвам. Толкова си пораснал от Коледа насам!

От червено-бяло-синята ѝ униформа на „Сладка Америка“ се носеше най-прекрасното ухание на света – шоколад, бонбони и всякакви други лакомства, които продаваше в магазина на Централна гара. Носеше ми огромен пакет с „безплатни мостри“ – така ме посрещаше винаги когато се прибирах у дома. Седнахме заедно на ръба на леглото. Аз се захванах с боровинковите близалки, а тя разроши косата ми и поиска да ѝ разкажа всичко, което съм пропуснал в писмата си. Не спомена за изключването ми от училището. Все едно това изобщо не я интересуваше. Заразптва ме как съм, добре ли съм, какво прави малкото ѝ момче.

Казах ѝ да ме остави на мира, смотолевих: „Хайде, мамо, по-спокойно“ и така нататък, но всъщност тайничко страшно много се радвах да я видя.

– Хей, Сали – изрева Гейб от другата стая, – я дай малко бобен сос! Стиснах зъби.

Майка ми беше най-милата, най-красивата жена на света. Трябваше да е женена за милионер. Не за простак като Гейб.

Заради нея се опитах да поразкрася последните си дни в академия „Янси“. Заявих, че не съм кой знае колко потиснат от изключването. Този път бях издържал почти цяла година. Имах нови приятели. Справях се доста добре по антична история. А, честно казано, със сбиванията не бях имал чак такива проблеми, каквито описваше директорът. Харесвах академия „Янси“. Наистина.

Така се увлякох, че накрая почти сам си повярвах колко чудесно съм си прекарал там. Разсмях се, като се сетих за Гроувър и господин Бранър. Дори обстрелът със сандвичи с фъстъчено масло и кетчуп на Нанси Бобофит вече не ми се струваше толкова неприятен.

Но като стигнах до екскурзията в музея...

– Какво? – попита мама. Очите ѝ като че ли се опитваха да проникнат чак до сърцето ми и да видят какви тайни се крият там. – Да не би нещо да те е изплашило?

– Не, мамо.

Не ми беше приятно да лъжа. Искях да ѝ разкажа за госпожа Додс и трите старици с преждата, но реших, че ще прозвучи глупаво.

Тя присви устни. Знаеше, че премълчавам, но не настоя.

– Имам изненада за теб. Заминаваме.

– За Монток? – ококорих се аз.

– Три нощувки – същото бунгало.

– Кога?

– Веднага щом се преоблечем – усмихна се тя.

Не можех да повярвам. Последните две лета не бяхме ходили в Монток, защото Гейб твърдеше, че нямаме достатъчно пари. При мисълта, че ще отидем отново там, направо пошурях, също както когато бях малък.

Гейб се появи на вратата и изръмжа:

– Бобен сос, Сали! Толкова ли е трудно?

Дося ми се да го ударя, но срещнах погледа на мама и разбрах, че ми предлагаше сделка: Да се държа добре с Гейб за малко. Само докато се приготви да тръгнем за Монток. После ще се измъкнем оттук.

– Тъкмо идвах, скъпи – каза му тя. – Говорехме си за пътуването.

– Пътуването? – присви очи Гейб. – Ами ти сериозно ли?

– Знаех си – измърморих аз. – Няма да ни пусне.

– Разбира се, че ще ни пусне – отвърна майка ми с равен глас. –

Пастроктът ти просто се тревожи за парите.

Тревожи се друг път. Имаше предвид, че го е яд. Яд го беше, защото това означаваше по-малко пари за бира.

– Освен това – добави тя, – на Гейбриъл няма да му се налага да яде боб. Ще му приготвя специалитета си с гуакамолe и квасена сметана. Ще му стигне за целия уикенд.

Погледът на Гейб светна.

– И парите за вашето пътуване ще ги отделиш от разходите си за дрехи, нали?

– Да, скъпи.

– И ще се върнете навреме, за да сготвиш вечеря в неделя, и няма да ходиш с колата ми никъде другаде?

– Много ще внимаваме с нея.

– Ами ако побързаш с готвенето... – Гейб почеса двойната си брадичка – и ако детето се извини, задето ни прекъсна играта...

А не искаше ли и да го сритам в слабините, така че цяла седмица да

говори с тънък гласец?

Майка ми ме предупреди с поглед да не го ядосвам.

Защо изобщо го търпеше? Защо изобщо й пукаше какво мисли той?

– Съжалявам – смотолех. – Наистина съжалявам, че прекъснах твоята много важна игра на покер.

Гейб присви очи. Миниатюрният му мозък вероятно се опитваше да реши дали не му се подигравам. В крайна сметка обяви:

– Хубаво.

И се върна при приятелите си във всекидневната.

– Благодаря ти, Пърси – каза мама. – Когато стигнем в Монток, ще поговорим повече за... нещата, които си забравил да ми кажеш, става ли?

За момент ми се стори, че забелязах тревога в очите й – същия страх, който бях видял у Гроувър в автобуса, – сякаш тя също усещаше някакъв странен леден полъх и подозирате, че ме преследва нещо опасно.

После обаче усмивката й отново грейна и реших, че сигурно се бях заблудил. Майка ми просто не беше способна на толкова мрачни мисли.

– Ей сегичка ще се приготвя – обеща тя.

Разроши косата ми и се скри в кухнята.

Един час по-късно бяхме готови за път.

Гейб дори остави картите, за да смъкне долу багажа ни. Не преставаше да се оплаква и мърмори как щял да изкара без нейното готвене – и най-вече без своето скъпоценно камаро – цял уикенд.

– Само да се случи нещо с колата, умнико – предупреди ме, докато слагаше чантите в багажника. – Една-единствена драскотина да се появи...

Като че ли аз щях да карам. Бях на дванайсет. Това обаче за него нямаше никакво значение. И някоя чайка да се изцвъкеше на собственоръчно боядисаната му кола, пак щеше да намери начин мен да обвини.

Докато го гледах как се тътри обратно към входа, така се ядосах, че направих нещо, което после така и не успях да си обясня откъде ми е дошло. Щом Гейб стигна до вратата, кръстосах палеца и средния пръст на дясната ръка, като против уроки, и повторих движенията на Гроувър от автобуса – първо докоснах гърдите си там, където беше сърцето, и след това посочих Гейб. Остъклената врата се залюля и така го удари по задника, че той литна нагоре по стълбите, все едно го бяха изстреляли с катапулт. Може би беше просто вятърът или пантите се бяха разхлабили, но така или иначе причината не ме интересуваше особено.

Качих се в колата и подканих мама да потегляме.

Бунгалото, което бяхме наели, се намираше на южния плаж, в самия край на Лонг Айленд. Малка стара хижа с избелели пердета, скрита сред дюните. В чаршафите винаги имаше пясък, шкафовете бяха пълни с паяци, а в повечето време водата беше прекалено студена за плуване.

И въпреки това го обожавах.

Ходехме там, откакто се бях родил. А мама дори отпреди това. Не ми беше казвала, но знаех защо това място е толкова специално за нея. Тук беше срещнала баща ми.

С приближаването до Монток тя сякаш се подмладяваше, тежестта на годините тревоги и работа сякаш изчезваше от лицето й. Очите й заискряваха в морскозелено.

Пристигнахме по залез, отворихме прозорците и се заловихме с обичайното почистване. Разходихме се по плажа, нахранихме чайките със син чипс и отворихме сините желирани бонбони, сините карамелчета и всички останали безплатни мостри, които мама беше донесла от магазина.

Сигурно не е зле да обясня откъде идва тази мания по синьото.

Веднъж Гейб казал на майка ми, че синя храна не съществува. Даже се

скарали, но после се сдобрили. Оттогава обаче майка ми всячески се стареше да изнамира сини неща за ядене. Приготвяше сини торти. Сладко от сини боровинки. Купуваше син царевичен чипс и носеше сини бонбони от магазина. Това, както и фактът, че беше запазила моминското си име Джаксън, вместо да приеме фамилията Улиано, беше доказателство, че е запазила някаква независимост от Гейб. И тя като мен си падаше малко бунтарка.

Стъмни се и напалихме огън. Направихме си хотдог. Мама ми разказа за времето, когато е била малка, преди родителите ѝ да загинат в самолетната катастрофа. После мина на книгите, които искаше да напише, когато спести достатъчно пари, за да напусне магазина.

Най-накрая събрах смелост и попитах за онова, за което винаги си мислех в Монток – баща ми.

Тя зарея поглед към океана. Реших, че ще повтори старите истории, които вече знаех наизуст, но така и не ми писваха да ги слушам.

– Беше добър човек – започна тя. – Висок, красив и силен. Но също и нежен. От него си взел черната коса, както и прекрасните зелени очи.

– Ох, мамо, моля те – изчервих се.

Тя обаче се усмихна, сякаш се досещаше, че всъщност ми харесваше.

Срам ме е да си призная колко често се гледах в огледалото и си се представях как ще изглеждам като порасна, за да се опитам да разбера какъв е бил баща ми.

Мама извади син желиран бонбон от пакета.

– Щеше ми се да можеше да те види, Пърси. Толкова щеше да се гордее с теб.

Зачудих се. С какво толкова можеше да се гордее? Обикновено дете с дислексия и СДВ, с общ успех малко над три, изключено от училище за шести път през последните шест години.

– На колко години съм бил, когато... когато е заминал?

Тя се загледа в пламъците.

– Той прекара с мен само едно лято, Пърси. Точно тук, на плажа. В това бунгало.

– Но ме е виждал като бебе, нали?

– Не, миличък. Знаеше, че очаквам дете, но никога не те е виждал. Наложил се да заmine, преди да се родиш.

А на мен ми се струваше, че помнех нещо от баща си. Топлина. Усмивка.

Винаги бях приемал за даденост, че ме е държал в ръцете си. Майка ми никога не го беше казвала направо, но имах чувството, че е било така. А сега се оказваше, че дори не ме е виждал...

Ядосах му се. Може да беше глупаво, но му бях бесен, задето е тръгнал на онова пътуване и не е имал достатъчно смелост да се ожени за майка ми. Изоставил ни е и сега се налагаше да живеем със Смрадливия Гейб.

– Наесен пак ли ще ме пратиш в някой интернат? – попитах.

Тя разрови огъня с пръчка.

– Не знам, миличък. – Гласът ѝ звучеше дрезгаво, все едно ей сега щеше да се разплаче. – Мисля... мисля, че трябва да направим нещо.

– Защото не ме искаш при теб ли?

Съжалих, още щом го казах.

Очите ѝ се насълзиха. Хвана ме за ръката и я стисна силно.

– О, Пърси! Аз... длъжна съм да го направя. За твое добро. Нямам друг избор.

Думите ѝ ми напомниха за казаното от господин Бранър, че за мен е най-добре да се махна от „Янси“.

– Защото не съм нормален.

– Казваш го, сякаш е нещо лошо, Пърси. Но не осъзнаваш колко си важен.

Мислех си, че „Янси“ ще е достатъчно далеч. Че там най-сетне ще си в безопасност.

– В безопасност от какво?

Погледите ни се срещнаха и изведнъж ме връхлетя рояк спомени – всички необясними и страшни неща, които ми се бяха случвали и които се бях опитвал да забравя.

Когато бях в трети клас, някакъв човек с черен шлифер ме следеше на игрището. Учителите го заплашиха, че ще повикат полиция, и той недоволно си тръгна, но никой не ми повярва, че под широката периферия на шапката му е имало само едно око, точно по средата на главата.

Преди това – един много ранен спомен. В детската градина лелята ме беше сложила да спя в легло, в което се беше свила змия. Когато мама дойде да ме вземе следобеда и ме завари да си играя с отпуснатото, люспесто въже, което някак бях успял да удуша с пухкавите си детски ръчички, се разкрещя.

Във всяко училище се случваше нещо страшно. И опасно! След което ми се налагаше да се преместя.

Знаех, че трябва да й разкажа за стариците от сергията за плодове и за госпожа Додс в музея – странната халюцинация, че съм промушил с меч учителката си по математика и тя се е изпарила безследно. Само че не можех да се насия.

Имах странното чувство, че тази новина ще сложи край на почивката ни в Монток, а исках да останем тук колкото се може по-дълго.

– Опитах се да те държа възможно най-близо до себе си – обясни майка ми. – Казаха ми, че това е грешка. Има само един друг вариант, Пърси, мястото, където баща ти искаше да те изпрати. А аз просто... просто не мога да понеса мисълта за това.

– Баща ми е искал да посещавам специално училище?

– Не училище – прошепна тя. – Летен лагер.

Главата ми се замая.

Защо баща ми – който дори не беше останал за раждането ми – би настоявал за някакъв си летен лагер? И ако лагерът беше толкова важен, защо преди не го беше споменавала?

– Съжалявам, Пърси – рече тя. – Не ми се говори за това. Не искам да те пращам там. Това би могло да означава никога повече да не те видя.

– Никога? Но ако става дума просто за летен лагер...

Мама се извърна към огъня и по изражението й разбрах, че ако продължа да задавам въпроси, ще се разплаче.

През нощта сънувах изключително реалистичен сън.

Беше се разразила буря и две красиви животни – бял кон и златен орел, се биеха настървено в прибоя. Орелът се впускаше и дереше муцуната на коня с острите си нокти. Конят се изправяше на задни крака и замахваше с копита към крилата на орела. Земята трепереше, а някъде отдолу идваше чудовищен глас и злобно ги насъскваше.

Хукнах към тях, не биваше да им позволявам да се наранят, но бяха със забавени движения. Знаех, че ще стигна прекалено късно. Видях как орелът се спуска надолу право към широко отвореното око на коня и изревах: „Не!“.

Събудих се.

Навън наистина вилнееше буря – от онези, които изкореняват дървета и разрушават къщи.

На плажа нямаше нито кон, нито орел, само светкавици, заради които се виждаше ясно, все едно беше ден, как огромни шестметрови вълни се разбиват в дюните с гръмовен грохот.

Следващата гръмотевица събуди майка ми. Тя се изправи смаяно и възкликна:

– Ураган!

Знаех, че е невъзможно. На Лонг Айленд никога не бе имало ураган толкова рано през лятото. Само че това като че ли изобщо не интересуваше океана.

През свистенето на вятъра долових далечен рев – гневен, измъчен, от който косата ми настръхна.

После по пясъка се разнесе тропот, а в следващия миг някой отчаяно закрещя и заблъска по вратата на бунгалото.

Мама скочи от леглото и отвори.

На прага стоеше Гроувър. Само че не беше точно Гроувър.

– Цяла нощ ви търся – изхриптя гой. – Какви ги вършиш?

Мама ме погледна ужасено – като че ли не се страхуваше от Гроувър, а по-скоро от причината, заради която той беше тук.

– Пърси – опита се да надвика плющенето на дъжда тя, – какво се е случило в училище? Защо не ми каза?

Стоях като вкаменен – не можех да отделя очи от Гроувър. Не разбирах онова, което виждах.

– _О, Дзеу кай аллой теой!_*1 – изкрещя той. – По петите ми е! Не си ли й казал?!

[*1 „О, Зевсе, и (всички) други богове!“ (ст.гр.). – Бел.пр.]

Бях толкова смаян, че изобщо не обърнах внимание, че ми крещи на старогръцки, а на всичкото отгоре го разбирам без никакви проблеми. Бях толкова смаян, че изобщо не се зачудих как се е озовал тук посред нощ. Защото Гроувър беше без панталони – а на мястото на краката му... на мястото на краката му...

Майка ми ме погледна строго и заговори с тон, който никога преди не бях чувал:

– Пърси, говори!

Запелтечих за стариците от сергията за плодове и за госпожа Додс, а тя не отделяше очи от мен с мъртвешки пребледняло лице, осветявано от светкавиците.

Грабна чантата си и ми хвърли дъждобрана.

– Скачайте в колата. И двамата. Веднага!

Гроувър се затича навън, но всъщност не беше точно тичане. По-скоро галопираше, косматата му задница смешно подскочаше и сега изведнъж разбрах какво се криеше зад историята му със заболяването на мускулите на краката. Разбрах как беше възможно да тича толкова бързо, а като ходи, да накуцва. Вместо стъпала, той имаше копита!

Четвърта глава

Мама ми дава уроци по бикоборство

Носехме се в нощта по тъмни черни пътища. Вятърът разклащаше колата. Дъждът плющеше по предното стъкло. Не знам какво успяваше да види мама, но не отлепваше крак от педала на газта.

При всеки проблясък на светкавица поглеждах седналия до мен на задната седалка Гроувър и се питах дали не полудявам или пък дали той не си беше обул някакви шегаджийски космати панталони. Но не, спомнях си тази миризма от екскурзиите до зоологическата градина. Миризмата на мокро животно.

– Значи... с майка ми... се познавате? – бе единственото, което ми дойде наум.

Очите на Гроувър бяха вперени в огледалото за обратно виждане, макар зад нас да нямаше коли.

– Не точно. Досега не сме се срещали. Но тя знаеше, че те държа под око.

– Държал си ме под око?

– Пазех те. Но не съм се преструвал, че съм ти приятел – добави той веднага. – Наистина съм ти приятел.

– Ъъ... А какво точно си?

- Сега това няма значение.
- Ама ако от кръста надолу приятелят ми е магаре...
- Хее! – извика той рязко.

И преди го бях чувал да издава същия звук, но все си мислех, че така се смее, като е нервен. Сега осъзнах, че е по-скоро раздразнено блеене.

- Козел!
- Какво?
- От кръста надолу съм козел.
- Нали сам каза, че няма значение.
- Хее! Някои сатири биха те изпотъпкали с копитата си заради такава

обида!

- Хей! Чакай малко! Сатири... като в митовите на господин Бранър?
- А онези старици на сергията мит ли бяха, Пърси? А госпожа Додс?
- Значи все пак признаваш, че госпожа Додс съществуваше?
- Разбира се.
- Тогава защо...

– Колкото по-малко знаеше, толкова по-малко чудовища щеше да привлечеш – отговори Гроувър, сякаш се разбираше от само себе си. – Ние спускаме мъгла пред очите на хората. Надявахме се да решиш, че Милостивата е била халюцинация. Но уви, ти започна да се досещаш кой си.

- Кой с... чакай малко, какво искаш да кажеш?

Странният рев се чу отново, някъде зад нас, по-близо отпреди. Каквото и да ни преследваше, не се беше отказало.

– Пърси, – обади се майка ми, – толкова много има за обясняване, но сега не му е времето. Първо трябва да те заведем на безопасно място.

- Безопасно от какво? Кой ме преследва?

– Е, не е кой знае кой – обади се Гроувър, очевидно все още не ми беше простил за сравнението с магаре. – Само господарят на мъртвите и най-кръвожадните му слуги.

- Гроувър!

- Извинете, госпожо Джаксън. Дали не бихте могли да карате по-бързо?

Мъчех се да проумея какво се случваше, но без особен успех. Знаех, че не сънувам. Въображението ми не беше чак толкова развинтено. Никога не бих могъл да сънувам нещо толкова шантаво.

Мама рязко зави наляво. Тръгнахме по по-тесен път, препускахме покрай притъмнели ферми и залесени хълмове и табелки с надпис „Наберете си ягоди“ върху бели огради от заострени колове.

- Къде отиваме? – попитах.

– В летния лагер, за който ти разказах. – Гласът й беше напрегнат, сякаш се опитваше да прикрие страха си. – Там, където баща ти искаше да те изпрати.

- И където ти не искаше да ходя.

– Моля те, скъпи. И без това ми е достатъчно трудно. Опитай се да разбереш. В опасност си.

- Само защото някакви баби срязаха някаква прежда.

– Не бяха обикновени баби – обади се Гроувър, – а мойрите. Знаеш ли какво означава, когато се появят пред теб? Правят го само ако ти... ако някой ще умре.

- Аха. Каза „ти“.

- Не, казах „някой“.

- Имаше предвид „ти“, тоест аз.

- Имах предвид „ти“ в смисъла на „някой“. Не „ти“ като „ти“.

- Момчета! – намеси се майка ми.

Тя завъртя волана надясно и за миг зърнах фигурата, която се беше опитала да избегне – черна трептяща сянка, която остана някъде зад нас в бурята.

– Какво беше това?

– Почти стигнахме – отговори мама, сякаш не беше чула въпроса. – Още около километър. Моля ти се. Моля ти се. Моля ти се.

Не знаех къде отиваме, но несъзнателно се бях привел напред, сякаш и аз нямах търпение най-сетне да пристигнем.

Навън валеше и цареше непрогледен мрак, движехме се някъде из пустошта в края на Лонг Айленд. Сетих се за госпожа Додс и как тя се беше превърнала в онова чудовище с остри зъби и ципести криле. Крайниците ми се схванаха от закъснелия шок. Тя наистина не е била човек. Искала е да ме убие.

После си спомних за господин Бранър... и за меча, който ми беше подхвърлил.

Преди обаче да успея да разпитам Гроувър, косата ми настръхна. Проблесна ослепителна светкавица, чу се оглушително бум! – и колата избухна.

За миг се почувствах безтелесен, все едно едновременно бях смазан, изгорен на клада и удавен.

Отлепах чело от шофьорската седалка и изстенах:

– Оох!

– Пърси! – извика майка ми.

– Добре съм...

Опитах се да превъзмогна замайването. Не бях мъртъв. Колата всъщност не беше избухнала. Бяхме паднали в канавка. Вратите от страната на шофьора бяха забити в калта. Покривът се беше разцепил като яйчена черупка и вътре валеше дъжд.

Мълния. Това беше единственото обяснение. Беше ни изхвърлила от пътя. До мен на задната седалка седеше голяма неподвижна буца.

– Гроувър!

Беше се превил на две, от ъгълчето на устата му се стичаше кръв.

Разтърсих косматата му кълка. Не! Дори и да беше наполовина козел, той беше най-добрият ми приятел и не исках да умира!

– Храна – изстена той. Все пак имаше надежда!

– Пърси – обади се мама, – трябва да...

Гласът ѝ заглъхна.

Погледнах назад. Проблесна светкавица и през опръсканото с кал задно стъкло зърнах някой да се приближава с тежки крачки към нас. Побиха ме тръпки. Виждах само очертанията на тъмния силует, но си личеше, че е огромен мъж с осанката на борец. Горната част на тялото му беше едра и набита. Като че ли държеше одеяло над главата си и с вдигнати така ръце изглеждаше сякаш имаше рога.

На гърлото ми заседна буца.

– Кой е...

– Пърси – гласът на мама звучеше толкова строго, че целият настръгнах, – излез от колата.

Тя натисна с всички сили шофьорската врата. Беше заклещена здраво в калта. Опитах моята. И тя не помръдна. Погледнах отчаяно към процепа на покрива. Можеше да се пробваме да се промъкнем от там, но краищата бяха нащърбени и димяха.

– Ела на седалката до мен! – заповяда мама. – Пърси, трябва да бягаш. Виждаш ли онова голямо дърво?

– Кое?

При поредната светкавица през димящата дупка на покрива видях дървото, за което говореше – огромна ела, като онази, която поставят пред Белия дом на Коледа, – на върха на най-близкия хълм.

– Това е границата. От другата страна на билото, в долината, ще видиш голяма къща. Тичай и не поглеждай назад. Повикай помощ. Не спирай, докато не

стигнеш до вратата.

– Ти няма ли да дойдеш с мен?

Лицето ѝ беше бледо, а очите също толкова тъжни, както когато гледаше океана.

– Не! – изкрещях. – Ще тръгнем заедно. Ще ми помогнеш да пренесем Гроувър.

– Храна! – изстена той, този път по-силно.

Човекът с одеялото на главата се приближаваше с все същото ръмжене и пръхтене. Постепенно осъзнах, че нямаше как да държи одеяло над главата, защото ръцете му – огромни и месести – висяха до хълбоците му. Одеяло нямаше. Което означаваше, че огромното космато нещо, което мислех за одеяло, беше всъщност... главата му. А стърчащите израстъци, които приличаха на рога...

– Той не е дошъл за нас – обясни мама. – Искат теб. Освен това, аз не мога да премина границата.

– Ама...

– Нямаме време, Пърси. Тръгвай. Моля те.

Ядосах се, ядосах се на майка ми, на козела Гроувър и на рогатото същество, което пристъпваше към нас бавно и тежко като... като бик.

Покатерих се през Гроувър и избутах вратата да се отвори.

– Отиваме заедно. Хайде, мамо.

– Казах ти...

– Мамо! Няма да те оставя. Помогни ми с Гроувър.

Не чаках да отговори. Измъкнах се навън и издърпах Гроувър. Беше неочаквано лек, но нямаше да успея да го занеса кой знае колко далече, ако мама не се беше притекла на помощ. Двамата заедно го подхванахме под мишниците и се затътрихме нагоре по хълма през мократа, висока до кръста трева.

Погледнах назад и за пръв път видях ясно чудовището. Беше високо поне два метра, ръцете и краката му бяха като от кориците на списание „Мускули“ – изпъкнали бицепси, трицепси и всякакви други „цепси“, все едно под осеяната с изпъкнали жили и вени кожа бяха натъпкани топки за бейзбол. Нямаше дрехи, а само лъскави бели боксерки, с които щеше да изглежда страшно смешен, ако не беше горната част на тялото му. От пъпа нагоре започваше груба кафява козина и ставаше съвсем гъста към раменете.

Дебелият мускулист врат завършваше с огромна глава с дълга колкото ръката ми муцуна, влажни ноздри с ярка месингова халка и жестоки тъмни очи; огромните черно-бели рога бяха така заострени, че все едно бяха наточени с лазер.

Да, веднага го разпознах. Споменаваха се в един от разказите на господин Бранър. Но не можеше да е истински.

Премигах, за да отръскам водните капки от клепачите си.

– Това е...

– Синът на Пасифая – обади се мама. – О, само ако знаех колко силно желаят смъртта ти.

– Но това е минота...

– Недей – прекъсна ме тя. – Не го произнасяй, имената имат сила.

Елата беше прекалено далече – оставаха ни поне още сто метра.

Погледнах отново назад.

Човекът бик се беше надвесил над колата и надничаше през прозорците – или може би по-скоро душеше. Не можех да си обясня защо се помаиваше там – все пак бяхме само на петнайсетина метра от него.

– Храна? – простена Гроувър.

– Шшт... – изшътках му аз. – Мамо, какво прави? Не ни ли вижда?

– Зрението и слухът му са слаби. Ориентира се по миризмата. Но съвсем скоро ще разбере къде сме.

В този миг минотавърът измуча яростно. Пъхна рога през пробития таван на скъпоценната кола на Гейб, вдигна я във въздуха и я захвърли надолу. Тя падна на мокрия асфалт и продължи да се плъзга с искри още половин километър, после спря. Резервоарът експлодира.

„Една-единствена драскотина да се появи...“ – беше казал Гейб.

Олеле!

– Пърси – обади се мама. – Когато ни нападне, изчакай до последния миг и тогава отскочи встрани. Той не може да сменя посоките много бързо, когато се е засилил. Разбра ли?

– Откъде го знаеш?

– Отдавна се тревожа, че може да те нападне. Трябваше да го предвидя. Не биваше да те държа близо до себе си.

– Близо? Ама...

Още едно яростно мучене, след което човекът бик запрепуска нагоре по хълма.

Беше ни подушил.

Оставаха още няколко метра до елата, но склонът ставаше все по-стръмен и хлъзгав, а Гроувър все повече натежаваше.

Минотавърът приближаваше. Само след няколко секунди щеше да ни застигне.

Въпреки че беше останала без сили, мама вдигна Гроувър на гръб.

– Бягай, Пърси! Не забравяй какво ти казах!

Не исках да се разделяме, но усещах, че имаше право – това беше единственият ни шанс. Затичах наляво, обърнах се и видях, че чудовището се е засилило след мен. В черните му очи искреше омраза. Дъхът му лъхаше на гнило месо.

Приведе глава и нападна – острите като бръснач рога сочеха право към мен.

Врхлетялата ме паника ме подтикваше да побягна на мига, но това нямаше да помогне. Беше невъзможно да му се изплъзна. Останах на мястото си и едва в последния възможен момент отскочих встрани.

Бикът прелетя покрай мен като товарен влак, изрева ядосано и се обърна – този път не към мен, а към майка ми, която полагаше Гроувър на тревата.

Вече бяхме стигнали до билото. От другата страна се виждаше долината, точно както мама я беше описала, през дъждовната пелена се прозираха светлините на къща. Но до нея имаше близо половин миля. Нямаше шанс да успеем.

Човекът бик изрева и започна да рие с копито в земята. Не отделяше поглед от майка ми, която вече се спускаше бавно надолу към пътя, за да му отвлече вниманието от Гроувър.

– Бягай, Пърси! – извика тя. – Аз не мога да премина оттатък! Бягай!

Аз обаче не помръдвах, бях като вкаменен, а чудовището се устремяваше към нея.

Мама се опита да отстъпи встрани, както ме беше посъветвала, но звярът си беше научил урока. Протегна рязко ръка, сграбчи я за шията и я повдигна във въздуха. Тя напразно се опитваше да се отскубне, риташе и размахваше юмруци във въздуха.

– Мамо!

Извърна глава към мен и успя да процеди една последна дума:

– Бягай!

Чудовището изрева ядосано, стисна юмрук около гърлото на майка ми и тя изчезна пред очите ми, превърна се в трепкаща златиста сянка, подобна на холограмно изображение. Блесна ослепителна светкавица и... от майка ми нямаше и следа.

– Не!

Гневът взе връх над страха ми. Нова сила се вля в жилите ми, усетих

същия прилив на енергия, както когато на госпожа Додс ѝ поникнаха хищни нокти.

Човекът бик се засили към Гроувър, който лежеше безпомощно на тревата. Наведе се над него и го подуши, сякаш възнамеряваше и него да прати в отвъдното. Не можех да го позволя.

Съблякох червения си дъждобран.

– Хей! – Размахах дъждобрана и се спуснах към него от страни. – Хей, глупако! Кюфте такова!

– Rrrrrr! – Обърна се към мен и размаха месестите си юмруци.

Хрумна ми една идея – глупава, ама идея. Долепих гръб до ствола на голямата ела и размахах червения дъждобран пред звяра, като възнамерявах да отскоча встрани в последната секунда.

Само дето не се получи точно така.

Бикът се засили към мен с разперени настрани ръце. Знаех си, че на която и страна да отскочех, пак щеше да ме хване.

Времето забави своя ход.

Приклеках леко, за по-добър отскок, и тъй като нямаше смисъл да се мятам встрани, скочих право нагоре, стъпих за миг на главата на минотавъра, колкото да се оттласна и да направя превъртане във въздуха и се приземих на врата му.

Как успях да го направя!? Нямах време да мисля по въпроса. След по-малко от секунда устременото чудовище заби глава в дървото и от удара тялото му така се разтресе, че едва не ми изпадаха пломбите.

После започна да се клатушка наляво-надясно, за да ме събори. Хванах се здраво за рогата, за да не изхвърча. Гръмотевиците и светкавиците продължаваха да тътнат, дъждът валеше право в очите ми. Миризмата на гнила плът ме задушаваше.

Минотавърът се разтресе и заподскача като бик на родео. Ако се беше сетил да се стовари настрани върху ствола на дървото, щеше да ме смачка, но явно той знаеше само една посока: напред.

Междувременно Гроувър започна да стене в тревата. Искях да му изкрещя да млъкне, но не можех и дума да изрека, тъй като както се тресях, ако си отворех устата, щях да си прехапя езика.

– Храна! – изстена Гроувър.

Човекът бик се насочи към него, започна да рие с копито в земята и сведе глава, за да атакува. Представих си отново как беше стиснал майка ми за гърлото и как тя беше изчезнала в проблясък светлина и яростта потече във вените ми като първокласен бензин. Преместих и двете си ръце върху единия рог и задърпах назад с всички сили. Чудовището се спря, изпръхтя изненадано и после прас! – полетях във въздуха!

Приземих се по гръб в тревата. Главата ми се удари в камък. Надигнах се, виеше ми се свят, но в ръце държах един рог – изключително остро оръжие с големината на нож.

Минотавърът се впусна към мен.

Без да се замислям, аз се претърколих на една страна и се изправих на колене. В мига, в който звярът изтрополи край мен, замахнах с всички сили и забих отчупения рог право под косматия гръден кош.

Човекът бик измуча страшно. Олюля се, хвана се за гърдите и изведнъж започна да се разпада. Не като майка ми със златист отблясък, а като шепа песъчинки, отнасяни малко по малко от вятъра – също както предишния път беше изчезнала госпожа Додс.

И накрая от него не остана и следа.

Дъждът беше спрял. Тътенът на бурята се беше отдалечил.

Миришех на обор, коленете ми трепереха. Имах чувството, че главата ми ще се пръсне. Бях изнемощял, скован от страх и мъка. Току-що бях видял с очите си

как майка ми изчезва. Идеше ми да легна и да заплача, но трябваше да се погрижа за Гроувър, който се нуждаеше от помощта ми. Успях някак да го повдигна и се запрепъвах под тежестта му надолу към светлините на къщата. Плачех за майка ми, но не изпусках Гроувър – нямаше да го оставя.

Последно си спомнях как се свлякох на дървена веранда, на тавана се въртеше вентилатор, около лампата кръжаха пеперуди, над мен се надвесиха изплашени лица – познат мъж с брада и красиво момиче с руси къдрици. Момичето каза:

– Той е. Трябва да е той.

– Тихо, Анабет – отвърна мъжът. – Все още е в съзнание. Да го занесем вътре.

Пета глава

Играя на карти с кон

Сънувах странни сънища с разни животни. Повечето искаха да ме убият. Останалите искаха храна.

Като че ли се будех на няколко пъти, но всичко ми се струваше толкова невероятно, че просто изпадах обратно в безсъзнание. Помня, че лежах на меко легло и ми даваха с лъжица някакъв крем с вкус на пуканки с масло. Едно русо къдраво момиче стоеше надвесено над мен и се подсмиваше, докато обираше остатъците от брадичката ми.

Когато видя, че очите ми са отворени, попита:

– Какво ще стане на лятното слънцестоене?

– Моля? – изграчих аз.

Тя се огледа, сякаш се тревожеше, че някой ще я чуе.

– Какво става? Какво е откраднато? Остават ни само няколко седмици!

– Съжалявам – измънках аз. – Аз не...

На вратата се почука и момичето бързо напъха лъжица крем в устата ми. При следващото ми събуждане я нямаше.

Едър рус мъж с фигура на сърфист стоеше в ъгъла на стаята и ме наблюдаваше. Имаше сини очи, и то най-малко десетина – на бузите, челото, на опакото на ръцете.

Когато най-накрая наистина дойдох в съзнание, установих, че наоколо няма нищо странно, само дето всички бяха по-мили, отколкото бях свикнал. Седях в люлеещ се стол на огромна веранда и гледах зелените хълмове отвъд поляната. Лекият ветрец носеше дъх на ягоди. Краката ми бяха покрити с одеяло, а главата ми – подпряна с възглавница. Всичко беше чудесно, само дето все едно през последните няколко дни скорпион беше свил гнездо в устата ми. Езикът ми беше пресъхнал и изтръпнал и ме болеше цялото чене.

На масата до мен имаше пълна чаша с някаква напитка. Приличаше на ябълков сок, със зелена сламка и хартиено чадърче, забучено в черешка.

Бях останал без сили и едва не изтървах чашата.

– Внимателно – чух познат глас.

Гроувър се беше облегал на парапета на верандата, изглеждаше сякаш от седмици не беше спал. Под мишница държеше кутия от обувки. Беше облечен със сини джинси, кецове и ярка оранжева тениска, на която пишеше ЛАГЕР НА НЕЧИСТОКРЪВНИТЕ. Старият си Гроувър. Не козел.

Значи все пак може би бях сънувал кошмар. Може би майка ми беше добре. Все още сме на почивка, просто по някаква причина сме се отбили в тази къща. И...

– Ти ми спаси живота – обади се Гроувър. – Аз... ами, най-малкото, което мога да направя... върнах се при хълма. Реших, че може би ще го искаш.

Положи почтително кутията в скута ми.

Вътре имаше рог на черни и бели ивици с назъбена от счупване основа и връх, изцапан със засъхнала кръв.

Не е било кошмар.

– Минотавърът...

– Ъ-ъ, Пърси, не е много добра идея да...

– Така са го наричали древните гърци, нали? – настоях аз. – Минотавър. Наполовина човек, наполовина бик.

Гроувър смутено пристъпи от крак на крак.

– Цели два дни беше в безсъзнание. Какво си спомняш от предишните дни?

– Майка ми. Тя наистина ли...

Той сведе глава.

Загледах се отвъд ливадата. Имаше горичка, криволичещ поток, яagodови поля се простираха под синьото небе. Долината бе обградена от преливащи хълмове, а най-високият – точно пред нас – бе онзи с огромната ела. Дори тя изглеждаше красива на слънцето.

Майка ми беше мъртва. Целият свят трябваше да бъде черен и студен. Красотата трябваше да е изчезнала завинаги.

– Съжалявам – заподсмърча Гроувър. – Пак се провалих. Аз съм... аз съм най-загубеният сатир на света.

Започна да се вайка и затропа с крак толкова силно, че кецът му падна. Вътре беше запълнен със стиропор, оставена беше само малка дупка с формата на копито.

– Ох, Стикс! – смънка той.

От ясното небе се чу гръм.

Той нахлузи обратно кеца върху копитото, а аз с въздишка си помислих, че сега вече всичко си идваше на мястото.

Гроувър беше сатир. Бях готов да се обзаложа, че ако обръсна кафявите къдрици на главата му, отдолу ще се покажат рога. Но бях прекалено нещастен, за да ми пука дали наистина съществуват сатири и минотаври. Единственото важно нещо беше, че майка ми наистина беше се превърнала в нищо – беше се разпаднала сред златиста светлина.

Бях сам. Сирак. Щях да живея със... Смрадливия Гейб? Не. В никакъв случай. По-скоро щях да стана бездомник. Да излъжа, че съм на седемнайсет, и да се запиша в армията. Все нещо щеше да ми хрумне.

Гроувър продължаваше да подсмърча. Горкото момче, тоест козел, сатир, каквото там беше, изглеждаше като пребито псе.

– Не си виновен ти – казах.

– Напротив. От мен се очакваше да те пазя.

– Майка ми ли те помоли да ме пазиш?

– Не. Но това ми е работата. Аз съм пазител. Или поне... бях.

– Ама защо... – внезапно се почувствах замаян, всичко пред очите ми се размаза.

– Не се напъгай – каза Гроувър. – Ето.

Помогна ми да задържа чашата и да наместя сламката в устата си.

Вкусът ме сепна, бях очаквал ябълков сок. Нищо подобно. Все едно пиех шоколадови сладки. Течни сладки. Не кои да е сладки, а домашните сини сладки на мама, мазни и залети с разтопен шоколад. Изведнъж тялото ми се изпълни с топлина, почувствах се много по-добре.

Скръбта ми обаче не се разсея. Никак даже. Но имах чувството, че майка ми току-що ме е погалила по бузата и ми е дала сладка, точно както когато бях малък, и ми е казала, че всичко ще е наред.

Преди да се усетя, вече бях пресушил чашата. Загледах се в нея, знаех, че току-що бях изпил топла напитка... но кубчетата лед дори не се бяха стопили.

– Хареса ли ти? – попита Гроувър.

Кимнах.

– Какъв беше вкусът? – Каза го с такъв копнеж, че се почувствах виновен.

– Извинявай. Трябваше да ти дам да опиташ.

– Не! – ококори се той. – Не това имах предвид. Просто... се чудех.

– Сладки с шоколад – отвърнах. – Както мама ги прави.

Гроувър въздъхна.

– И как се чувстваш?

– Сякаш мога да хвърля Нанси Бобофит на сто метра.

– Добре, чудесно. Но май не бива да рискуваш да пиеш повече.

– Какво искаш да кажеш?

Той взе празната чаша, сякаш беше пълна с динамит, и я сложи на масата.

– Ела. Хирон и господин Д. ни чакат.

Верандата обикаляше цялата къща.

Краката ми леко се разтрепериха от дългото ходене. Гроувър предложи да носи рога на минотавъра, но не ми се искаше да се разделям с него. Бях го платил скъпо и прескъпо. Нямах намерение да го давам.

Завихме зад противоположния ъгъл на къщата и аз ахнах.

Явно се намирахме на северния бряг на Лонг Айленд, защото от тази страна долината стигаше чак до океана, който блещукаше на около миля от нас. И на това пространство се издигаха най-различни сгради в старогръцки стил – беседки, амфитеатър, кръгла арена – само дето всичко изглеждаше съвсем ново и белите мраморни колони сияеха на слънцето. На близкия пясъчник десетина деца и сатири играеха волейбол. По малко езерце се плъзгаха канута. Хлапета с ярки оранжеви тениски като на Гроувър се гонеха между бунгала, построени в гората. Едни се упражняваха да стрелят с лъкове по мишени. Други яздеха коне и – ако не халюцинирах – някои от конете имаха криле.

В дъното на верандата двама мъже седяха един срещу друг на маса за карти. На парапета до тях се подпираше русокосото момиче, което ме беше хранило с крема с вкус на пуканки.

Мъжът с лице към мен беше дребен, но дебел. С червен нос, големи воднисти очи и толкова черна къдрава коса, че изглеждаше почти лилава. Приличаше на онези малки ангелчета, на които им викаха перу... перу... А, херувими! Точно така. Херувим на средна възраст, прекарал живота си в каравана. Носеше хавайска риза с тигров десен и чудесно би се вписал в някоя от игрите на покер на Гейб, само че имаше вид на по-добър комарджия и от него.

– Това е господин Д. – прошепна Гроувър. – Той е директорът на лагера. Бъди учтив. Момичето е Анабет Чейс. Тя е била тук почти най-дълго от всички лагерници. А Хирон вече го познаваш...

Посочи мъжа, който седеше с гръб към нас.

Първо видях, че е в инвалидна количка. После разпознах самото от туид, оплешивяващата кафява коса и рошавата брада.

– Господин Бранър! – извиках аз.

Учителят ми по антична история се обърна и се усмихна. Очите му блестяха палаво, както се случваше понякога в час, когато без предупреждение ни даваше тест, в който отговорите на всички въпроси бяха „Б“.

– А, Пърси, чудесно – каза той. – Тъкмо се събрахме четирима за белот.

Предложи ми стола отдясно на господин Д., който ме погледна с кървясали очи и въздъхна тежко.

– Е, добре, май трябва да го кажа. Добре дошъл в лагера. Готово. Сега само не очаквай да добавя, че се радвам да те видя.

– Ъъ, благодаря. – Придърпах стола си малко по-далеч от него, защото животът с Гейб ме беше научил да разпознавам кога някой възрастен си е пийнал. Ако господин Д. не беше пиян, то аз бях сатир.

– Анабет – господин Бранър извика русокосото момиче.

Тя се приближи и той ни запозна.

– Тази млада госпожица се грижи за теб, докато оздравееш, Пърси. Анабет, миличка, защо не отидеш да се заемеш с леглото на Пърси? За момента ще го настаним в Номер 11.

– Разбира се, Хирон – отвърна Анабет.

Сигурно беше голяма колкото мен, но може би няколко сантиметра по-висока и значително по-атлетична. С хубавия си тен и къдрава руса коса тя почти отговаряше на идеала ми за калифорнийска красавица, само че очите ѝ разваляха всичко. Те бяха стряскащо сиви, като буреносни облаци, красиви, но и заплашителни, интелигентни и строги, все едно постоянно пресмяташе наум как да те прецака.

Погледна рога от минотавъра в ръцете ми, после мен. Представих си как ще възкликне: „Убил си минотавър!“ или „Еха! Страхотен си!“. Вместо това чух:

– Като спиш, от устата ти се процежда слюнка.

После изтича към поляната с развени руси къдрици.

– Така значи – нямах търпение да сменя темата. – Вие... въз... работите тук, така ли, господин Бранър?

– Не съм господин Бранър – поправи ме той. – Боя се, че това беше просто псевдоним. Можеш да ме наричаш Хирон.

Натърти на буквата „и“, ХИ-рон.

– Господин Хирон?

– Не. Просто Хирон.

– Добре. – Напълно объркан преместих поглед върху директора. – А господин Д. е...?

Господин Д. престана да бърка картите и ме погледна сякаш съм се оригинал гръмко.

– Младежо, имената са нещо могъщо. Човек не бива да ги използва ей така.

– О! Ясно. Извинете.

– Да си призная, Пърси – намеси се Хирон-Бранър, – много се радвам да те видя жив. Отдавна не ми се е налагало да посещавам потенциален лагерник. Не ми се щеше да се окаже, че съм си загубил времето.

– Да посещавате?

– Годишната, прекарана в „Янси“, където ти преподавах. Разбира се, в повечето училища имаме сатири, за да следят какво се случва. Гроувър ме предупреди веднага щом се запозна с тебе. Смяташе, че в теб има нещо специално, така че реших да дойда лично. Убедих другия учител по антична история да... ами... да си вземе отпуск.

Опитах се да си спомня началото на учебната година. Струваше ми се толкова отдавна, но имах неясен спомен, че през първата седмица в „Янси“ май някой друг преподаваше антична история. После беше изчезнал, без да ни бъде дадено обяснение, и господин Бранър пое часовете му.

– Дошъл сте в „Янси“ само за да учите мен?

Хирон кимна.

– Честно казано, отначало не бях много сигурен за теб. Свързахме се с майка ти и я уведомихме, че те наблюдаваме, за да видим дали си готов за лагера. Но все още имаше толкова много да учиш. Все пак успя да стигнеш жив дотук, което винаги е първото изпитание.

– Гроувър – обади се господин Д. нетърпеливо, – Ще играеш ли или не?

– Да, господине! – Гроувър разтреперано се отпусна на четвъртия стол. Не ми беше ясно защо толкова се страхуваше от един дребен дебелак с хавайска риза на тигрови шарки.

– Нали можеш да играеш белот? – погледна ме господин Д. изпитателно.

– Боя се, че не.

– Господине – додаде той.

– Господине – повторих. Директорът на лагера все по-малко ми се нравеше.

– Е – въздъхна той, – наред с гладиаторските двубои и „Пакман“, това е една от най-великите игри, измислени от човека. Смятам, че всеки добре възпитан младеж трябва да знае правилата.

– Сигурен съм, че момчето ще се научи – обади се Хирон.

– Моля ви – казах аз, – какво е това място? Защо съм тук? Господин Бран... Хирон, защо сте дошли в „Янси“ да ме учите?

– И аз това го питах – тросна се господин Д.

Директорът на лагера раздаде картите. Гроувър подскочаше при всяка карта, която получеше. Хирон ми се усмихна съчувствено, както правеше в час, сякаш независимо каква оценка ще изкарам, ще си остана най-добрият му ученик. Очакваше именно аз да дам правилния отговор.

– Пърси – заговори той. – Майка ти нищо ли не ти каза?

– Ами... – Спомних си тъжния ѝ поглед, отправен в морето. – Каза ми, че се е бояла да ме изпрати тук, макар че баща ми искал. Каза, че щом веднъж дойда, вероятно няма да мога да си тръгна. Искаше да бъде близо до нея.

– Типично – обади се господин Д. – Ето така най-често ги убиват.

Младежо, ще обявяваш ли или не?

– Какво?

Обясни ми припряно как се подреждат боите и аз обявих.

– Боя се, че има прекалено много за разказване – каза Хирон. – Мисля, че обичайните ни информационни филми няма да са достатъчни.

– Информационни филми?

– Да, няма да са достатъчни – повтори Хирон. – Е Пърси, вече знаеш, че приятелят ти Гроувър е сатир. Знаеш – посочи рога в кутията от обувки, – че си убил минотавър. Кое то си е доста голям подвиг, момчето ми. Вероятно не знаеш, че в живота ти са намесени могъщи сили. Боговете... силите, които наричате древногръцки богове... са съвсем реални.

Погледнах недоумяващо останалите около масата.

Чаках някой да изкрещи: „Глупости!“. Вместо това обаче господин Д. изрева:

– Иха! Белот!

– Господин Д. – престаши се да попита Гроувър, – ако няма да я ядете, може ли да взема кутийката ви от диетична кока-кола?

– Ъ? А, да, добре.

Гроувър отхапа огромно парче от празната алуминиева кутийка и нещастно я задъвка.

– Чакайте – обърнах се към Хирон. – Искате да кажете, че Бог съществува.

– Ами... Бог... Бог с голямо „Б“ е нещо съвсем различно. Няма да навлизаме в метафизични спорове.

– Метафизични? Но нали току-що говорехте за...

– За богове. В множествено число. Могъщи същества, които контролират природните стихии и живота на хората – безсмъртните богове от планината Олимп. Това е нещо значително по-дребно.

– Дребно!

– Да, именно. Боговете, за които говорехме в училище.

– Зевс, Хера. Аполон. За тях ли говорите?

В ясното небе отново отекна гръм.

– Младежо – обади се господин Д. – На твое място наистина не бих подхвърлял тези имена ей така.

– Но те са само измислица – възразих аз. – Те са... митове, създадени да дадат обяснение на светкавиците, сезоните и така нататък.

– Наука! – присмя се господин Д. – Кажи ми, Персей Джаксън...

Произнасянето на истинското ми име, което на никого не бях казвал, ме накара да подскоча като ужилен.

– ... какво ще мислят хората за вашата наука след две хиляди години? А? Ще я нарекат примитивни измислици, разбира се! О, как обичам простосмъртните, никакво мислене в перспектива. Вярват, че са напреднали страшно много. А дали е така, Хирон? Погледни този хлапак и ми кажи.

Господин Д. не ми харесваше, а и така говореше за простосмъртните, все едно самият той беше... по-различен. В гърлото ми заседна буца и разбрах защо Гроувър съсредоточено разглеждаше картите си, дъвчеше кутиятката от безалкохолно, и си мълчеше.

– Пърси – каза Хирон. – Ти решаваеш дали да вярваш, или не, но така или иначе безсмъртен означава безсмъртен. Можеш ли дори за миг да си го представиш – никога да не умреш? Да не залинееш? Да съществуваеш такъв, какъвто си, завинаги?

Канех се да отговоря първото, което ми дойде наум, а именно, че не звучи никак лошо, но тонът на Хирон ме накара да се замисля.

– Без значение дали хората вярват в теб, или не? – попитах накрая.

– Именно – кимна той. – Ако беше бог, щеше ли да ти е приятно да те наричат мит или измислица, с която се обясняват светкавиците? Ами ако ти кажа, Персей Джаксън, че някой ден хората ще наричат теб самия мит, създаден да помага на малките момченца да се справят със смъртта на майка си?

Сърцето ми затуптя оглушително. Явно Хирон искаше да ме ядоса, но нямаше да му позволя.

– Не – отговорих, – няма да ми е приятно. Но аз не вярвам в богове.

– Е, побързай да повярваш – измърмори господин Д., – преди някой от тях да ти види сметката.

– М-моля ви, господине – обади се Гроувър. – Той току-що е загубил майка си. Все още е в шок.

– И има късмет, че е така – измрънка господин Д. и раздаде наново картите. – Не стига, че ми наложиха тази скапана работа, ами се налага да работя и с момчета, които дори не вярват!

Махна с ръка и на масата се появи бокал, все едно лъчите на слънцето се пречупиха за миг и го изтъкаха от въздуха. Бокалът се изпълни с вино.

Ченето ми увисна, но Хирон дори не вдигна поглед.

– Господин Д. – предупреди той, – не забравяйте, че ви е забранено.

Господин Д. погледна виното и се престори на изненадан.

– О! – Погледна към небето и изрева: – Стар навик! Съжалявам!

Още една гръмотевица.

Господин Д. махна отново и чашата вино се превърна в нова кутиятка диетична кока-кола. Въздъхна умърлушено, отвори я, а после се върна към играта на карти.

Хирон ми намигна.

– Неотдавна господин Д. предизвика гнева на баща си, тъй като си беше загубил ума по една горска нимфа, която беше му забранено да доближава.

– Горска нимфа – повторих аз, без да откъсвам поглед от кутиятката кола, сякаш беше дошла от космоса.

– Да – призна господин Д. – Баща ми страшно обича да ме наказва. Първия път – възбрана. Отвратително! Цели десет години! Втория, е, тя беше невероятно красива и не можах да се въздържа. Та втория път ме изпрати тук. Хълмът на нечистокръвните! Летен лагер за глезльовци като теб. „Ще им повлияеш благотворно – каза ми. – Поработи с младежите, вместо да ги убиваш.“ Да бе! Абсолютна несправедливост.

Господин Д. звучеше като шестгодишно хлапе, което тропаше с крак.

– А... – заекнах аз, – баща ви е...

– Да му се не види, Хирон – оплака се господин Д. – Мислех, че си го

понаучил нещо. Баща ми е Зевс, разбира се.

Прехвърлих имената в гръцката митология, започващи с „Д“. Вино. Тигрова кожа. Сатири, Гроувър, който се свиваше от страх, сякаш господин Д. му беше господар.

– Вие сте Дионис! Богът на виното.

Господин Д. въздъхна.

– Как казват децата в днешно време, Гроувър? Май казват: „Браво, гений!“.

– Д-д-да, господин Д.

– Ами тогава браво, Пърси Джаксън, ти си бил гений!

Да не би да мислеше, че съм Афродита?

– Вие сте бог.

– Да, дете мое.

– Бог. Вие.

Обърна се и погледна право в мен, а в очите му видях лилавеещ огън – намек, че този дребен дебеланко досега е разкривал само частица от истинския си характер. Видях как лозници задушават до смърт неверници; съзрях пияни воители, подлудени от жажда за кръв; писъци на моряци, чиито ръце се превръщат в перки, а лицата им се издължават в муцуни на делфини. Ако продължах да го предизвиквам, господин Д. щеше да ми покаже и по-лоши неща. Щеше така да ме подреди, че да ме държат в усмирителна риза в изолатор до края на живота ми.

– Искаш ли да ти покажа, дете? – попита той тихо.

– Не. Не, господине.

Огънят поутихна. Той отново вдигна картите.

– Ако не се лъжа, аз печеля.

– Не бих казал – обади се Хирон. – Имам терца. Това раздаване е мое.

Помислих, че господин Д. ще изпари Хирон заедно с инвалидната количка, но той просто издиша бавно през нос, сякаш беше свикнал учителят да го побеждава. Надигна се тежко и Гроувър бързо скочи.

– Уморен съм – обяви господин Д. – Смятам да подремна преди песните довечера. Преди това обаче, Гроувър, трябва да поговорим – отново – за доста посредственото ти представяне по възложената задача.

По лицето на Гроувър изби пот.

– Д-д-да, господине.

– Номер 11, Пърси Джаксън – обърна се към мен господин Д. – И се дръж прилично.

Шмугна се в къщата, а Гроувър го последва, блед като платно.

– Нали Гроувър няма да пострада? – попитах Хирон.

Той кимна, но изглеждаше малко загрижен.

– Старият Дионис не е толкова лош. Просто мрази тази работа. Той е... ами, вие може би бихте го нарекли „наказан“ и не може да се примири, че трябва да изчака цял век, преди да се върне на Олимп.

– Планината Олимп. Искате да кажете, че там наистина има дворец?

– Виж сега, едно е планината Олимп в Гърция, друго е домът на боговете, мястото, където са съсредоточени силите им. Някога то наистина е било на върха на планината Олимп и все още носи старото си име, от уважение към традицията, но дворецът се мести, Пърси, точно както боговете.

– Искате да кажете, че древногръцките богове са тук? В Америка?

– Ами да. Боговете се движат заедно със сърцето на Запада.

– Какво?

– Хайде, Пърси. Онова, което наричате „западната цивилизация“. Нима мислиш, че е само абстракция? Не, то е жива сила. Колективно съзнание, чийто ярък пламък гори от хиляди години. Боговете са част от него – и дори и да не са неговите родоначалници, най-малкото са толкова тясно обвързани с него, че е

невъзможно да изчезнат, освен ако цялата западна цивилизация не бъде изличена. Огънят е запален в Гърция. После, както добре знаеш – или поне се надявам да знаеш, след като си посещавал моите часове – пламъкът се преместил в Рим, а с него и боговете. Да, на пръв поглед с различни имена – Юпитер вместо Зевс, Венера вместо Афродита, но същите сили, същите богове.

– И после са умрели.

– Умрели! Нищо подобно. Да не би Западът да е умрял. Просто са се местили – в Германия, Франция, Испания. Където пламъкът е горял най-ярко, там са били и боговете. Няколко века прекарвали в Англия. Трябва само да се вгледаш в архитектурата. Хората не забравят боговете. Във всяко място, над което са властвали през последните три хиляди години, можеш да ги видиш в картините, статуите или най-важните сгради. И да, Пърси, в момента са в Съединените щати. Виж само националния символ – орела на Зевс. Виж статуята на Прометей в центъра „Рокфелер“, гръцките фасади на правителствените сгради във Вашингтон. Можеш ли да се сетиш за един голям американски град, в който олимпийските богове да не са на видно място? Независимо дали ти харесва, или не – а повярвай ми, на много хора и Рим не се е нравел – сега пламъкът е в Америка. Тя е великата сила на Запада. Затова Олимп също е тук. Както и ние.

Всичко това ми идваше в повече и особено фактът, че самият аз, изглежда, бях включен в събирателното „ние“ на Хирон, сякаш бяхме в един отбор.

– Кой си ти, Хирон? И кой... съм аз?

Хирон се усмихна. Премести тежестта си, сякаш възнамеряваше да стане от инвалидната количка, което нямаше как да се случи, тъй като беше парализиран от кръста надолу.

– Кой си ти – рече замислено той. – Е, на този въпрос всички бихме искали да знаем отговора, нали? Засега обаче... ще те настаним в Номер 11. Там ще намериш много нови приятели. А утре ще имаме предостатъчно време за уроци. Довечера на лагерния огън ще си правим сладки сандвичи, аз обожавам шоколад.

Надигна се от количката, но в начина, по който го стори, имаше нещо странно. Одеятото се свлече от краката му, но те не помръднаха. Кръстът му започна да се издължава, сякаш се издигаше над нивото на колана. Отначало си помислих, че е с много дълги бели кадифени панталони, но той не спря да се издига и едва тогава си дадох сметка, че това не бяха панталони, а предницата на животно, мускули и сухожилия под твърда бяла козина. Инвалидната количка не беше никаква количка, а нещо като съд – огромна кутия на колела, в която сигурно имаше и някаква магия, защото иначе беше невъзможно да го побере целия. Появи се един крак – дълъг, с изпъкнало коляно и огромно лъскаво копито накрая. После още един преден крак, след това и задница, а кутията остана празна, просто метална черупка с прикрепени два изкуствени човешки крака.

Гледах изумено жребца – огромен и бял, изскочил от инвалидната количка. Не беше съвсем жребец, защото там, където би трябвало да е вратът му, се издигаше торсът на учителя ми по антична история, плавно преливащ в конско тяло.

– Какво облекчение – оповести кентавърът, – От толкова седене всичките ми стави са се схванали. Хайде, Пърси Джаксън, ела да се запознаеш с другите лагерници.

Шеста глава

Ставам повелител на банята

Щом успях да свикна с факта, че учителят ми по антична история е кон, последва приятна обиколка из лагера, макар че внимавах да не вървя зад него. Няколко пъти по време на парада за Деня на благодарността бях дежурил с лопатка зад конете и много съжалявам, но няхах доверие на задната част на Хирон.

Минахме покрай игрището за волейбол.

Няколко от лагерниците се посбутаха. Един посочи рога на минотавъра в ръцете ми. Друг каза:

– Това е той.

Повечето бяха по-големи от мен. Приятелите им сатири бяха по-едри от Гроувър и топуркаха насам-натам с оранжеви тениски и рошави задници.

По принцип не бях стеснителен, но всички така ме зяпаха, че се смутих – все едно очакваха да направя салто или някакъв фокус.

Обърнах се да погледна къщата. Оказа се много по-голяма, отколкото ми се беше сторило първоначално – четириетажна, боядисана в небесносиньо, с бели первази, подобна на модерен крайморски хотел. Загледах се в месинговия ветропоказател на покрива, но нещо привлече вниманието ми – сянка в най-горния прозорец на таванската кула. Пердето помръдна само за частица от секундата, но аз усетих, че ме наблюдават.

– Какво има там горе? – попитах Хирон.

Той проследи накъде сочи пръстът ми и усмивката му помръкна.

– Таван.

– Кой живее там?

– Никой – отсече с нетърпящ възражение тон. – Абсолютно никой.

Имах чувството, че казва истината. Но пък и бях сигурен, че пердето беше помръднало.

– Хайде, Пърси – подкани ме Хирон с малко пресилена веселост. – Очакват те още много изненади.

Минахме през ягдовото поле, където лагерници пълнеха щайги с плодове, а един сатир свиреше на тръстикова флейта.

Хирон обясни, че продукцията била предназначена за нийоркските ресторанти и за Олимп.

– Така си покриваме разходите – обясни той. – А и ягодите не изискват почти никакви грижи.

Реколтата била толкова добра заради благотворното въздействие на господин Д. – растенията направо полудявали, когато той бил наоколо. Влиянието му било най-силно върху лозята, но тъй като му било забранено да отглежда грозде, той се бил спрял на ягоди.

Загледах се в сатира с флейтата. От музиката му колони буболечки напускаха лехите с ягоди във всички посоки, сякаш бягаха от пожар.

Зачудих се дали Гроувър е способен на такава магия. Всъщност, дали той все още беше при господин Д.?

– Гроувър не е загазил много, нали? – попитах Хирон. – Той беше добър пазител. Честна дума.

Хирон въздъхна. Съблече сакото и го метна върху конската си задница като седло.

– Гроувър има големи мечти, Пърси. Дори бих казал толкова разумни. За да постигне целта си, първо трябва да докаже смелостта си, като се представи добре като пазител – да намери нов лагерник и да го доведе жив и здрав тук.

– Но той вече го направи!

– Може и да съм съгласен с теб, но не аз трябва да отсъдя. Дионис и съветът на чифтокопитните старейшини ще решат. Боя се, че те може и да не оценят изпълнението на тази мисия като успешно. В крайна сметка, Гроувър те изгуби в Ню Йорк. После и нещастната... ммм... съдба на майка ти. А също и фактът, че Гроувър беше в безсъзнание, когато го довлече през границата. Съветът може да приеме, че това не говори добре за смелостта му.

Не бях съгласен. Гроувър не беше виновен за нищо. За разлика от мен. А и ако не го бях измамил на автогарата, може би нямаше да загази толкова.

– Но ще му дадат още един шанс, нали?

Хирон потрепна.

– Това беше последният му шанс, Пърси. Съветът и без това трудно склони да му го даде, след случилото се последния път, преди пет години. Боговете на Олимп са ми свидетели, че го посъветвах да поизчака, преди отново да опита. Той все още е прекалено дребен за възрастта си...

– На колко години е?

– На двайсет и осем.

– Какво?!? И е още в шести клас?

– Сатирите съзряват наполовина по-бавно от хората Пърси. Гроувър навърши възраст за средно училище само преди шест години.

– Това е ужасно.

– Така е – съгласи се кентавърът. – При всички положения, Гроувър закъснява малко с развитието си, дори по сатирските стандарти, а все още не е напреднал достатъчно и в горската магия. За съжаление нямаше търпение да последва мечтата си. Може би сега ще си избере друго поприще...

– Така не е честно. Какво се е случило първия път? Толкова лошо ли е било?

Хирон припряно отклони поглед.

– Какво ще кажеш да продължим нататък, а?

Аз обаче не бях готов да загърбя темата. Нещо ми беше направило впечатление – Хирон спомена за „съдбата“ на майка ми, сякаш умишлено не употреби думата „смърт“. В ума ми се зароди една малка, крехка надежда.

– Хирон, ако боговете, Олимп и всичко това е истинско...

– Да, дете?

– Това означава ли, че съществува и Подземното царство?

Лицето му помръкна.

– Да. – Личеше си, че внимателно подбира какво да отговори. – Има място, където душите отиват след смъртта. Но засега... докато не разберем повече... те моля да не мислиш за това.

– Как така „докато не разберем повече“?

– Хайде, Пърси. Да разгледаме гората.

Колкото повече я приближавахме, толкова по-ясно осъзнавах колко огромна беше всъщност тя. Заемаше поне четвърт от долината, а дърветата бяха толкова високи и дебели, че човек лесно можеше да си помисли, как никой не е стъпвал тук от времето на индианците.

– Гората е пълна, но ако искаш да се пробваш, ходи винаги въоръжен – каза Хирон.

– Пълна с какво? И въоръжен с какво?

– Ще видиш. В петък играем на „Плени знамето“.

– Супер!

– Имаш ли си меч и щит?

– Мои...

– Да – кимна Хирон, – най-вероятно нямаш. Мисля, че размер пет ще ти е по мярка. После ще отида до оръжейната.

Зачудих се откога в летните лагери има оръжейни, но въпросите вече бяха станали толкова много, че се отказах да питам.

Видяхме стрелбището, езерото с канутата, конюшните (които Хирон очевидно не харесваше особено), амфитеатъра за лагерни песни, както и арената, където по думите на Хирон се организираха двубои с меч и копие.

– Двубои с меч и копие?

– Да, така мерят силите си различните хижи – обясни той. Не са опасни... Обикновено не са. А, да, ето я и столовата!

Хирон посочи открития павилион, оформен от бели елинистични колони, на едно възвишение с изглед към морето. Имаше дванайсет каменни маси, но не и покрив. Нито пък стени.

– А какво правите, ако вали? – попитах.
Той ме погледна все едно бях бавноразвиващ се.

– Пак трябва да се храним, нали?

Реших да не настоявам.

Накрая ми показа и хижите.

Бяха дванайсет, разположени в горичката край езерото. Подредени бяха под формата на буквата „П“ – две в основата и по пет в две редици от страни. И със сигурност бяха най-странните хижи на света.

Като изключим, че на всяка врата беше закачен голям номер, направен от месинг (нечетните отляво, четните отдясно), една с друга не си приличаха. Номер 9 имаше комини като на малка фабрика. По стените на Номер 4 пълзяха доматени стебла, а покривът беше от стъкло. Номер 7 изглеждаше като от чисто злато, което блестеше ослепително на слънцето. Всички гледаха към общ двор с размерите на футболно игрище, пълен със статуи, фонтани, цветни лехи и няколко коша за баскетбол (което повече беше по мой вкус).

В средата на двора се намираше огромно огнище, оградено с камъни. Макар следобедът да беше топъл, огнището тлееше. Едно момиче на десетина години ръчкаше жаравата с пръчка.

Двете хижи откъм късата страна – Номер 1 и Номер 2, приличаха съответно на мъжки и женски мавзолеи – големи бели мраморни кубове с тежки колони отпред. Номер 1 беше най-голяма и обширна от всички. Излъсканите бронзови врати блещукаха като холограма, така че под в различни ъгли се виждаше как по тях пробягват мънии. Номер 2 беше по-изящна, с по-тънки колони, украсени с нарове и цветя. По стените бяха изрисувани пауни.

– Зевс и Хера? – предположих аз.

– Точно така.

– Изглеждат... необитаеми.

– Има още няколко такива. В тях не настаняваме никого.

Така значи – всяка хижа си имаше за покровител различен бог. Дванайсет къщи за дванайсетте богове от Олимп. Тогава защо някои бяха празни?

Спрях пред тази отляво. Номер 3.

Не беше висока и внушителна като Номер 1, а дълга ниска и солидна. Външните стени бяха от груб сив камък инкрустирани с раковини и корали, откъснати сякаш направо от океанското дъно. Надникнах през отворената врата, но Хирон ме спря:

– О, на твоето място не бих го направил! Преди да ме дръпне, долових солени мириси, който ми напомни за вятъра на брега в Монток. Стените вътре блещукаха, все едно бяха украсени с мидени черупки и охлювчета. Имаше шест празни легла на два етажа, застлани с копринени чаршафи. По нищо не личеше някой да е живял тук. Беше толкова тъжно и самотно, че се зарадвах, когато Хирон сложи ръка на рамото ми и каза:

– Хайде, Пърси, ела.

Повечето други хижи бяха претъпкани.

Номер 5 беше яркочервена – съвсем нескоропосано боядисана, сякаш боята беше плискана с кофе и размазвана с ръце. По дължината на покрива беше обтегната бодлива тел. Над вратата беше закачена препарирана глиганска глава, чиито очи следяха всяко мое движение.

Вътре няколко доста страшни на вид хлапета – както момчета, така и момичета, крещяха и се боричкаха на фона на гърмеща рок музика. Най-гръмогласно беше едно момиче на тринайсет-четиринайсет години, облечено с огромна тениска и камуфлажно яке. Задържах се пред вратата само за секунда, но тя ме засече и ме дари със зловеща усмивка. Напомняше ми Нанси Бобофит, макар да беше по-едра и по-здрава на вид и с дълга гъста кестенява, а не червена коса.

Продължихме нататък, мъчех се да избягвам копитата на Хирон.

– Не срещнахме други кентаври – отбелязах аз.

– Така е – съгласи се тъжно той. – Боя се, че моите събратя са диви варвари. Може да ги срещнеш из пустошта или на големи спортни състезания. Тук обаче няма да намериш никой от тях.

– А щом се казваш Хирон, наистина ли си...

– Хирон от легендите? – Той наведе глава и ми се усмихна. – Учителят на Херкулес? Да, Пърси, аз съм.

– Ама... не трябва ли да си умрял?

Хирон се спря, сякаш въпросът ми го беше заинтригувал.

– Честно казано, не знам дали „трябва“. Истината е, че не мога да умира. Отдавна, много отдавна, боговете изпълниха желанието ми да продължа с работата, която толкова обичах. Мога да бъда учител на герои, докато това е ценно за човечеството. Спечелих много... и много загубих. Но продължавам да съм жив, така че, предполагам, все още съм нужен.

Замислих се какво ли е да си учител в продължение на три хиляди години. Със сигурност нямаше да фигурира сред първите десет в списъка ми с желания.

– Не ти ли става досадно?

– Не, изобщо. Понякога е ужасно потискащо, но никога не е досадно.

– А защо потискащо?

Той отново се направи, че не ме чува.

– Я гледай! Анабет вече ни чака.

Русокосото момиче, с което се бях запознал в голямата къща, четеше книга пред последната хижа отляво – Номер 11.

Отидохме при нея и тя ме погледна намръщено, сякаш все още виждаше как от устата ми тече слюнка, докато спя.

Опитах се да погледна какво чете, но заглавието ми се стори неразбираемо. В първия момент реших, че дислексията ми отново се обажда. После обаче осъзнах, че заглавието не беше на английски. Буквите изглеждаха гръцки. Наистина гръцки. Имаше снимки на храмове, статуи и най-различни колони като в учебник по архитектура.

– Анабет – каза Хирон, – по обяд имам час по стрелба с лък. Ще поемеш ли Пърси?

– Разбира се.

– Номер 11 – посочи вратата той. – Чувствай се като у дома си.

От всички хижи Номер 11 най-много приличаше на обикновено старо бунгало в летен лагер – най-вече старо. Прагът беше изтърган, кафявата боя се лющеше. Над вратата беше изобразен един от онези знаци, които слагат по аптеките и кутиите с лекарства – крилат жезъл с увити около него змии. Как се казваше... кадуцей?

Вътре беше претъпкано – момчетата и момичетата бяха много повече от леглата. По пода имаше спални чували. Приличаше на спортна зала, временно преустроена в кризисен център при евакуация.

Хирон не влезе. Вратата беше прекалено ниска за него. Когато обаче го видяха, всички станаха и се поклониха почтително.

– Хайде, Пърси – каза той. – Успех. Ще се видим на вечеря.

И пое в галоп към стрелбището. Застанах на прага. Останалите ме оглеждаха преценяващо. Процесът ми беше познат. Достатъчно училища бях сменил.

– Е? – подкани ме Анабет. – Влизай.

Естествено при първата крачка се спънах като пълен идиот.

Неколцина се засмяха, но никой нищо не каза.

– Пърси Джаксън – обяви Анабет, – запознай се с обитателите на Номер 11.

– Редовен или неопределен? – попита някой.

Нямах представа какво ме питат и се наложи Анабет да отговори вместо

мен:

– Неопределен.

Разочаровани възгласи.

Един младеж, малко по-голям от останалите, пристъпи напред.

– Е, хайде, стига. Нали затова сме тук. Добре дошъл, Пърси. Можеш да се настаниш на пода, ей там.

Сигурно беше почти на осемнайсет-деветнайсет и изглеждаше доста добре. Беше висок и силен, с късо подстригана руса коса и дружелюбна усмивка. Облечен беше с оранжева тениска без ръкави и отрязани джинси. На краката си носеше сандали, а на врата – кожена връв с пет мъниста в различни цветове. Единственото притеснително нещо във външния му вид беше широкият белезникав белег, който тръгваше от дясното му око и свършваше на челюстта като стара рана от нож.

– Това е Люк – представи го Анабет с променен глас. Хвърлих й поглед през рамо – май се беше изчервила! Тя обаче улови погледа ми и изражението й веднага стана строго. – Засега той ще ти е наставник.

– Засега?

– Ти си неопределен – обясни Люк търпеливо. – Пращат те тук, тъй като не знаят в коя хижа да те настанят. Ние приемаме новодошлите и посетителите. Все пак Хермес е покровител на пътешествениците.

Погледнах малкото пространство на пода, което бяха отредили. Нямах какво да сложа там, за да личи, че е мое – нямах раница, нито дрехи, нито дори спален чувал. Само рога на минотавъра. Поколебах се дали да не го оставя, но се сетих, че Хермес беше покровител и на крадците.

Поогледах се внимателно – едни бяха начумерени и подозрителни, други се усмихваха отнесено, трети не ме изпускаха от очи, сякаш чакаха удобен момент да ми пребъркат джобовете.

– Колко време ще остана тук? – попитах.

– Хубав въпрос – отвърна Люк. – Докато те определят.

– И кога ще стане това?

Всички дружно се засмяха.

– Ела да ти покажа волейболното игрище – обади се Анабет.

– Вече го видях.

– Идвай!

Сграбчи ме за ръката и ме завлече навън. Зад гърба ми избухна още по-бурен смях.

Минахме няколко метра и Анабет гневно поде:

– Трябва повече да се стараеш, Джаксън!

– Какво?

Тя въздъхна и измърмори нещо неразбираемо.

– Не мога да повярвам, че те помислих за избрания.

– Какъв ти е проблемът? – започнах да се ядосвам аз. – Само защото съм убил някакъв си бик...

– Не говори така! – скара ми се тя. – Знаеш ли колко много деца в този лагер биха искали да са на твоето място.

– Биха искали да рискуват живота си?

– Да победят минотавъра. За какво мислиш, че се обучаваме?

– Виж – поклатих глава, – ако онова, с което се преборих, наистина е било минотавърът, онзи от легендите...

– Да.

– Той е един-единствен.

– Да.

– И е умрял преди безброй години. Нали? Тезей го е убил в лабиринта.

Така че...

– Чудовищата не умират, Пърси. Може да ги убиеш, но не умират.

– О, благодаря. Сега вече ми е ясно.

– Те нямат души като мен и теб. Може да ги прогониш за известно време, а ако имаш късмет, за цял живот. Но те са първични сили. Хирон ги нарича архетипи. След време пак се появяват.

Сетих се за госпожа Додс.

– Искаш да кажеш, че ако случайно съм убил някое, да речем, с меч...

– Фур... искам да кажа, учителката ти по математика. Да. Тя е жива. Просто много, ама много си я ядосал.

– Откъде знаеш за госпожа Додс?

– Говориш насън.

– И как щеше да я наречеш? Фурия? Фуриите служат на Хадес, нали?

Анабет хвърли тревожен поглед към игрището, сякаш очакваше земята да се отвори.

– Не бива да изричаш имената им. Ако чак толкова се налага да говорим за тях, наричаме ги Милостивите.

– Има ли изобщо нещо, което може да казваме, без да последва гръм? – И на мен самия ми не прозвуча добре, но в този момент не ми пукаше. – И защо трябва да оставам в хижата на Хермес, която е най-претъпкана? – Посочих първите две хижи, тези на Зевс и Хера. – Там има предостатъчно свободни легла.

Анабет пребледня.

– Не можеш просто да си избереш къде да се настаниш Пърси. Зависи кои са ти родителите.

Погледна ме многозначително.

– Майка ми е Сали Джаксън. Работи в магазин на Централната гара.

По-точно работеше...

– Виж, съжалявам за майка ти, но не за нея става дума. Говоря за другия ти родител. За баща ти.

– Починал е. Не съм го виждал.

Анабет въздъхна нетърпеливо, май не за пръв път водеше този разговор.

– Баща ти не е починал, Пърси.

– Откъде знаеш? Познаваш ли го?

– Не, разбира се.

– Тогава откъде...

– Нали познавам теб? Нямах да си тук, ако не беше като нас.

– Нищо не знаеш за мен.

– Така ли? – повдигна вежди тя. – Обзалагам се, че си се местил от училище в училище, изключвали са те няколко пъти...

– Ама как...

– Имаш дислексия. Вероятно и СДВ.

– Това какво общо има? – опитах се да прикрия срама си аз.

– В общи линии тези признаци са напълно достатъчни. Когато четеш, буквите сякаш се разбягват по страницата, нали? Това е, защото мозъкът ти е настроен за старогръцки. А СДВ... импулсивен си, не можеш да стоиш мирно в класната стая. То е заради бойните ти инстинкти. В истинска битка те ще ти спасят живота. А проблемите с вниманието идват от това, че едновременно виждаш прекалено много неща, а не по-малко. Сетивата ти са по-изострени от тези на простосмъртните. Естествено, учителите искат да си като упоен в час. Повечето са чудовища. Не желаят да прозреш истинската им същност.

– Звучиш сякаш... си преминала през същото?

– С повечето деца тук е така. Ако не беше като нас, нямах да оцелееш при сблъсъка с минотавъра, да не говорим за амброзията и нектара.

– Амброзия и нектар?

– Храната и напитките, които ти давахме, за да оздравееш. Едно нормално дете не би ги понесло. Те направо щяха да прогорят вътрешностите ти и щеше да умреш. Приеми го. Ти си син на бог.

Син на бог.

Свят ми се виеше от въпроси, но не знаех откъде да започна.

– Ей, новият! – извика непознат дебел глас.

Погледнах през рамо. Едрото момиче от кошмарната червена хижа бавно се приближаваше към нас. Зад нея вървяха още три момичета – също толкова едри, грозни и зловни и облечени със същите камуфлажни якета.

– Клариса – въздъхна Анабет. – Защо не отидеш да си остриш копието и да ни оставиш на мира?

– Веднага, принцесо – отвърна момичето. – Ще го направя с радост, за да те понижа с него в петък.

– Ние ще пленим знамето. Нямате шанс.

– Ще ви видим сметката – отвърна Клариса, но клепачът ѝ нервно потрепна, сякаш не беше съвсем сигурна, че може да изпълни заплахата си. – Кой е този изтърсак?

– Пърси Джаксън – каза Анабет, – запознай се с Клариса. Дъщеря на Арес.

– Бога на войната? – премигах невярващо аз.

– Това проблем ли е? – ухили се Клариса зловно.

– Не – стегнах се аз. – Това обяснява смрадта.

– Имаме си специален ритуал за новобранци, Пърди – изръмжа Клариса.

– Пърси.

– Все тая. Ела, ще ти покажа.

– Клариса – опита да се намеси Анабет.

– Не се бъркай, многознайке.

Анабет, изглежда, се засегна, но се дръпна настрана. А не исках да ми помага. Аз бях новобранецът. Сам трябваше да си спечеля уважението.

Връчих на Анабет рога от минотавъра и се подготвих за битка, но преди да се усетя, Клариса вече ме държеше за врата и ме влачеше към една опушена барака – банята.

Ритах и размахвах с юмруци. И преди се бях сбивал, но хватката на Клариса беше желязна. Замъкна ме в банята на момичетата – от едната страна редица тоалетни, а от другата – душеве. Вътре миришеше като обикновена обществена тоалетна и си помислих – доколкото изобщо беше възможно да мисля, докато Клариса ме влачеше за косата, – че боговете можеше да се погрижат за по-люксово оборудване.

Приятелките на Клариса се заливаха от смях, а аз се опитвах да извикам в себе си силата, с която бях преборил минотавъра, само че без особен успех.

– И този можело да е на някой от Тримата големи – извика Клариса и ме блъсна към една от тоалетните. – Как ли пък не! Сигурно, като го е видял, минотавърът е паднал от смях и се е пребил.

Дружките ѝ се закикотиха.

Анабет стоеше смръщена в ъгъла.

Клариса ме бутна на колене и натисна главата ми към тоалетната чиния. Миришеше на ръждиви тръби и... ами на онова, за което тоалетните се използват.

Запънах се с всички сили, за да не натика главата ми вътре. Нямаше да го позволя! За нищо на света!

И тогава се случи нещо странно. Усетих пристягане ниско в корема. Тръбите като че ли заклокочиха. Клариса отпусна хватката си. От тоалетната бликна силна струя и се изви като дъга над мен. Чух как Клариса крещи.

Обърнах се тъкмо навреме, за да видя как избликва втора струя и така я блъсва в лицето, че тя пада по задник. Водата обаче не спря, а продължи да я изтласква към душевете, сякаш като от пожарникарски маркуч.

Клариса опитваше да се отскубне, едва си поемаше дъх. Приятелките ѝ понечиха да ѝ помогнат, но в този момент изригнаха и другите тоалетни и към момичетата се насочиха още шест струи. Включиха се и душевете и водата изхвърли

щерките на Арес навън така, както дъждът отнася боклуците от улицата в канавките.

Усетих как стягането в корема ми отслабва и водата неочаквано секна.

Цялото помещение беше мокро. На Анабет също не ѝ се беше разминало, но поне не беше изблъскана навън. Стоеше си на същото място и се взираше смаяно в мен.

Сведох поглед и осъзнах, че седя на единственото сухо местенце в цялата баня. В радиус от половин метър около мен нямаше вода. По дрехите ми не беше паднала и капчица. Нито една.

Изправих се, краката ми трепереха.

– Как го... – поде Анабет.

– Не знам.

Отидохме до вратата. Отвън Клариса и приятелките ѝ лежаха в калта, около тях вече се събираше тъпна зяпачи.

Косата на Клариса беше полепнала по лицето ѝ. Камуфлажното ѝ яке беше вир-вода, от нея се носеше отвратителна миризма.

Погледна ме с нескрита омраза.

– Мъртъв си, момченце! Абсолютно мъртъв!

Може би трябваше да замълча, но не можах.

– Затваряй си устата, Клариса! Да не искаш да пийнеш още малко кенефна вода?

Наложи се другите да я усмирят. Завлякоха я към хижата на Арес, докато насъбралите се зяпачи отстъпваха встрани, за да избегнат ритниците ѝ.

Анабет ме погледна изумено. Нямах представа дали беше просто отвратена от изригналите тоалетни, или ми беше бясна, задето и нея бях измокрил.

– Какво? – попитах ядосано аз. – Какво искаш?

– Искам да бъдеш в моя отбор за „Плени знамето“ – отвърна тя.

Седма глава

Пращам вечерята си на небето

Слухът за случилото се в банята се разпространи бързо.

Откъдето и да минех, лагерниците ме сочеха и си шушнеха, лесно долавях думите „вода“ и „тоалетна“. А пък може и да зяпах Анабет, която все още беше мокра до кости.

По пътя тя ми показва още няколко места – ковачницата (където децата сами изковаваха мечовете си) и залата за художествена дейност (където сатири почистваха огромна мраморна статуя на получовек-полукозел). Заведе ме и до залата за катерене, която всъщност представляваше две издигнати една срещу друга стени, които се тресяха зловещо; по тях се търкаляха камъни, стичаха се потоци лава и през определено време стените се сблъскваха и смачкваха катерача, ако не успееше да се измъкне към върха достатъчно бързо.

Накрая се върнахме при езерото, откъдето пътека водеше към хижите.

– Трябва да се упражнявам – обяви Анабет. – Вечерята е в седем и половина. Другите ще те доведат в столовата.

– Анабет, съжалявам за станалото в тоалетните.

– Няма значение.

– Не бях виновен аз.

Тя ме погледна недоверчиво и изведнъж осъзнах, че всъщност точно аз бях виновен. Аз бях направил така, че водата да изригне. Нямах представа защо и как, но тоалетните бяха откликнали на моите заповеди.

– Трябва да отидеш да говориш с оракула каза Анабет.

– Кой?

– Не „кой“, а какво. Оракулът. Ще кажа на Хирон.

Загледах се унило в езерото, искаше ми се поне веднъж някой да отговори направо и изчерпателно на въпросите ми. Изведнъж застинах – на дъното, на пет-шест метра под водата, седяха две момичета. Бяха със сини джинси и лъскави зелени тениски, кафявите им коси се носеха свободно около раменете им, а около тях си играеха малки рибки. Усмихнаха се и ми помахаха като на стар приятел. Не знаех какво да направя, тъй че просто помахих в отговор.

– Не ги насърчавай – предупреди ме Анабет. – Наядите са ужасни флиртакджийки.

– Наяди – повторих поразен. – Аха. Не може ли просто да се върна у дома?

– Престани, Пърси – смръщи се Анабет. – Ти вече си у дома. Това е единственото безопасно място за деца като нас.

– Искаш да кажеш деца с психични отклонения?

– Искам да кажа, които не са хора. Или поне не изцяло. Наполовина хора.

– Наполовина хора и наполовина какво?

– Много добре знаеш.

Не исках да си призная, но за съжаление, наистина го знаех. Кожата ми настръхна – така ставаше понякога, когато мама ми разказваше за баща ми.

– Богове – рекох. – Наполовина богове. Анабет кимна.

– Баща ти не е мъртъв, Пърси. Той е един от олимпийските богове.

– Това е... невъзможно.

– Защо? С какво са се занимавали боговете в миналото? Обикаляли насам-натам, преследвали простосмъртни и им се раждали деца. Да не мислиш, че за последните няколко хилядолетия са променили навиците си?

– Но това са просто... – за малко пак щях да кажа „митове“. После обаче си спомних предупреждението на Хирон, че след две хиляди години и мен може да смятат за мит. – Но ако всички тук сме наполовина хора...

– Полубогове. Официалното название е полубогове. Или нечистокръвни.

– Кой тогава е твоят баща?

Ръцете ѝ стиснаха парапета на пристана. Усетих, че току-що съм прекрачил някаква граница.

– Баща ми е преподавател в Уест Пойнт – отвърна тя. – Не съм го виждала, откакто бях много малка. Преподава американска история.

– Значи е човек?

– Да не мислиш, че трябва задължително мъжко божество да се влюби в простосмъртна жена? Това си е чиста проба дискриминация!

– Тогава коя е майка ти?

– Номер 6.

– Тоест?

Анабет гордо изправи глава.

– Атина. Богинята на мъдростта и войната.

Виж ти. Но пък защо не?

– А моят баща?

– Неопределен – отвърна тя, – вече ти казах. Никой не знае.

– Освен майка ми. Тя знаеше.

– Може и да не е знаела, Пърси. Боговете невинаги разкриват истинската си същност.

– Баща ми сигурно го е направил. Той я е обичал.

Анабет ме изглежда недоверчиво, но в последния миг като че ли реши да не ме разочарова.

– Може би имаш право. Може да изпрати някакво знамение. Само така ще знаеш със сигурност – ако баща ти даде знак, за да те обяви за свое дете. Случвало се е.

– Искаш да кажеш, че невинаги е така?

– Боговете са заети. – Тя нервено прокара ръка по парапета. – Имат много

деца и рядко... рядко се интересуват от тях, Пърси. Пренебрегват ги.

Замислих се за някои от децата, които бях видял в хижата на Хермес – начумерени и унили тийнейджъри, които сякаш постоянно очакваха да бъдат повикани, а това можеше никога да не се случи. Такива деца имаше и в „Янси“ – захвърлени в интерната от богати родители, които нямаха време да се занимават с тях. Боговете обаче би трябвало да са по-добри.

– Значи оставам тук – попитах аз. – Това ли е? До края на живота си?

– Зависи. Някои прекарват в лагера само по едно лято. Децата на Афродита или на Деметра обикновено не са кои знае колко могъщи. Чудовищата може и да не им обърнат внимание, така че на тях им се разминава само с няколко месеца обучение през лятото, а през останалата част от годината си живеят сред простосмъртните. За някои от нас обаче е прекалено опасно да излизаме оттук. Ние сме целогодишни. В света на простосмъртните привличаме чудовища. Надушват ни и ни нападат. По принцип изчакват да пораснем достатъчно, да навършим десет или единайсет години. Но след това повечето полубогове или успяват да се доберат дотук, или загиват. Тези, които оцелеят сами във външния свят, стават прочути личности. Не ми се ще да изброявам имената им, но са световноизвестни. Някои дори не осъзнават, че са полубогове. Но те се броят на пръсти.

– Значи чудовищата не могат да влизат тук?

– Освен ако нарочно не бъдат пуснати в гората или някой не ги повика отвътре.

– Че защо някой ще иска да извика чудовище?

– За да изпита силата си. Или да скрои номер на някого.

– Да скрои номер ли?

– Важното е, че границите са затворени и не допускат тук чудовища и простосмъртни. Отвън хората не виждат нищо необичайно – просто ферма за ягоди.

– Значи... ти си целогодишна?

Анабет кимна. Измъкна изпод тениската си кожена огърлица с пет керамични мъниста в различни цветове. Беше точно като на Люк, само че на нейната имаше нанизан и голям златен пръстен.

– Тук съм, откакто навърших седем. Всяка година през август, в последния ден от лятното обучение, получавах мънисто в знак, че си оцелял още една година.

– Защо си дошла толкова малка?

– Не е твоя работа – отсече тя и стисна пръстена от наниза.

– О! – За миг настана неловко мълчание. – Значи... ако поискам, още сега мога да си тръгна оттук?

– Би било равносилно на самоубийство, но да... стига господин Д. или Хирон да ти разрешат. Те обаче няма да те пуснат преди края на лятното обучение, освен ако...

– Какво?

– Ако не ти бъде възложено да извършиш някакъв подвиг. Но това е малко вероятно. Последния път... – тя замълча.

По тона ѝ разбрах, че последния път нещата не се бяха развили добре.

– Докато бях болен и ме хранеше с...

– Амброзия.

– Аха, амброзия. Попита ме нещо за лятното слънцестоене.

Раменете ѝ видимо се стегнаха.

– Значи все пак знаеш нещо?

– Ами... не. В края на учебната година подслушах Гроувър и Хирон да говорят за него. Гроувър спомена лятното слънцестоене. Каза нещо от сорта, че нямам много време заради крайния срок. За какво става дума?

– Де да знаех – сви юмруци тя. – Хирон и сатирите не искат да ми кажат. Нещо лошо се е случило на Олимп, сигурна съм. Но когато бях там, всичко си беше съвсем нормално.

– Ходила си на Олимп?

– Някои от целогодишните – аз, Люк, Клариса и още няколко – отидохме там на екскурзия в деня на зимното слънцестоене. Тогава се провежда годишната среща на боговете.

– Ама... как се стига дотам?

– С железницата на Лонг Айленд, разбира се. Слизаш на „Пен Стейшън“. И оттам се качваш с асансьора до 600-я етаж на „Емпайър Стейт Билдинг“. – Изглеждаше убедена, че няма как да не го знам. – Нали си от Ню Йорк?

– А, да. – Доколкото ми беше известно, „Емпайър Стейт Билдинг“ имаше само 102 етажа, но реших да не впускам в подробности.

– След това обаче – продължи Анабет – времето се развали, сякаш боговете бяха започнали да се карат. На няколко пъти дочух сатирите да си говорят, но единственото, което успях да сглобя, е, че нещо важно е било откраднато. И ако не бъде върнато до лятното слънцестоене, ще последват неприятности. Когато ти дойде, се надявах... нали... Атина се разбира добре с почти всички, освен с Арес. И с Посейдон, с него са във вечно съперничество. Но освен това... мислех, че може да обединим силите си. Реших, че може да знаеш нещо.

Поклатих глава. Искаше ми се да можех да помогна, но бях прекалено гладен, уморен и психически претоварен, за да задавам повече въпроси.

– Трябва да ме пратят на подвиг – каза Анабет сякаш на себе си. – Вече съм голяма. Само ако ми кажат какъв е проблемът...

До носа ми достигна аромат на печено месо. Реших, че е много по-приятно да си мислиш за пържоли на жар, отколкото за подвизи и чудовища.

Анабет сигурно бе чула къркоренето в стомаха ми. Каза ми да тръгвам – тя щяла да дойде по-късно. Остана на пристана, пръстите й шареха по парапета, все едно вече нахвърляше боен план.

В Номер 11 децата си говореха или се мотаеха в очакване на вечерята. Едва сега забелязах, че повечето си приличаха – остри носове, изписани вежди, дяволити усмивки. Учителите от пръв поглед биха разпознали в тях пакостниците. За щастие никой не ми обърна особено внимание, така че спокойно се настаних на моето местенце на пода и извадих рога от минотавър.

Люк, наставникът ми, се приближи.

Неговите черти също издаваха родство с Хермес. Бяха леко изменени заради белега на дясната буза, но усмивка му беше непокътната.

– Намерих ти спален чувал – каза той. – И ти откраднах малко тоалетни принадлежности от лагерния магазин.

Не можах да преценя дали се шегуваше за кражбата.

– Благодаря.

– За нищо. – Седна до мен и се облегна на стената. – Тежък първи ден, а?

– Мястото ми не е тук – отвърнах аз. – Дори не вярвам в боговете.

– С всички е така отначало. Но и когато започнеш да вярваш, пак не става по-лесно.

Горчивината в гласа му ме изненада, все пак изглеждаше доста безгрижен младеж. Имаше вид на човек, който може да се справи с почти всичко.

– Значи баща ти е Хермес? – попитах аз.

Извади ножка от задния си джоб и за миг си помислих, че ще ме наръга, но той просто остърга калта от сандала си.

– Да. Хермес.

– Вестителят с крилатите сандали.

– Същият. Вестители, лекари, пътешественици, търговци, крадци. Всеки, когото можеш да срещнеш на пътя. Именно затова си тук и се радваш на гостоприемството ни. Хермес не подбира много приятелите си.

Реших, че не е искал да ме обиди нарочно. Просто явно си имаше много

грижи.

– Виждал ли си баща си? – попитах.

– Веднъж.

Изчаках, реших, че ако искаше, сам щеше да ми каже. Явно не искаше.

Зачудих се дали това имаше нещо общо с белега на лицето му.

Люк вдигна глава и се насили да се усмихне.

– Не се тревожи, Пърси. Като цяло децата тук са добри. В крайна сметка всички сме част от едно голямо семейство, нали? Грижим се един за друг.

Изглежда разбираше колко самотен и объркан се чувствах.

Бях му благодарен, защото едно по-голямо момче – дори и да ти е наставник – рядко се сближава с досадните дребосъци като мен. Люк обаче ме беше приел радушно. Дори ми беше откраднал тоалетни принадлежности. Това бе най-хубавото нещо, което някой беше правил за мен през целия ден.

Реших да му задам последен важен въпрос – онзи, който цял следобед не ми даваше мира.

– Клариса, дъщерята на Арес, ми се подиграваше, че не съм бил достоен за Тримата големи. А пък Анабет на два пъти спомена, че може да съм избраният. Каза, че трябва да говоря с Оракула. Какво означава това?

– Мразя пророчествата. – Люк прибра ножката си.

– Защо?

Той се намръщи, белегът му се разкриви.

– С мен всичко се обърка. Преди две години, когато не успях със задачата си да проникна в градината на Хесперидите, Хирон забрани възлагането на подвизи. А Анабет умира от желание да излезе оттук. Не оставяше Хирон на мира и той най-накрая заяви, че се е допитал до оракула. Не можел да й каже всичко, но все още не й било писано да се отправи да върши подвизи. Трябвало да изчака, докато в лагера се появи някой специален.

– Някой специален.

– Не го мисли, малкият – каза Люк. – При всяко пристигане на нов лагерник, Анабет решава, че това е жадуваното знамение. Хайде, идвай, време е за вечеря.

В този миг от далечината се чу сигнал. За първи път чувах подобен звук, но някак си знаех, че е изсвирен с раковина.

– Строй се! – извика Люк.

Всички в хижата, общо около двајсетина души, изскочихме навън. Подредихме се по старшинство, така че аз, естествено, бях най-отзад. Появиха се и лагерниците от другите хижи – с изключение на трите необитаеми в края и Номер 8, която през деня беше изглеждала съвсем нормална, но на залязващото слънце излъчваше сребристо сияние.

Тръгнахме нагоре по хълма към столовата. Откъм ливадите се присъединиха и сатирите. Наядите излязоха от езерото. Няколко момчета изскочиха от гората – за миг ми се стори, че направо се материализираха от дърветата. Едно момиче на десетина години се отлюспи от висок клен и заподскача нагоре по склона.

Общо бяхме около стотина лагерници, двајсетина сатири и десетина-двайнасет горски нимфи и наяди.

По мраморните колони бяха окачени запалени факли. В средата, в бронзов мангал с размерите на вана, гореше огън. Всяка хижа си имаше маса – с бяла покривка с лилава шевица. Четири маси бяха празни, но нашата беше претъпкана. Едва се сместих на ръба на една пейка, наполовина висях във въздуха.

Гроувър седеше заедно с господин Д., още няколко сатири и две пухкави руси момчета с вид на херувимчета. Хирон стоеше отстрани, понеже масата беше прекалено ниска за кентавър.

Анабет беше в компанията на няколко сериозни деца с атлетични тела, сиви

очи и тъмнорозови коси.

Клариса беше зад мен на масата на Арес. Очевидно беше превъзможала поражението си в банята, тъй като се смееше и оригваше и издаваше всякакви други гнусни звуци наред с другарките си.

Изведнъж Хирон удари с копито по мраморния под и всички се смълчаха.

– За боговете! – вдигна чаша той.

– За боговете! – последваха примера му останалите.

Горските нимфи се появиха с големи плата храна – грозде, ябълки, ягоди, сирене, пресен хляб и – за мое облекчение – печено месо! Чашата ми беше празна, но Люк каза:

– Говори й, пожелай си нещо. Без алкохол, разбира се.

– Черешова кола – казах аз.

Чашата се напълни с газирана карамелена течност.

После ми хрумна нещо.

– Синя черешова кола.

Напитката се преобрази в ослепително кобалтовосиньо.

Отпих предпазливо. Идеално.

Наум вдигнах тост за мама.

Не беше мъртва. Поне не завинаги. Беше в Подземния свят. А щом той наистина съществуваше, един ден...

– Ето, Пърси – Люк ми подаде плато пушени гърди.

Сипах си една огромна порция и тъкмо се канех да се нахвърля на храната, изведнъж всички станаха и поеха с чиниите си към огъня в средата. Може би там раздаваха десерта?

– Ела – подкани ме Люк.

Приближих се и видях, че всички вземат малко от храната си и я хвърлят в огъня – най-зрялата ягода, най-хубавото парче месо, най-пухкавото хлебче.

– Изгаряме дарове за боговете – прошепна Люк в ми. – Харесва им миризмата.

– Шегуваш се.

Той ме изглежда строго, явно говореше сериозно, но мен все пак ми беше чудно защо на безсмъртните и всемогъщи богове им харесваше миризмата на изгоряла храна.

Люк пристъпи към огъня, сведе глава и хвърли чепка напрацяло червено грозде.

– Хермес.

Беше мой ред.

Уви, нямаш никаква представа чие име да произнеса.

Накрая просто се помолих безмълвно: „Който и да си, кажи ми. Моля те.“

Пуснах едно голямо парче месо в огъня.

Малко дим ми влезе в гърлото, но не се закашлях.

Изобщо не миришеше на изгорено. По-скоро на горещ шоколад и прясно изпечени шоколадови кексчета, хамбургери на грил и полски цветя и на стотици други неща, които изненадващо се съчетаваха в прекрасна комбинация. Бях почти готов да повярвам, че боговете наистина се хранеха с този аромат.

Върнахме се по местата си и след като приключихме с вечерята, Хирон отново удари с копито, за да привлече вниманието ни.

– Да – въздъхна дълбоко господин Д. – Май трябва пак да ви приветствам, малки разбойници. Ами, привет тогава. Директорът по организацията, Хирон, казва, че следващият лов на знамена ще бъде в петък. Понастоящем лаврите са у Номер 5.

Откъм масата на Арес се надигна грозен боен вик.

– На мен лично – продължи господин Д. – ми е все тая, но поздравления. Също така трябва да ви съобща, че от днес имаме ново попълнение. Питър Джонсън.

Хирон прошепна нещо.

– Ааа, Пърси Джаксън – поправи се господин Д. – Точно така. Ура! И прочее. Сега тичайте при глупавия си лагерен огън. Аре, чупка!

Избухнаха радостни викове. Спуснахме се към амфитеатъра, където децата на Аполон извадиха инструментите си. Пяхме лагерни песни за боговете, приготвихме си разни сладки неща за десерт на огъня и се смяхме, а най-странното беше, че вече нямах чувството, че ме гледат подозрително. Чувствах се като у дома си. По-късно, когато искрите от лагерния огън се издигаха към звездното небе, отново изсвири раковина, а ние се строихме и се върнахме в хижите. Едва когато се отпуснах в дадения ми назаем спален чувал, усетих колко бях изтощен.

Пръстите ми опипаха рога на минотавъра. Присетих се за мама, но ми беше приятно да си мисля за нея – за усмивката ѝ, за приказките за лека нощ, които ми четеше като малък, как ми пожелаваше да спя в кош.

Затворих очи и моментално се унесох.

Това беше първият ми ден в лагера.

Само ако знаех, че ще се радвам на новия си дом за толкова кратко.

Осма глава

Пленяваме знамето

През следващите няколко дни влязох в ритъм и всичко ми се струваше почти нормално, ако не броим, че вземах уроци от сатири, нимфи и един кентавър.

Сутрин учех старогръцки с Анабет – говорехме за боговете и богините в сегашно време, което си беше откачено. Тя се оказа напълно права за дислексията – изобщо не ми беше трудно да чета старогръцки. Все едно беше английски. След няколко дни вече можех да сричам стиховете на Омир без затруднение.

През останалата част от времето се пробвах с различните дисциплини, за да установя дали имам талант за някоя от тях.

Хирон се опитваше да ме научи на стрелба с лък, но бързо установихме, че хич ме нямаше. Той обаче не се оплакваше, не каза нито дума дори когато се наложи да извадим една стрела от опашката му.

Бягане? И то не беше за мен. Дишах праха на горските нимфи. Те все ми повтаряха да не се притеснявам. В продължение на векове ги били преследвали поболели се от любов божества и затова били станали толкова добри. Но пак си беше унижително някакво си дърво да те надбяга.

Борба? Забрави. Всеки път, щом стъпех на тепиха, Клариса ме разпердушинваше.

– Има още много да видиш – прошепваше ми.

Единственото, в което ме биваше, беше карането на кану, а това не спадаше към героичните умения, които се очакваха от победителя на минотавъра.

Знаех, че по-старите лагерници и наставниците ме наблюдаваха внимателно, за да установят кой е баща ми, но никак не им беше лесно.

Не бях силен като децата на Арес, нито пък добър с лъка като потомците на Аполон. Нямах ковачевската дарба на Хефест, нито – опазили ме боговете – влиянието на Дионис над лозниците. Люк предположи, че може да съм син на Хермес и затова в мен да има от всичко по малко, без някой ясно изявен талант. Но имах чувството, че просто се опитваше да ме утеши. Истината беше, че и той не знаеше какъв съм.

Независимо от всичко това, в лагера ми харесваше. Започнах да свиквам със сутрешната мъгла над плажа, миризмата на нагретите от слънцето ягодови поля следобед, че дори и със странните звуци, които чудовищата издаваха в гората нощем. Вечер хвърлях част от храната си в огъня и се опитвах да усетя някаква връзка с баща си, само че не се появяваше нищо, освен онова топло чувство, което винаги бях носил със себе си като спомен от усмивката му.

Започнах да разбирам горчивината на Люк и гнева му към Хермес. Да, ясно,

боговете си имаха по-важни дела. Ама не можеха ли от време на време да се отбиват при нас, да прогърмяват, да дадат някакъв знак? Щом Дионис щракнеше с пръсти, от нищото се появяваше диетична кола – защо да не можеше баща ми, който и да беше той, да завърти поне един телефон?

В четвъртък следобед, три дни след пристигането ми в лагера, взех първия си урок по фехтовка. Всички от хижата на Хермес се събраха на голямата кръгла арена, където Люк щеше да ни обучава.

Започнахме с просто замахване и промушване, като ползвахме сламени чучела, навлечени с гръцки ризници. Може да се каже, че се справих нелошо. Поне знаех какво трябва да постигна и рефлексите ми бяха добри.

Само дето така и не успях да си намеря меч, който да пасва на ръката ми. Бяха или прекалено тежки, или прекалено леки, или пък прекалено дълги. Люк се постара да ми помогне, но накрая се съгласи, че очевидно нито едно от тренировъчните оръжия не ми беше по мярка.

Преминахме към упражнения по двойки. Люк обяви, че ще се упражнява с мен, тъй като ми е за пръв път.

– Успех – обади се едно момче. – През последните триста години не се е раждал по-добър майстор на меча от Люк.

– Може с мен да е по-внимателен – казах.

Онзи изсумтя недоверчиво.

Люк ми показва нови хватки за блокиране, парирание и намушкване. С всяко замахване получавах нови натъртвания и синини.

– Вдигни гарда, Пърси! – заповядаше той, след което ме удряше в ребрата с плоската страна. Фрас! – Не чак толкова високо!

Фрас!

– Атакувай!

Фрас!

– Сега отстъпи!

Фрас!

Когато най-сетне обяви почивка, целият бях облян от пот. Всички се втурнаха към хладилника с напитки. Люк си поля главата със студена вода, което ми се стори прекрасна идея, и последвах примера му. Мигновено се почувствах по-добре. В ръцете ми отново се вля сила. Мечът вече не ми се струваше толкова тежък.

– Така, приближете се всички! – нареди Люк. – Ако Пърси няма нищо против, ще ви направя малка демонстрация.

Страхотно! Елате да видите как ще натупат Пърси!

Останалите се насъбраха около нас. Едва прикриваха усмивките си, сякаш бяха минали по същия път и нямаха търпение да видят как Люк ще ме използва като боксова круша.

Той обясни, че ще демонстрира техника за обезоръжаване – как да завъртиш чуждия меч с плоската страна на своя, така че врагът да се принуди да го пусне.

– Доста е трудно – заяви той. – Използвали са го срещу мен в битка. Така че не се смейте на Пърси. На повечето воители им трябват години, за да го овладеят.

Показа движенията бавно. Прав беше, мечът падна от ръката ми.

– Сега с нормална скорост – обяви Люк, след като вдигнах меча си. – Да видим кой пръв ще успее да приложи хватката. Готов ли си, Пърси?

Кимнах и той нападна.

Незнайно как успях да избегна първия удар. Сетивата ми се изостриха. Предугаждах движенията му. Отвърщах. Пристъпих напред и опитах да атакувам.

Люк лесно отби атаката, но изражението му се промени. Той присви очи й като че ли започна да внимава повече.

Мечът в ръката ми отново натежа. Знаех, че е само въпрос на секунди Люк да ме повали, така че реших да рискувам.

Опитах хватката, която току-що ни беше показал.

Блокирах меча на Люк с плоската страна на моя, завъртях го и натиснах надолу с всичка сила.

Дзън!

Мечът на Люк издрънча на камъните. Върхът на меча ми беше на сантиметър от беззащитните му гърди.

Лагерниците млъчаха.

Свалих меча.

– Извинявай.

Люк беше толкова смаян, че в първия момент не успя да реагира. После белязаното му лице се разтегна в усмивка.

– Извинявай ли? Богове, Пърси, защо се извиняваш! Хайде да го направим пак!

Не исках. Мимолетният изблик на енергия ме беше напуснал. Люк обаче настоя.

Този път нямаше битка. Още щом мечовете ни се докоснаха, Люк удари ръкохватката на моя и го запрати на земята.

След дълга пауза някой се обади:

– Късметът на начинаещия?

Люк избърса потта от челото си. Взираше се в мен напрегнато.

– Може би – каза накрая. – Но се чудя на какво ли ще е способен Пърси с един добър меч...

В петък следобед с Гроувър слязохме до езерото, за да си почина от кошмарното изкачване по стената, което едва не беше завършило фатално за мен. Гроувър изприпка до върха като планински козел, а аз за малко да бъда отнесен от потока лава. По ризата ми имаше димящи дупки. Косъмчетата по ръцете ми бяха опърлени.

Седяхме на пристана и гледахме как под водата наядите плетат кошници. След малко събрах кураж да попитам Гроувър как беше минал разговорът с господин Д.

Той направо прежълтя.

– Много добре – отвърна. – Страхотно.

– Значи все още имаш шанс?

Погледна ме нервно.

– Хирон ти е казал, че искам разрешително за търсач?

– Е... не. – Нямах представа какво точно е разрешително за търсач, но изглежда моментът не беше подходящ за въпроси. – Само спомена, че имаш големи планове... че трябва да спечелиш доверието на старейшините, като изпълниш мисията си на пазител. Дадох ли ти го това разрешително?

– Дионис отложи решението. – Той сведе поглед към наядите. – Каза, че с теб нито съм се провалил, нито съм успял, така че съдбите ни все още били свързани. Ако ти възложат да извършиш някакъв подвиг, а аз дойда с теб да те пазя и двамата се върнем живи, тогава може би щял да приеме, че съм изпълнил задачата.

– Е, значи има надежда – зарадвах се аз.

– Хеее! Със същия успех можеше направо да ме прати да чистя оборите. Вероятността да те пуснат да вършиш подвизи... а и дори да заминеш... нима би ме взел с теб?

– Разбира се!

Гроувър се загледа начумерено във водата.

– Плетене на кошници... сигурно е хубаво да имаш някакъв полезен занаят.

Опитах се да му вдъхна кураж, заявих, че има много дарби, но той само се

разстрои още повече. Поговорихме си за бой с мечове и каране на кану, после обсъдихме положителните и отрицателните страни на различните богове.

Накрая го попитах за четирите празни хижи.

– Номер 8, сребърната, е на Артемида – обясни той. – Тя е дала клетва завинаги да остане девица. Така че няма деца. Хижата е по-скоро знак на почит към нея. Ако я няма, ще побеснее.

– Аха, ясно. А другите три – онези в края. Те ли са Тримата големи?

Гроувър се напрегна, сякаш засягахме чувствителна тема.

– Номер 2 е на Хера. Пак е само почетна. Хера е богинята на брака и, естествено, не би се занимавала с любовни истории с простосмъртни. Това е работа на мъжа ѝ. А Тримата големи са тримата могъщи братя, синовете на Кронос.

– Зевс, Посейдон, Хадес.

– Точно така. След голямата битка с титаните, те завзели властта над света и теглили жребий, за да решат кой какво ще владее.

– На Зевс се паднало небето – спомних си аз, – на Посейдон морето, а на Хадес – Подземното царство.

– Аха.

– Но Хадес няма хижа тук.

– Да. Той няма и трон на Олимп. Седи си в Подземното царство. Ако имаше хижа тук... – Гроувър потрепери. – Нямахте да е много приятно.

– Според митовете Зевс и Посейдон са имали хиляди деца. Защо техните хижи са празни?

Той смутено се разшава.

– Преди шейсетина години, след Втората световна война, Тримата големи се договорили да не създават повече герои. Децата им били прекалено могъщи. Променяли хода на човешката история и причинявали прекалено много кръвопролития. Всъщност Втората световна война е била битка между синовете на Зевс и Посейдон от една страна, и синовете на Хадес от другата. Победителите, Зевс и Посейдон, убедили Хадес, че е най-добре и тримата да обещаят, че повече няма да имат вземане-даване с простосмъртни жени. Дори се заклели във водите на река Стикс.

Небето прогърмя.

– Това е най-тежката клетва за боговете, нали?

Гроувър кимна.

– И братята удържали на думата си? Никакви деца?

Лицето му помръкна.

– Преди седемнайсет години Зевс не издържал. Някаква телевизионна звезда му замаяла главата и той просто не успял да устои. Родила им се дъщеря, Талия и... как да ти кажа, Стикс гледа много сериозно на клетвите. Самият Зевс се отървал леко, понеже е безсмъртен, но дъщеря му...

– Но това не е честно! Момичето не е било виновно.

– Пърси – поде колебливо Гроувър, – децата на Тримата големи са много по-могъщи от останалите полубогове. Тяхната аура привлича чудовищата. Когато Хадес научил за момичето, страшно се ядосал, задето Зевс нарушил клетвата си. И затова пуснал от Тартар най-кръвожадните си слуги по петите на Талия. Когато станала на дванайсет, един сатир бил изпратен да я пази, но нищо не могъл да стори. Опитал се да я доведе тук, заедно с няколко други нечистокръвни, с които се била сприятелила. Почти успели. Стигнали до билото на хълма. – Посочи елата, където се бях бил с минотавъра. – Преследвали ги трите Милостиви, както и глутница хрътки от Подземното царство. Талия казала на сатира да отведе другите двама на безопасно място, а тя щяла да остане да отблъсне чудовищата. Била ранена и изморена, но не искала цял живот да бяга като преследвано животно. Сатирът напразно се опитал да я разубеди, но трябвало да се погрижи и за останалите. Така Талия останала сама горе на хълма, за да спре чудовищата. Докато издъхвала, Зевс се смилил над нея. Превърнал я в онази ела. Духът ѝ все

още помага да пазим границите на долина. Оттам идва името – Хълмът на нечистокръвните.

Загледах елата в далечината.

От тази история се почувствах незначителен и дребен... и виновен. Момиче на моята възраст се беше жертвало, за да спаси приятелите си. Талия се беше изправила пред цяла армия чудовища. В сравнение с нея, моята победа над минотавъра не беше нищо особено. Питам се, ако бях действал иначе, дали нямаше да успея да спася майка си...

– Гроувър, наистина ли някои герои са ходили в Подземното царство?

– Малцина. Орфей. Херкулес. Худини.

– А връщали ли са някого от мъртвите?

– Не. Никога. Орфей бил на косъм, но накрая... Пърси, нали не мислиш сериозно да...

– Не, разбира се – излъгах. – Просто се чудех... Та значи... полубоговете винаги са придружавани от сатири, така ли?

Гроувър ме изглежда подозрително, сякаш не беше напълно убеден, че съм се отказал от идеята за Подземното царство.

– Не е задължително. Пращат ни под прикритие в много училища. Търсим деца със заложби на велики герои. Ако открием някое със силна аура – като децата на Тримата големи, – предупреждаваме Хирон. Той ги държи под око, защото могат да причинят големи неприятности.

– И ти си намерил мен. Хирон каза, че си ме обявил за по-специален.

– Ама аз не... – Гроувър се сепна, явно се усети, че е хлътнал в капана ми. – Виж, не го мисли. Ако наистина се окажеш... син на някой от Тримата големи, никога, ама никога няма да те пратят да вършиш подвизи, а аз никога няма да си получа разрешителното. Най-вероятно си дете на Хермес. Или дори на някой от малките богове, Ганимед, например. Не го мисли, става ли?

Останах с впечатлението, че се опитваше да успокои по-скоро себе си, отколкото мен.

След вечеря се възцари голямо вълнение.

Най-сетне беше дошло време за играта на „Плени знамето“.

Щом разчистиха масите, раковината изсвири и всички станахме. Анабет и двама от братята й дотичаха с копринено знаме. Беше дълго около три метра, лъскаво сиво, с избродирана сова над маслиново дръвче. От противоположната страна в столовата се появиха Клариса и приятелките ѝ с друго знаме, също толкова голямо, но крещящо червено с кървав меч и глиганска глава.

– Това ли са знамената? – извиках на Люк през оглушителния шум.

– Да.

– Винаги ли начело на отборите са Арес и Атина?

– Не. Но често.

– А ако успеете да плените знамето, какво правите – пребоядисвате го?

– Ще видиш – ухили се той. – Първо обаче трябва да го пленим.

– На чия страна сме?

Погледна ме лукаво, все едно знаеше някаква тайна, за която аз дори не подозирах. Заради белега на лицето, на светлината на факлата за миг изглеждаше едва ли не зъл.

– Временно сме с Атина. Тази вечер ще вземем знамето на Арес. И ти ще ни помогнеш.

Обявиха отборите. Атина се беше съюзила с Аполон и Хермес, двете най-големи хижи. Явно зад кулисите бяха текли оживени пазарлъци – за времето за баня, графика на задълженията, разпределението на тренировките – с цел привличане на подкрепа.

Арес беше събрал всички останали – Дионис, Деметра, Афродита и Хефест.

Доколкото бях видял, децата на Дионис бяха добри атлети, но пък бяха само две. Тези на Деметра ги биваше с природните умения, но не бяха особено агресивни. Децата на Афродита не ме тревожеха. През по-голямата част от времето те само се оглеждаха в езерото, правеха си прически и клюкарстваха. И то не само момичетата, а и момчетата. За разлика от тях, потомците на Хефест бяха направо грозни, но за сметка на това бяха страшно заякнали от работата в ковачницата. От тях можеше да очакваме доста проблеми. И оставах, разбира се, изчадията на Арес – десетина от най-едрите, грозни и подли хлапета в Лонг Айленд, че дори и на планетата.

Хирон удари с копито по мрамора.

– Герои! Знаете правилата. Потокът е границата. Играе се в цялата гора. Позволен са всякакви магии. Знамето трябва да бъде поставено така, че да се вижда добре, и не може да бъде пазено от повече от двама. Пленниците се обезоръжават, но не бива да се връзват и да им се запушва устата. Убиването и нараняването са строго забранени. Аз ще бъда рефер и полеви лекар. Вземете оръжието!

Той разпери ръце и изведнъж масите се отрупаха с оръжия – шлемове, бронзови мечове, копия, щитовете от волска кожа.

– Еха! – възкликнах. – Наистина ли можем да ги използваме?

Люк ме погледна сякаш ми хлопаше дъската.

– Освен ако не искаш приятелите ти от Номер 5 да те заколят. Ето, Хирон реши, че тези ще са ти по мярка. Ти ще пазиш границата.

Щитът ми беше голям колкото баскетболно табло, в средата имаше изрисуван кадуцей. Тежеше около хиляда килограма. Лесно можех да го използвам за сноуборд, но се надявах, че нямаше да се наложи да тичам с него. Шлемът ми – както на всички съюзници на Атина – беше със син гребен. Отборът на Арес бяха с червени.

– Сините, напред! – изрева Анабет.

Нададохме викове, размахавме мечове и я последвахме по пътеката към южната страна на гората. Червеният отбор избълва един куп подигравки по наш адрес и се насочи на север.

Успях да догоня Анабет, без да се спъна в снаряжението си.

– Ей!

Тя не намали ход.

– Какъв е планът? – попитах. – Няма ли да ми дадеш някакво вълшебно оръжие?

Ръката ѝ опипа джоба, сякаш се боеше да не съм откраднал нещо.

– Планът е следният: пази се от копието на Клариса. За останалото не се тревожи. Ще пленим знамето на Арес. Люк възложи ли ти задача?

– Да охранявам границата, каквото и да означава това.

– Лесно е. Заставаш край потока и държиш червените на разстояние.

Другото остави на мен. Атина винаги има план.

Ускори ход и избърза напред.

– Добре – измърморих. – Радвам се, че ме взе в отбора. Нощта беше топла и лепкава. Гората беше тъмна, тук-там се мяркаха светулки. Анабет ме остави на пост до малък поток, който бълбукаше по редки камъни, след което тя и останалите от отбора се пръснаха сред дърветата.

С големия шлем със син гребен и огромния щит се чувствах като идиот. Бронзовият меч – като всички, които бях пробвал досега – изглеждаше зле балансиран. Ръкохватката му тежеше колкото топка за боулинг.

Едва ли някой щеше да ме нападне наистина. Така де, ако пострадах, можеше да съдя Олимп, нали?

В далечината изсвири раковина. Сред дърветата се разнесоха крясъци и викове, дрънчене на метал. Съюзник от хижата на Аполон прелетя край мен като елен, прескочи потока и навлезе във вражеска територия.

Страхотно! Както обикновено, аз щях да пропусна най-интересното. В този момент чух звук, от който се вкамених – дрезгаво кучешко ръмжене. Ръцете ми инстинктивно вдигнаха щита. Имах странното усещане, че нещо ме дебне.

После ръмженето спря. Загадъчното същество, каквото и да беше то, се отдалечи.

От другата страна на потока един храст се раздвижи. Петима воители на Арес врхлетяха с викове.

– Размажете го! – изкрещя Клариса.

Грозните ѝ свински очички святаха яростно през процепа на шлема. Размахваше дълго поне метър и половина копие, чийто назъбен метален връх проблясваше в червено. Другите бяха въоръжени с обикновени бронзови мечове – не че от това ми стана по-леко.

Втурнаха се през потока.

Нямаше кой да ми помогне. Можех да избягам. Или да се защитавам срещу половината от децата на Арес.

Избегнах първия удар с отскок встрани, но явно нападателите ми не бяха тъпи като минотавъра. Обкръжиха ме, а Клариса атакува с копието. Пресрещнах удара с щита, но изведнъж цялото ми тяло изтръпна. Косата ми се изправи. Ръката ми направо се вцепени, а във въздуха просветна искра.

Ток. Копието ѝ беше с електрически заряд!

Отстъпих.

Едно момче от отряда на Арес ме удари в гърдите с плоската страна на меча и аз се плъснах на земята.

В този момент спокойно можеха да ме размажат, но вместо това те избухнаха в див кикот.

– Дай да го острижем нула номер – предложи Клариса. – Хванете го!

Успях да се изправа на крака. Вдигнах меча, но Клариса го отклони настрана с копието, полетяха искри. Сега и двете ми ръце бяха вцепенени.

– Ау! – извика тя. – Леле, какъв герой! Направо да си умреш от страх!

– Знамето е натам – казах ѝ. Опитах се да звуча ядосано, но май не прозвуча точно така.

– Само че нас знамето не ни интересува – обади се една от дружките ѝ. – Интересува ни един идиот, който ни направи за посмешище.

– Вие и сами се справяте чудесно с тази задача – отвърнах аз. Това определено не беше най-умната постъпка в живота ми.

Нахвърлиха се върху мен едновременно. Отстъпих към потока, опитах се да вдигна щита си, но Клариса ме изпревари. Копието ѝ ме удари право в ребрата. Ако не бях с ризница, щеше да ме научи като шиш кебап. За сметка на това от електрическия удар за малко не ми опадаха зъбите. Някой замахна с меч напреко на ръката ми и остави доволно голяма рана.

При вида на кръвта ми се зави свят, врхлетяха ме топли и студени вълни.

– Нараняването е забранено!

– Ой! – обади се момчето, което ме беше ударило. – Май ще ме лишат от десерт за една седмица!

След това ме бутна в потока и аз паднах по задник във водата.

Отново избухна смях. Давах си сметка, че щом той заглъхнеше, с мен беше свършено.

В този миг обаче се случи нещо. Водата пробуди сетивата ми, все едно току-що бях излял цял пакет от желираните бонбони с двойно еспreso, които ми носеше мама.

Клариса и другарите ѝ нагазиха в потока, за да ме хванат. Но аз вече се бях приготвил да ги посрещна.

Замахнах с плоската страна на меча към главата на първия и съборих шлема

му. Ударих го толкова силно, че онзи се облеци и се строполи във водата. Грозник №2 и Грозник №3 скочиха към мен. Единия го халосах с щита, а с меч в другата си ръка отрязах синия гребен на шлема на другия. И двамата веднага отстъпиха. Грозник №4 не изглеждаше особено ентусиазиран да се изправи срещу мен, но Клариса не се поколеба и връхлетя с наелектризираното си копие. Аз обаче го прихванах между щита и меч си и го счупих като клечка.

— Не! — изпищя тя. — Идиот такъв! Смрадлив червей!

Сигурно щеше да продължи да нарежда в този дух, но аз я цопнах по главата с плоската страна на меч и тя се олюля и направи крачка назад.

Изведнъж се разнесоха викове и възбудени писъци, вдигнах глава и видях Люк да тича към границата, вдигнал високо червеното знаме. Пазеха го няколко момчета на Хермес, а двама-трима от хижата на Аполон отбиваха атаките на синовете на Хефест. Групата на Арес се изправи и Клариса измърмори неясно проклетие.

— Измама! — изкрещя тя. — Скроили са ни номер!

Затътриха се след Люк, но вече беше късно. Само след няколко крачки той вече беше на наша територия. Отрядът на сините изрева победоносно. Червеното знаме мигом се преобрази в сребристо. На мястото на глиганската глава и копие се появи огромен кадуцей — символа на Хермес. Момчетата от синия отбор подхванаха Люк и го понесоха на рамене. Хирон притича в лек галоп от гората и наду раковината.

Край на играта. Победата беше наша.

Канех се да отида да се включа във веселбата, когато от тъмното край мен се разнесе гласът на Анабет:

— Никак не беше зле, герой. Огледах се, но не я видях.

— Къде си се научил да се биеш така? — продължи тя. Въздухът затрептя и Анабет се материализира до мен с бейзболна шапка в ръка, сякаш тъкмо я беше свалила от главата си.

Ядосах се. Дори не обърнах внимание на това, че явно можеше да става невидима.

— Нагласила си го нарочно! — занареждах гневно. — Сложила си ме тук, защото си знаела, че Клариса ще дойде да си отмъсти, а междувременно си изпратила Люк по фланга. Всичко си измислила предварително.

— Казах ти — сви рамене тя. — Атина винаги, ама винаги има план.

— План да ме разпердушният.

— Дойдох възможно най-бързо. Тъкмо се канех да се намеся, но... — отново сви рамене. — На теб не ти трябваше помощ.

После погледна ранената ми ръка.

— Как го направи?

— Рана от меч. Как мислиш?

— Не. Беше рана от меч. Погледни.

Кръвта я нямаше. На мястото на раната се белееше дълъг белег, а дори и той вече избледняваше. Пред очите ми и превърна в малка драскотина, а после изчезна.

— Нямам представа...

Анабет се замисли. Едва ли не можех да видя как се напрягат сивите й гънки в главата. Сведе поглед към краката ми, после се обърна към счупеното копие на Клариса и каза:

— Излез от водата, Пърси.

— Какво...

— Направи го.

Стъпих на брега и моментално се почувствах като пребит. Ръцете ми отново изтръпнаха. Притокът на адреналин се оттече. Олюлях се и за малко не паднах, но Анабет ме подхвана.

– Ох, Стикс! – изруга тя. – Това не е добре. Не исках... Мислех, че е Зевс...

Преди да успея да попитам за какво говори, чух отново кучешкото ръмжене, само че този път идваше много по-отблизо. Вой раздра гората.

Веселите викове на лагерниците мигновено замряха. Хирон извика нещо на старогръцки, което впоследствие си дадох сметка, че съм разбрал без проблем: „Не мърдайте! Лъка ми!“.

Анабет извади меча си.

Над черните скали над нас стоеше грамадно черно куче колкото носорог, с червени като жарава очи и зъби като ками.

Гледаше право в мен.

Никой не помръдваше, само Анабет извика:

– Пърси, бягай!

Опита се да застане пред мен, но чудовището я изпревари. Прескочи я – огромна сянка с блеснали зъби – и в мига, в който отстъпих назад, усетих как остри като бръснач нокти раздират ризницата ми. Разнесе се порой от състене, все едно някой великан раздираше четирийсет листа хартия едновременно. От врата на звяра стърчаха десетки стрели. Чудовището падна в краката ми мъртво.

По някакво чудо бях жив. Не исках да поглеждам останките на разкъсаната ми ризница. Усещах как по гърдите ми се стича нещо топло – бях ранен, и то лошо. Още една секунда и чудовището щеше да ме е превърнало в петдесет килограма кайма.

Хирон дотича в тръс с лък в ръка и мрачно лице.

– *_Di Immortales!_**2 – възкликна Анабет. – Това е от хрътките на Хадес! Те не... не би трябвало да...

[*2 Богове! (лат.) – бел.прев.]

– Някой я е извикал – рече Хирон. – Някой от лагера.

Люк се приближи, знамето в ръката му беше забравено, неговият славен миг бе отлетял.

– Пърси е виновен! Пърси го извика! – изкрещя Клариса.

– Замълчи, дете – скара ѝ се Хирон.

Тялото на чудовището изтля, превърна се в сянка и бързо потъна в земята.

– Ранен си – обади се Анабет. – Бързо, Пърси, влез във водата.

– Добре съм.

– Не, не си. Хирон, виж!

Прекалено бях уморен, за да споря.

Стъпих обратно в потока, а целият лагер се събра около мен.

Моментално се почувствах по-добре. Усещах как раните по гърдите ми се затварят.

Разнесе се смаян шепот.

– Вижте, аз... не знам как става – заоправдавах се смутено. – Съжалявам...

Само че те не гледаха зарастващите рани. Взираха се в нещо над главата ми.

– Пърси... – Анабет посочи нагоре.

Когато вдигнах глава, знакът вече избледняваше, но успях да различа във въздуха тривърхо копие, изрисувано със зелена светлина. Тризъбец.

– Баща ти – прошепна Анабет. – Това вече наистина не е добре.

– Решено е! – обяви Хирон.

Скупчилите се около мен лагерници изведнъж започнаха да коленичат, последваха ги дори и потомците на Арес, макар да не изглеждаха особено доволни от това.

– Баща ми? – попитах аз изумен.

– Посейдон – кимна Хирон. – Земеръсец. Буреносец. Баща на конете. Добре дошъл при нас, Персей Джаксън, син на бога на моретата.

Девета глава
Възлагат ми подвиг

На следващата сутрин Хирон ме премести в хижата на Посейдон.

Не се налагаше да съжителствам с никого. Имах предостатъчно място за нещата си – рога на минотавъра, кат чисти дрехи и несесер. Можех да се храня на собствена маса, да избирам какво да правя, да решавам кога да гася лампите вечер.

И бях безкрайно нещастен.

Тъкмо бях започнал да се чувствам като у дома в хижата на Хермес и в сърцето ми покълваше надежда, че може би все пак бях нормално дете – поне доколкото това беше възможно за един полубог, и отново ме отделиха от останалите, все едно бях прокажен.

Никой не споменаваше случката с хрътката на Хадес, но имаш чувството, че зад гърба ми говореха само за това. Нападението беше изплашило всички. То беше отправило двойко послание: че съм син на повелителя на моретата и че чудовищата няма да се спрат пред нищо, за да ме убият.

Останалите лагерници страняха от мен. След схватката с децата на Арес в гората, другите се страхуваха да се упражняват с мен и вече тренирах само с Люк. Той обаче направо ме скапваше и изобщо не се притесняваше да ме поотупа.

– Трябва да заякнеш – заявяваше, докато се упражнявахме с мечове и горящи факли. – Сега да опитаме отново удара за обезглавяване на змия! Още петдесет повторения.

Анабет продължаваше да ме учи на старогръцки до обяд, но изглеждаше разсеяна. Каквото и да кажех, все ми се мръщеше.

След уроците се отдалечаваше с мърморене.

– Подвиг... Посейдон?... Гадост гнусна... Трябва да измисля план.

Дори Клариса се държеше на разстояние, макар че отровните ѝ погледи красноречиво говореха, че иска да ме убие, задето счупих вълшебното ѝ копие. Предпочитах просто да ми се разкреши или направо да ме удари. По-добре да участвах в схватки всеки ден, отколкото постоянно да ме избягвах.

Знаех, че някой в лагера ми е вдигнал мерника, защото една нощ, като се прибирах, намерих пред вратата на хижата вестник от света на простосмъртните – „Ню Йорк Дейли Нюз“, – отворен на страницата за градски новини. Отне ми почти час да прочета цялата статия, защото колкото повече се ядосвах, толкова повече се размазваха думите.

МАЙКА И СИН В НЕИЗВЕСТНОСТ
СЛЕД ТЕЖКА КАТАСТРОФА
ЛОНГ АЙЛЪНД

Сали Джаксън и синът ѝ Пърси все още са в неизвестност след мистериозното си изчезване. Автомобилът им беше открит миналата седмица в северната част на Лонг Айленд с изкорубен покрив и счупена предна ос. Колата се е преобърнала, но е продължила да се движи още десетина метра и след това е експлодирала.

Майката и синът са пристигнали в Монток на едноседмична почивка, но са напуснали бунгалото си при неизяснени обстоятелства. В колата, както и близо до местопроизшествието, са намерени следи от кръв. Местните жители не са забелязали нищо необичайно по времето на инцидента.

Съпругът на госпожа Джаксън, Гейб Улиано, твърди, че доведеният му син

Пърси е с психични отклонения, изключван е от няколко училища и е склонен към насилие.

Полицията отказва да коментира дали синът Пърси е заподозрян за изчезването на майка си, но заради намерените следи от кръв следователите не изключват да е извършено престъпление. Помества снимки на Сали Джаксън и сина ѝ Пърси. Полицията приканва всички, които разполагат с информация по случая, да се обаждат на безплатен телефон...

Телефонният номер беше заграден с черен маркер.

Смачках вестника и го захвърлих настрана, после се проснах на леглото си в празната стая.

– Гаси лампите! – измърморих умърлушено.

Същата нощ сънувах най-гадния кошмар в живота си.

Бяха по плажа наред буря. Този път в далечината се виждаше някакъв град. Не беше Ню Йорк. Разположението беше различно – сградите бяха разпръснати в по-широк радиус, в далечината се виждаха палми и ниски възвишения.

На петдесетина метра от водата се биеха двама мъже. Приличаха на кикбоксори от телевизията – мускулисти, брадати и с дълги коси. И двамата бяха облечени в роби, едната поръбена със синьо, другата със зелено. Хвърляха се един към друг, оттласкваха се, риташа се и се удряха с глави и при всеки сблъсък проблясваше светкавица, небето притъмняваше, а вятърът се засилваше.

Трябваше да ги спра. Не знаех защо. Само че колкото по-бързо тичах, толкова по-назад ме връщаше вятърът, а накрая просто бяха на място – краката ми напразно тъпчеха по пясъка.

Сред вихъра на бурята чух как онзи със синята роба крещи на другия:

– Върни ми я! Върни ми я!

Също като две хлапета, сборичкали се за играчка в детската градина.

Вълните ставаха все по-високи, разбиваха се на брега, пръскаха ме със солена вода.

– Спрете! Престанете! – извиках аз.

Земята се разтнесе. Някъде отдолу се разнесе смях – толкова зъл, че кръвта ми се смръзна.

– Ела да те видим какъв герой си! – подкани ме гласът. – Слез долу!

Пясъкът под краката ми пропадна и се разтвори бездна чак до центъра на Земята. Краката ми се плъзнаха и потънах в мрака.

Събудих се с мисълта, че пропадам.

Бях си в леглото в хижата. Тялото ми казваше, че вече е утро, но навън беше тъмно, планината беше забулена в облаци.

Наистина се задаваше буря. Не беше сън.

На вратата се почука, копито затропа по прага.

– Влез!

Гроувър изтопурка вътре с разтревожен вид.

– Господин Д. иска да те види.

– Защо?

– Да ти... най-добре сам да ти каже.

Побързах да се облека и го последвах, бях убеден, че здраво съм загази.

От няколко дни ме мъчеше предчувствието, че ще ме повикат в къщата.

Сега, когато официално бях признат за син на Посейдон, сигурно щяха да ме обявят за виновен само заедно бяха жив. Вероятно останалите богове вече обсъждаха как най-добре да ме накажат, заедно съм се родил и сега господин Д. щеше да обяви присъдата.

Небето над Лонг Айленд изглеждаше като врящо мастило. Мъглява дъждовна

завеса приближаваше към нас.

Попитах Гроувър дали има чадър.

– Не – отвърна той. – Тук вали само когато поискаме.

– А онова какво е? – посочих задаващата се буря.

– Ще ни заобиколи – отговори той, но хвърли притеснен поглед нагоре. –

Тук времето винаги е хубаво.

Дадох си сметка, че беше прав. За седмицата, която бях прекарал в лагера, нито веднъж не беше мрачно. Малкото дъждовни облаци, които бях видял, бяха подминали долината.

Тази буря обаче... изглеждаше страшна.

На игрището за волейбол децата на Аполон играеха срещу сатирите.

Близнаците на Дионис се разхождаха из ягодовите поля и ускоряваха растежа.

Всички се занимаваха с обичайната си работа, но изглеждаха напрегнати. Следяха облациите.

С Гроувър се качихме на верандата.

Дионис седеше на масата за карти с хавайската си риза на тигрови ивици и с диетичната кола в ръка, точно както го бях видял първия път. Хирон се беше настанил срещу него във фалшивата си инвалидна количка. Играеха срещу невидими противници – от другите две страни на масата още няколко карти висяха във въздуха.

– Виж ти, виж ти – измърмори господин Д., без да вдига поглед. – Нашата малка знаменитост.

Мълчах.

– Седни – подкани ме господин Д. – И не очаквай да ти се кланям, простосмъртно дете, само защото старият Брадатко ти е баща.

Няколко светкавици проблеснаха сред облациите. Гръм разтреса прозорците.

– Дрън, дрън, дрън, говори си, на кого му пука – мърмореше Дионис.

Хирон се преструваше, че разглежда картите си. Гроувър се облегна на парапета и запристъпва от копито на копито.

Единствените свободни столове очевидно бяха заети от невидимите играчи, така че предпочетох да остана прав.

– Ако зависеше от мен – продължи Дионис, – щях да направя така, че клетките ти да се възпламенят от само себе си. Ще пометем пепелта и ще си спестим куп неприятности. Хирон обаче смята, че това е в разрез с мисията ми в този проклет лагер: да се грижа никой да не навреди на дребните досадници.

– Спонтанното възпламеняване си е чиста проба вреда – вметна Хирон.

– Глупости! – възропта Дионис. – Момчето нищо няма да усети. Все едно, приех да се въздържам. Мисля вместо това да те превърна в делфин и да те изпратя обратно при бащата.

– Господин Д.! – обади се пак Хирон.

– Уф, да, добре – примири се Дионис. – Има още една възможност. Само че е смъртоносна глупост. – Дионис се изправи, а картите на невидимите играчи паднаха на масата. – Викат ме на Олимп за спешно съвещание. Ако момчето е още тук, като се върна, ще го превърна в делфин. Ясен ли съм? И, Персей Джаксън, ако имаш малко мозък в главата, ще разбереш, че това е много по-разумен вариант от този, който ще ти предложи Хирон.

Дионис взе една от картите за игра, завъртя я и тя се превърна в нещо като кредитна карта с чип. Не, по-скоро пропуск.

Щракна с пръсти.

Пространството около него сякаш се начупи и огъна, а той затрепка като холограма. После отнякъде подухна вятър и холограмата изчезна безследно, като остави след себе си аромат на прясно изцеден гроздов сок.

Хирон ми се усмихна, изглеждаше уморен и напрегнат.

– Пърси, седни, моля те. Гроувър, ти също.

Седнахме.

Хирон сложи картите си на масата – печеливша ръка, която не бе успял да използва.

– Какво мислиш за случката с хрътката на Хадес?

Името беше напълно достатъчно, за да се разтреперя.

Може би очакваше да отговоря: „А, нищо работа. Такива ги изяждам за закуска.“ Но не бях в настроение да лъжа.

– Изплаших се – отвърнах. – Ако не бяхте я убили, сега щях да съм мъртъв.

– Ще има и по-лоши неща, Пърси. Много по-жестоки чудовища ще срещнеш по пътя си.

– По кой път?

– Който ще те изведе до подвига, който трябва да извършиш. Готов ли си да тръгнеш?

Хвърлих бърз поглед на Гроувър, който стоеше със стиснати палци.

– Ммм, господине, а какъв е този подвиг?

– Уф – изкриви лице Хирон, – подробностите винаги са най-трудната част.

В долината отекна гръм. Буреносните облаци вече бяха стигнали до брега. Докъдето ми стигаше погледът, небето и морето се сливаха и кипяха.

– Посейдон и Зевс – обадох се. – Препират се за нещо ценно... нещо, което е било откраднато, нали?

Хирон и Гроувър се спогледаха.

– Откъде знаеш? – приведе се в количката си кентавърът.

Усетих, не лицето ми пламна. Съжалих, че си отворих голямата уста.

– От Коледа насам времето е странно, сякаш морето и небето се бият.

После говорих с Анабет, тя е подочула за някаква кражба. А и... сънувам разни неща.

– Знаех си! – обади се Гроувър.

– Замълчи, сатире! – заповяда Хирон.

– Трябва да замине! – Очите на Гроувър блестяха развълнувано. – Няма друг начин!

– Единствено оракулът може да реши. – Учителят поглади твърдата си брада. – Въпреки това, Пърси, имаш право. Баща ти и Зевс от векове не са се скарвали така. Да, сдърпали са се за нещо ценно, което е било откраднато.

По-точно: мълния.

– Какво? – изсмях се аз.

– Не го приемай с насмешка – предупреди ме Хирон. – Не става дума за обикновена пръчка, покрита с лъскав станиол, както изобразяват мълнията на Зевс в провинциалните театри. Говоря за половин метров цилиндър от висококачествен божествен бронз с огромен разрушителен заряд.

– О!

– Истинската мълния на Зевс! – Той разпалено заобяснява. – Символът на властта му! Първото оръжие, изработено от циклопите за войната срещу титаните – мълнията, която е срутила планината Етна и е свалила Кронос от трона му; майката на всички мълнии, в която има концентрирана толкова енергия, че в сравнение с нея водородните бомби на простосмъртните са обикновени фойерверки.

– И тя е изчезнала?

– Била е открадната – поправи ме Хирон.

– От кой?

– От „кого“ – смръщи се той, непоправимият учител. – От теб.

Ченето ми увисна.

– По-точно – вдигна ръка, за да ме накара да замълча – така смята Зевс. На срещата на боговете по време на зимното слънцестоене Зевс и Посейдон се скарали. Обичайните глупости: „Майка ни Рея обичаше повече теб“, „Въздушните

бедствия са по-зрелищни от морските“ и така нататък.

След това Зевс открил, че мълнията е изчезнала. Някой я е взел направо от трона изпод носа му. Веднага обвинил Посейдон. Само че един бог не може сам да отнеме символа на друг – най-старите божествени закони го забраняват. Зевс обаче вярва, че баща ти е убедил някой герой да открадне мълнията.

– Ама аз не съм...

– Търпение, дете, изслушай ме. Подозренията на Зевс не са безпочвени. Пещите на циклопите са на дъното на океана, което дава на Посейдон известно влияние над майсторите на мълнията. Зевс е убеден, че Посейдон я е откраднал и е накарал циклопите да изковат още стотици като нея, за да сваля Зевс от трона. Зевс обаче не беше сигурен кой герой е използвал Посейдон, за да отмъкне оръжието. Сега обаче Посейдон открито те призна за свой син. Ти беше в Ню Йорк през зимната ваканция. Лесно би могъл да се промъкнеш на Олимп. Зевс вярва, че е намерил крадеца.

– Ама аз никога не съм бил на Олимп. Зевс е откачил! Хирон и Гроувър погледнаха нервно към небето. Облаците, изглежда, нямаха намерение да ни заобиколят, както беше обещал сатирът. Трупата се направо над долината и ни захлупваха като в ковчег.

– Пърси... – обади се Гроувър. – Тук много внимавам какви думи използваме по адрес на повелителя на небето.

– Да речем, че по-скоро го гони параноя – предложи Хирон. – Но пък Посейдон и преди се е опитвал да открадне мълнията на Зевс. Ако не се лъжа, точно за това беше трийсет и осмият въпрос в годишния тест...

Погледна ме, сякаш очакваше да помня трийсет и осмия въпрос.

Как беше възможно да ме обвиняват в кражба на оръжие!? От Зевс!? Та аз не бях способен да отмъкна дори парче пица от масата за покер на Гейб, без да ме сгащат.

– Имаше някаква златна мрежа – напънах се да си припомня. – Посейдон, Хера и няколко други богове овързали Зевс и отказали да го пуснат, докато не обещал да бъде по-добър властелин, нали?

– Точно така – кимна Хирон. – И оттогава Зевс няма доверие на Посейдон. Баща ти, разбира се, отрича всичко и твърди, че обвиненията са го обидили жестоко. Дватама се препират вече месеци наред и заплашват с война. А сега се появи и ти, както се казва, последната капка.

– Но аз съм просто едно дете!

– Пърси – намеси се Гроувър, – ако беше на мястото на Зевс и вече подозираше, че брат ти планира да те сваля от трона, а после той изведнъж признае, че е престъпил свещената клетва, дадена след Втората световна война, и е станал баща на герой, който може да бъде използван като оръдие срещу теб... това нямаше ли да те накара да се замислиш?

– Ама аз нищо не съм направил! Посейдон, баща ми... той нали не е откраднал мълнията наистина?

– Повечето здравомислещи наблюдатели биха се съгласили, че кражбата не е в стила на Посейдон – въздъхна Хирон. – Само че богът на моретата е прекалено горд, за да се опита да убеди брат си. Зевс му е дал краен срок да върне мълнията до лятното слънцестоене. Което е на 21 юни, след десет дни. Посейдон пък иска Зевс да му се извини, задето го нарекъл крадец. Надявах се дипломатията да победи. Надявах се, че Хера, Деметра или Хестия ще успеят да ги вразумят. Твоята поява обаче хвърли допълнително масло в огъня на разпрата. Сега и двамата отказват да отстъпят. Ако някой не се намеси и мълнията не бъде намерена и върната на Зевс преди деня на слънцестоенето, ще последва война. А знаеш ли какво ще означава една подобна война, Пърси?

– Нещо много лошо – предположих аз.

– Представи си целия свят в хаос. Природата във война със самата себе

си. Боговете на Олимп ще бъдат принудени да избират на чия страна да застанат. Разрушения. Кланета. Милиони жертви. Западната цивилизация ще се превърне в такова бойно поле, че Троянската война ще ни се стори като детинско замерване с морска пяна.

– Много лошо – повторих аз.

– А ти, Пърси Джаксън, пръв ще усетиш гнева на Зевс.

Завалях. Играчите на волейбол прекъснаха мача и смутено вдигнаха глави към небето.

Аз бях причината бурята да стигне дотук. Зевс наказваше целия лагер заради мен. Ядосах се.

– Значи трябва да намеря глупавата мълния и да я върна на Зевс?

– Каква по-добра стъпка към мира от това синът на Посейдон да върне откраднатото оръжие на Зевс?

– А ако тя не е у Посейдон, къде е тогава?

– Мисля, че се досещам. – Лицето на кентавъра помръкна. Едно старо предсказание... е, поне части от него, сега вече придобиват смисъл. Преди да ти го разкрия обаче трябва официално да приемеш задачата. Трябва да се посъветваш с оракула.

– Защо преди това не ми кажете къде е мълнията?

– Защото ако ти кажа, ще се изплашиш и няма да приемеш предизвикателството.

– Ясно.

На гърлото ми заседна буца.

– Значи си съгласен?

Погледнах Гроувър, който кимна окуражително.

Лесно му беше на него. Зевс искаше да убие мен.

– Съгласен съм – казах. – По-добре, отколкото да ме превърнат в делфин.

– Значи е време да се допиташ до оракула – рече Хирон. – Качи се на тавана, Пърси Джаксън. И когато се върнеш, ако все още си с всичкия си, ще поговорим пак.

Четири етажа по-нагоре стълбите свършваха под зелен капак на тавана.

Дръпнах въжето. Капакът се отвори и се спусна дървена стълба.

Лъхна ме застоял мирис на влага и гнило дърво, и още нещо... нещо, което си спомнях от часовете по биология.

Поех дълбоко дъх и тръгнах нагоре.

Таванското помещение беше пълно с боклуци – покрити с паяжини поставки за ризници; проядени от ръжда потъмнели щитове; стари кожени сандъци с лепенки „Итака“, „Островът на Цирцея“, „Земята на Амазонките“. Дълга маса със стъкленици, в които в някаква течност се съхраняваха отсечени космати лапи с нокти, огромни жълти очи и най-различни други части от тела на чудовища. Прашен трофей, закачен на стената, приличаше на огромна змийска глава, само че с рога и пълен набор остри зъби. Надписът на табелката гласеше ГЛАВА НА ХИДРА №1, Ню Йорк, 1969 г.

До прозореца на трикрако столче седеше най-зловещият експонат – мумия. Но не от онези, увити в парцали, а спаружена като шушулка жена в боядисана на неравни ивици лятна рокля, с най-малко десетина мънистени наниза на врата и дълга черна коса, прибрана в кърпа. Сигурно е била индианка или хипарка, но така или иначе беше мъртва от много, много време. Изтънялата кожа на лицето ѝ беше изопната върху черепа, а очите изглеждаха стъклени, сякаш на мястото на истинските бяха сложени камъчета.

Като я видях, направо се разтреперих.

А след това тя се размърда и отвори уста.

Побягнах обратно към изхода, но вратата се хлопна под носа ми.

От устата на мумията се издигна зеленикав дим и се заизвива на плътни кълба по пода, разнесе се съскане като от двацет хиляди змии.

В главата ми отекина глас:

„Аз съм духът на Делфи, говорител на Феб Аполон, убиец на могъщия Питон. Приближи се, търсачо, и питай_.

За малко не отговорих: „Не, благодаря, май съм объркал вратата, търсех банята.“ Но се насилих да остана.

Мумията не беше жива. Тя просто служеше за обиталище на нещо друго – това, която се увиваше около мен в зелената мъгла. Но дори и то не беше зло, както учителката ми по математика госпожа Додс или минотавъра, По-скоро беше като трите мойри, които плетяха пред сергията за плодове на магистралата – могъща сила, много по-древна от човека. И като че ли определено не желаше смъртта ми.

– Каква е съдбата ми? – попитах аз, събрал кураж.

Димът се сгъсти и се събра пред мен над масата със стъклениците. Изведнъж около нея се появиа четирима мъже, които играеха карти. Лицата им се виждаха ясно. Смердливия Гейб и приятелите му.

Стиснах юмруци, макар да знаех, че не са истински. Беше видение, предизвикано от дима.

Гейб се обърна към мен и заговори със стържещия глас на оракула:

„На запад те чака богът двулик_.

Приятелят му отдясно вдигна поглед и добави със същия глас:

„Откраднатото ще върнеш на господаря велик_.

Мъжът отляво хвърли два чипа за покер и се включи:

„Който приятел зове се, предателство сее_.

Накрая Еди – домоуправителят – нанесе фаталния удар:

„Да спасиш най-скъпото не ще съумееш_.

Фигурите започнаха да се разсейват. Бях толкова смаян, че не можех да помръдна, димът се изви като огромна зелена змия и се вмъкна обратно в устата на мумията и аз извиках:

– Чакай! Какво искаш да кажеш? Какъв приятел? Какво няма да спася?

Опашката на змията изчезна в гърлото на мумията и тя отново се облегна на стената. Устата ѝ се затвори здраво, сякаш от години не се беше отваряла. Възцари се тишина – съвсем обикновен таван, пълен с боклуци.

Дори и да останех тук, докато се покриех с прахоляк и паяжини, нищо повече нямаше да науча. Срещата ми с оракула беше приключила.

– Е? – попита Хирон.

Плъснах се в стола до масата за карти.

– Ще върна откраднатото.

– Страхотно! – подскочи Гроувър и развълнувано задъвка остатъците от кутийка диетична кока-кола.

– Какво точно каза оракулът? – настоя Хирон. – Важно е.

В ушите ми все още кънтеше съскащият глас.

– Ами... тя каза, че на запад ме чака някакъв двулик бог. И че ще върна откраднатото на господаря.

– Знаех си! – обади се Гроувър.

– Нещо друго? – присви вежди Хирон.

Не исках да му казвам.

Кой приятел щеше да ме предаде? Нямах чак толкова много.

А последното изречение – че няма да успея да спася най-важното. Що за оракул би те пратил да вършиш подвизи с думите: „А, и между другото, да знаеш, че в крайна сметка ще се провалиш.“?

Как бих могъл да го призная на Хирон?

– Не – отвърнах, – нищо друго.

– Добре. – Кентавърът ме изгледа изпитателно и добави: – Само че запомни едно, Пърси. Думите на оракула често са двусмислени. Не ги мисли прекалено. Много често истината излиза наяве едва впоследствие.

Май се досещаше, че криех нещо неприятно, и се опитваше да ме успокои.

– Ясно – кимнах, предпочитах да сменя темата. – Та значи къде трябва да отида? Кой е този бог, дето ме чака на запад?

– Помисли малко – рече Хирон. – Кой би спечелил, ако Зевс и Посейдон се счепкат в открита война?

– Някой друг, който иска да завземе властта? – предположих.

– Именно. Някой, който им има зъб и е недоволен от дела, който е получил при разпределението на света преди цяла вечност. И чието царство ще стане още по-могъщо при смъртта на милиони. Някой, което мрази братята си задето са го насилили да положи клетва да няма повече деца – клетва, която и двамата са престъпили.

Сетих се за сънищата си, за злия глас, който ми говорещ изпод земята.

– Хадес!

Хирон кимна.

– Господарят на мъртвите е единствената възможност.

Парченце алуминий изпада от устата на Гроувър.

– К-какво?

– Една от фуриите нападна Пърси – напомни му Хирон. – Наблюдаваше го, докато не се убеди, че е той, след което се опита да го убие. Фуриите се подчиняват на един-единствен бог, Хадес.

– Да, ама... ама Хадес по принцип мрази героите – възрази Гроувър. – А ако е разбрал, че Пърси е син на Посейдон...

– В гората се появи една от неговите хрътки – продължи учителят – Само някой в лагера може да я е повикал от Подземното царство. Изглежда, Хадес има тук свой шпионин. Може би подозира, че Посейдон ще използва Пърси, за да очисти името си. И затова предпочита да го убие, преди този млад полубог да е започнал подвизите си.

– Страхотно – измърморих аз. – Значи вече двама върховни богове желаят смъртта ми.

– Но да отиде в... – Гроувър замълча, думата заседна в гърлото му. – Защо да не е възможно мълнията да е някъде другаде, да речем в Мейн? По това време на годината в Мейн е много приятно.

– Хадес е изпратил някой от слугите си да открадне мълнията – настоя Хирон. – Скрил я е в Подземното царства като много добре е знаел, че Зевс ще обвини Посейдон. Не твърдя, че разбирам напълно мотивите на господаря на мъртвите или защо точно сега е избрал да започне война, но едно е сигурно: Пърси трябва да отиде в Подземното царство, да намери мълнията и да разкрие истината.

Странен огън се разгоря в стомаха ми. Най-странното беше, че не беше страх. По-скоро нетърпение. Желание за мъст. Вече три пъти Хадес се беше опитал да ме убие – с фурията, с минотавъра и с хрътката си. По негова вина майка ми беше изчезнала. Сега се опитваше да обвини мен и баща ми за кражба, която не бяхме извършили.

Готов бях да се разправя с него.

Освен това, ако майка ми беше в Подземното царство...

„Ей, момче, я се стегни! – обади се гласецът в главата ми, който все още мислеше разумно. – Ти си дете. Хадес е бог.“

Гроувър трепереше. Без да се усети, беше минал на картите за игра – дъвчеше ги все едно бяха чипс.

Горкият, трябваше да дойде с мен, за да получи разрешително за търсач, каквото и да беше това, но как бих могъл да искам от него да ме придружи, още

повече, че оракулът беше казал, че няма да успея? Това си беше истинско самоубийство.

– А защо – попитах – просто не кажем на другите богове, че Хадес е крадецът? Зевс и Посейдон може да слязат в Подземното царство и да раздадат правосъдие.

– Не можеш да обвиниш някого, без да разполагаш с доказателства – отвърна Хирон. – Освен това, дори и да заподозрат Хадес – а предполагам, че Посейдон вече го подозира – те няма как сами да вземат мълнията. Не могат да навлизат в територията на друг бог, освен ако той не ги покани. Така гласи древното правило. Героите обаче са далеч по-свободни. Могат да ходят, където си поискат, да предизвикат, когото си искат, стига да са достатъчно смели и силни. От боговете не може да се търси отговорност за действията. Но защо според теб боговете винаги действат чрез хората?

– Искаш да кажеш, че ще ме използват?

– Казвам, че неслучайно Посейдон те призна за свой точно сега. Това е рискован ход, но той е в безизходица. Има нужда от теб.

Баща ми имаше нужда от мен!

В гърдите ми се заблъска рояк противоположни чувства. Не знаех дали да се бунтувам, или да бъда благодарен, дали да се радвам или да се ядосам. През последните дванайсет години Посейдон ме беше пренебрегвал. Сега изведнъж решаваше, че съм му нужен.

– Ти от самото начало знаеше, че съм син на Посейдон, нали? – попитах.

– Таях известни подозрения. Както вече споменах, аз също съм говорил с оракула.

Бях сигурен, че премълчаваше още много неща от своето предсказание, но сега не му беше времето да го притискам. Все пак и аз не си бях казал всичко.

– Така, да се изясним – рекох. – От мен се очаква да отида в Подземното царство и да се изправя срещу господаря на мъртвите.

– Да – потвърди Хирон.

– Да намеря най-мощното оръжие във Вселената.

– Точно така.

– И да го върна обратно на Олимп преди лятното слънцестоене, което е след десет дни.

– Общо взето това е всичко.

Погледнах Гроувър, който преглътна асото купа.

– Споменах ли, че в Мейн е много приятно по това време на годината? – попита той със слаб гласец.

– Няма нужда да идваш – казах му. – Нямам право да рискувам живота ти.

– О... – той запристъпва от копито на копито. – Не... просто сатирите и подземията... ами...

Пое дълбоко дъх, изправи се и отърси късчета карти и алуминиеви парченца от тениската си.

– Ти спаси живота ми, Пърси. Ако... ако наистина искаш да тръгна с теб, няма да те изоставя.

Връхлетя ме такова облекчение, че едва не се разплаках, а това едва ли щеше да приляга много на един герой.

Гроувър беше единственият ми стар приятел. Не бях сигурен какво може да направи един добродушен сатир срещу господаря на мъртвите, но само заради мисълта, че щеше да бъде до мен, се чувствах по-добре.

– Само така, Гроуви! – Обърнах се към Хирон. – Къде трябва да отида? Оракулът само спомена, че е на запад.

– Входът на Подземното царство е винаги на запад. В различните епохи се е местил, също като Олимп. В момента, разбира се, е в Америка.

– Къде?

– Що за въпрос? – изненада се Хирон. – Входът към Подземното царство е в Лос Анджелис, естествено!

– О! Естествено. Значи само вземаме самолета...

– Не! – изкрещя Гроувър. – Какво ти става, Пърси? Качвал ли си се някога на самолет?

Поклатих глава засрамено. Мама не ми даваше да летя. Все казваше, че нямаме достатъчно пари. А и нейните родители бяха загинали в самолетна катастрофа.

– Пърси, помисли малко – обади се учителят. – Ти си син на бога на моретата. Най-върлият съперник на баща ти е Зевс, повелителят на небето. Майка ти е знаела, че не бива да те качва на самолет. Ако беше пристъпил във владенията на Зевс, едва ли щеше да оцелееш.

Над нас просветна светкавица. Изтрещя гръм.

– Добре... – наложих си да не вдигам глава да поглеждам бурята. – Значи... ще пътувам по суша.

– Точно така – потвърди Хирон. – Разрешено е да вземеш със себе си двама другари. Единият е Гроувър. Има още един доброволец, ако желаеш да приемеш помощта му.

– Виж ти! – престорих се на изненадан. – Нима някой толкова глупав, че да иска да тръгне с мен?

Въздухът зад кентавъра потрепери.

Появи се Анабет и прибра бейзболната си шапка в задния джоб.

– Отдавна чакам да ми дадат възможност за подвиг, водорасляк такъв – каза тя. – Атина не е голям фен на Посейдон, но щом си се нагърбил да спасяваш света, някой трябва да дойде с теб и да те наглежда, че да не оплескаш работата.

– Щом казваш. Предполагам, че вече имаш и план, многознайке?

– Искаш ли да ти помогна, или не? – изчерви се тя.

Исках, естествено. Имах нужда от всичката помощ на света.

– Значи ще бъдем трима – рекох. – Така става.

– Отлично – намеси се Хирон. – Още днес следобед ще ви закараме до автогарата в Манхатън. Оттам нататък ще се оправяте сами.

Проблесна светкавица. Дъждът се лееше като из ведро над поляните, над които би трябвало винаги да грее слънце.

– Няма време за губене – продължи кентавърът. – Вървете да си съберете багажа.

Десета глава

Съсипвам един чисто нов автобус

Приготвих се за нула време.

Реших да оставя рога на минотавъра в хижата и така остана само да набутам малко чисти дрехи и четка за зъби в раницата, която Гроувър ми беше намерил.

От лагерния магазин ми отпуснаха сто долара простосмъртни пари и двайсет златни драхми. Монетите бяха доста големи, от едната страна имаше изображения на различни богове, а от другата на „Емпайър Стейт Билдинг“. Хирон каза, че можело да ни потрѣбват при срещите с безсмъртни, каквото и да значеше това.

На мен и на Анабет даде по една манерка с нектар и пликче с кубчета амброзия за спешни случаи. Напомни ни, че амброзията е храна на боговете. За нас тя беше целебна, а за простосмъртните – смъртоносна. Ако прекаляхме с нея, можеше да ни върхлети силна треска. А в големи дози можеше да предизвика спонтанно възпламеняване на клетките ни.

Анабет беше взела и вълшебната си бейзболна шапка, която била подарък от майка ѝ за дванайсетия рожден ден. Носеше и книга на гръцки за античната

архитектура, за да си чете, като ѝ доскучае, както и дълга бронзова кама, скрита в ръкава на ризата ѝ. Бях готов да се обзаложа, че камата ще ни донесе неприятности още при първия металдетектор.

Гроувър се беше пременил с дълги панталони и обувки, за да минава за човек. Беше си сложил и зелена шапка, защото когато валеше, къдравата му коса се сплескваше и се подаваха връхчетата на рогата му. Мъкнеше огромна оранжева раница, пълна с храна – парчета метал и ябълки. В джоба си носеше комплект тръстикови флейти, издялани от баща му, макар че знаеше само две мелодии – концерт за пиано №12 на Моцарт и песента *„So Yesterday“* на Хилари Дъф, – като и двете звучаха доста зле на тръстикова флейта.

Сбогувахме се с останалите лагерници, хвърлихме прощален поглед на ягодовите поля, океана и голямата къща и поехме нагоре по хълма към високата ела на Талия, дъщерята на Зевс.

Там ни чакаше Хирон в инвалидната си количка. До него стоеше сърфистът, когото бях видял, докато се възстановявах.

Според Гроувър той отговарял за охраната на лагера. Имал очи по цялото си тяло и никой не можело да го изненада. Днес обаче носеше шофьорска униформа, така че се виждаха допълнителни очи само на ръцете, лицето и шията му.

– Това е Аргус – представи го Хирон. – Той ще ви закара до града и... ъ-ъ-ъ... ами, ще ви наглежда.

Чух стъпки.

Люк тичаше към нас с чифт маратонки в ръце.

– Хей! – извика запъхтяно той. – Радвам се, че ви хванах. Анабет се изчерви, както всеки път, когато Люк беше наоколо.

– Исках само да ви пожелаая на добър час – рече Люк. – И реших, че може да ти свършат работа.

Подаде ми маратонките, които изглеждаха съвсем обикновени. Дори и си миришеха на маратонки.

– Мая! – извика той.

От подметките изникнаха бели крила и аз така се стреснах, че ги изпуснах. Маратонките заподскачаха по земята, после крилата се сгънаха и изчезнаха.

– Яко! – възкликна Гроувър.

– Служиха ми вярно по време на моята мисия – усмихна се Люк. – Подарък от баща ми. Но вече няма за какво да ги използвам...

Лицето му посърна.

Не знаех какво да кажа. Достатъчно ми беше, че Люк е дошъл да ни изпрати. Страхувах се, че може да ме е намразил заради всичкото внимание, което бях привлякъл към себе си през последните дни. Но той дори ми беше донесъл вълшебен подарък... Изчервих се почти колкото Анабет.

– Благодаря – казах. – Благодаря много.

– Виж, Пърси... – поде притеснено Люк, сякаш му беше трудно да изкаже чувствата си на глас. – Всички се надяват на теб. Така че просто... убий няколко чудовища и за мен, става ли?

Стиснахме си ръцете. Люк потупа Гроувър между рогцата, после прегърна Анабет, която сякаш всеки момент щеше да припадне.

– Внимавай, ще прегрееш – подхвърлих ѝ, след като Люк си тръгна.

– Млъкни.

– Нарочно остави той да плени знамето, нали?

– О... защо изобщо съм тръгнала с теб, Пърси? Заслиза ядосано по склона, долу на пътя ни чакаше бял микробус. Аргус я последва с ключове в ръка.

Вдигнах крилатите маратонки и внезапно ме връхлетя неприятно предчувствие.

– Не мога да ги използвам, наля? – погледнах въпросително Хирон.

– Люк искаше да помогне, Пърси – отвърна той, – но да се придвижваш по въздуха... не би било много разумно.

Кимнах разочаровано, но после ми хрумна идея.

– Хей, Гроувър, искаш ли един вълшебен подарък?

– Аз ли? – Очите му светнаха.

За част от секундата нахлузи маратонките на копитата си и първият летящ козел в света бе готов за старт.

– Мая! – извика той.

Веднага се издигна във въздуха, но после изведнъж се на клони настрани и раницата му заора в тревата. Крилатите обувки не спираха да подскочат нагоре-надолу като малки кончета, които се опитват да го хвърлят от гърба си.

– Практика! – извика Хирон след него. – Трябва ти малко практика!

– А-а-а-а! – Гроувър полетя с краката напред към микробуса като полудяла косачка за трева.

Понечих да го последвам, но Хирон ме дръпна за ръката.

– Пърси, можеше да те обуча по-добре. Само да бях имал малко повече време. Херкулес и Язон бяха много по-подготвени.

– Няма проблем. Щеше ми се само...

Спрях се, защото щеше да прозвучи като мрънкане. Но така или иначе, беше истина – бях се надявал баща ми да ми даде някакъв готин вълшебен предмет, нещо като крилатите маратонки на Люк или невидимата шапка на Анабет.

– Ама че съм разсеян – извика Хирон. – За малко да забравя.

Извади от сакото си химикалка и ми я подаде. Съвсем обикновен химикал за еднократна употреба, с черен пълнител и капачка. Едва ли струваше повече от трийсет цента.

– Еха – измърморих без особен ентузиазъм. – Благодаря.

– Пърси, това е подарък от баща ти. Пазя го от години, без да знам, че през цялото време съм чакал теб. Но сега вече предсказанието е ясно. Ти си избраният.

Спомних си екскурзията до музея, когато бях изпарил госпожа Додс. Хирон ми беше хвърлил химикал, който се превърна в меч. Възможно ли беше този...?

Махнах капачката и химикалът мигновено се удължи и натежа. След половин секунда вече държах лъскав бронзов меч с двустранно острие, увита в кожа ръкохватка и плоска ножница, инкрустирана със златни нитове.

Това бе първото оръжие, чиято тежест усещах идеално балансирана в ръката си.

– Мечът има дълга и трагична история, която няма нужда да ти разказвам – рече Хирон. – Името му е Анаклусмос.

– Въртоп – преведох аз и сам себе си изненадах колко лесно се оправях вече на старогръцки. – Въртоп!

– Използвай го само в краен случай – продължи учителят – и само срещу чудовища. Героите не бива да нараняват простосмъртни, освен при самозащита, разбира се, но този меч така или иначе нищо не би могъл да им направи.

– Защо? – погледнах зловещото острие. – Как е възможно?

– Мечът е от божествен бронз. Изкован е от циклопите и е закален в дълбините на Етна, а после е потопен в река Лета. Смъртоносен е за чудовищата и за всички създания от Подземното царство, стига те да не те убият преди това. Но острието би преминало през тялото на простосмъртен все едно то не съществува. Простосмъртните не са достатъчно важни, за да ги убие. Но ти, като полубог, можеш да бъдеш убит и с божествени, и с обикновени оръжия. В това отношение си двойно по-уязвим.

– Хубаво е да го знам.

– Сега сложи капачката обратно.

Докоснах капачката до меча и Въртоп се смали до обикновен химикал.

Прибрах го в джоба, като си мислех дано не го загубя, тъй като в училище постоянно ми изчезваха химикалите.

– Спокойно, няма – каза Хирон.

– Какво няма?

– Да го изгубиш. Той е омагьосан винаги да се появява в джоба ти.

Пробвай.

Със свито сърце хвърлих химикала надолу по склона и видях как потъва сред тревата.

– Почакай секунда-две – рече учителят. – Сега провери в джоба.

Химикалът, разбира се, беше там!

– Страхотно! – възкликнах. – А какво ще стане, ако някой простосмъртен ме види да вадя меч?

– Мъглата е могъщо нещо, Пърси – усмихна се Хирон.

– Мъглата ли?

– Да. Прочети „Илиада“ – в нея непрекъснато се споменава. Винаги, когато богове или чудовища се появяват в света на простосмъртните, се спуска мъгла, която закрива очите на хората. Ти виждаш истината, понеже си полубог, но останалите тълкуват случилото се така, че да намерят обяснение за него. Забележително е какви усилия полагат, за да напаснат нещата в своята версия на реалността.

Прибрах Въртоп обратно в джоба.

За пръв път почувствах, че наистина съм готов за подвизи. Напусках лагера и поемах на запад без възрастен, който да ме наглежда, без резервен план, дори без мобилен телефон. (Хирон каза, че чудовищата могат да проследят сигнала и ако използвам мобилен телефон, все едно сам им се пъхам в ръцете.) Разполагах само с един меч, с който да се отбранявам срещу враговете и да стигна до Подземното царство.

– Хирон, ако боговете са безсмъртни... какво е имало преди тях?

– Преди тях има цели четири епохи. Времето на титаните е четвъртата епоха, понякога наричана и Златната епоха, което със сигурност е погрешно. Западната цивилизация и върховенството на Зевс са петата епоха.

– Тогава какво е било преди?

– Дори и аз не съм толкова стар, дете. – Кентавърът замислено присви устни. – Знам само, че тогава простосмъртните тънели в жесток мрак. Кронос, върховният господар на титаните, наричал своето управление Златната епоха, защото хората живеели в невинно незнание. Но това си е чиста пропаганда. Той изобщо не се интересувал от хората, освен като храна и източник на евтини забавления. Едва при ранното царуване на Зевс, когато Прометей, добрият титан, дал огъня на хората, вашият род започнал да се развива, но дори и тогава на Прометей гледали като на някакъв бунтар, луда глава. Зевс го наказал жестоко, както сигурно си спомняш. Разбира се, накрая боговете приели хората и се родила западната цивилизация.

– Но боговете сега не могат да умрат, нали? Докато е жива западната цивилизация, те също ще са живи. Така че... дори и аз да не успея, няма да последва нещо толкова лошо, че всичко да се обърка, нали?

– Никой не знае колко дълго ще просъществува тази епоха, Пърси – усмихна се меланхолично Хирон. – Да, боговете са безсмъртни. Но такива са били и титаните. Те все още съществуват, макар и да са затворени в недрата на Земята и силата им да е отслабнала от безкрайните мъчения. Да не дават мойрите боговете да бъдат споветени от такава участ или да се върнем към мрака и хаоса на миналото. Единственото, което можем да сторим, дете, е да следваме съдбата си.

– Стига да знаем каква е тя.

– Успокой се. Мисли трезво. И помни, че може би ти предстои да предотвратиш най-голямата война в човешката история.

– Спокоен съм – отвърнах. – Много съм спокоен.

Щом слязох долу на пътя, спрях и се обърнах. Под елата на Талия, дъщерята на Зевс, Хирон стоеше вече във вид на полукон-получовек с вдигнат за поздрав лък. Съвсем обикновено изпращане от съвсем обикновен кентавър.

Излязохме от дивата пустош и поехме към западната част на Лонг Айленд.

Беше ми странно отново да съм на магистрала, Анабет и Гроувър седяха до мен, сякаш бяхме обикновени пътници. След двете седмици в лагера истинският свят ми се струваше нереален. Улових се, че зяпах смаяно дори „Макдоналдс“, другите деца в колите, рекламите и търговските комплекси.

– Дотук добре – заявих по едно време. – Петнайсет километра без чудовища.

– На лош късмет е да се говори така, водорасляк – сопна се Анабет.

– Каж ми пак, че забравих, защо ме мразиш толкова?

– Не те мразя.

– Да бе, повярвах ти.

– Виж... – Тя раздражено мачкаше шапката-невидимка, – Просто от нас не се очаква да сме приятели, не разбираш ли? Родителите ни са съперници.

– Защо?

– Колко още причини ти трябва? – възкликна Анабет. – Веднъж майка ми хванала баща ти с някаква девойка в храма на Атина, което е проява на огромно неуважение. Друг път пък Атина и Посейдон се състезавали кой да бъде покровител на град Атина. Баща ти направил някакъв безумен извор със солена вода, а майка ми създала маслиново дръвче. Хората разбрали, че нейният дар е по-добър и кръстили града си на нейно име.

– Явно са си падали по маслините.

– О, зарежи.

– Виж, ако беше създала пица, това вече можеш да го разбереш.

– Престани!

На предната седалка Аргус се усмихна. Не каза нищо, но едно от сините очи на врата му ми намигна.

В Куинс движението беше доста натоварено и се забавихме. Докато стигнем до Манхатън, слънцето вече залязваше и започваше да вали.

Аргус ни остави на автогарата в северозападната част, недалеч от апартамента на мама и Гейб.

На една пощенска кутия беше залепена листовка със снимка и „Виждали ли сте това момче?“ Откъснах я, преди Анабет и Гроувър да са й обърнали внимание.

Аргус свали багажа ни, увери се, че сме си взели билети за автобуса и на излизане от паркинга протегна ръка, така че за последно да ни погледне с окото на опакото на китката си.

Помислих си колко бях близо до вкъщи. В обикновен делничен ден майка ми вече щеше да се е върнала от магазина. Смордливият Гейб вероятно беше там и в момента играеше покер, без дори да си я спомня.

Гроувър нарами раницата си. Проследи погледа ми и рече:

– Чудиш се защо се е омъжила за него, нали, Пърси?

– Да не би да ми четеш мислите? – погледнах го изумено аз.

– Не, само чувствата. – Той сви рамене. – Май съм забравил да ти кажа, че сатирите го умеят. Мислеше си за майка си и за доведения ти баща, нали?

Питах се какво ли друго е забравил да сподели с мен.

– Майка ти се е омъжила за Гейб заради теб – продължи Гроувър. – Ти го наричаш „смрадлив“, но тази дума е направо слаба за него. Аурата му е... Пфу! Оттук даже го подушвам. Подушвам следите му и по теб, макар да не си се приближавал до него от седмици.

– Благодаря. Къде е най-близката баня?

– Трябва да си му благодарен, Пърси. Пастрокът ти мирише толкова отвратително, че чудесно замаскирва един полубог. Още щом подуших колата му отвътре, разбрах, че Гейб от години прикрива твоята миризма. Ако не живееше с него всяко лято, чудовищата сигурно отдавна щяха да са те открили. Майка ти е останала при него, за да те защити. Постъпила е умно. Трябва много да те е обичала, за да търпи такъв мъж. Дано това ти е някаква утеха.

Не беше никаква утеха, но се насилих да не го показвам. Мама не беше мъртва. Някой ден щях да я видя отново.

Зачудих се дали Гроувър все още четеше чувствата ми, независимо колко бяха объркани.

Радвах се, че двамата с Анабет са с мен, но ме гризеше съвестта, задето не бях напълно искрен с тях. Не им бях казал истинската причина, поради която се бях съгласил на този откачен подвиг.

Не ме интересуваше мълнията на Зевс, нито спасяването на света, че дори и възможността да помогна на баща си в труден момент. Колкото повече размишлявах, толкова повече се ядосвах на Посейдон, задето нито веднъж не бе дошъл да ме види, не беше помогнал на майка ми, не бе изпратил дори един чек. Беше ме признал за свой син само защото се нуждаеше от мен.

Интересуваше ме единствено майка ми.

Хадес ми я беше отнел нечестно и щеше да му се наложи да ми я върне.

„Който приятел зове се, предателство сее“ – прозвуча предсказанието в главата ми. – „Да спасиш най-скъпото не ще съумееш?“

Млъкни!

Дъждът не спираше.

Докато чакахме автобуса ни стана скучно и решихме да поиграем на хек с една от ябълките на Гроувър. Анабет беше невероятна. Успяваше да я удари с коляно, с лакът, с рамо, с каквото се сети човек. Аз също се представих общо взето добре.

Но играта приключи, когато ябълката прелетя близо до устата на Гроувър. Чу се само едно козе „хрус“ и нашият хек изчезна – барабар с дръжката и семките.

Гроувър се изчерви. Понечи да се извини, но с Анабет не можехме да спрем да се смеем.

Накрая автобусът дойде.

Докато чакахме на опашката, за да се качим, Гроувър се заоглежда напрегнато и върхът на носа му започна да потрепва, сякаш беше надушил енчилада.

– Какво има? – попитах.

– Не знам – отвърна той. – Най-вероятно нищо.

Личеше си, че не е нищо. Притеснението му зарази и мен. Изпитах облекчение, когато най-сетне се качихме и се настанихме по местата си в задната част на автобуса. Подредихме раниците. Анабет седеше като на тръни и разтревожено удряше бейзболната си шапка в бедрото.

Изведнъж ме побутна по коляното.

– Пърси.

Току-що се беше качила една баба с омачкана кадифена рокля, мрежести ръкавици, голяма чанта на капчици и безформена оранжева плетена шапка, която прикриваше лицето ѝ. Побутна шапката нагоре и очите ѝ просветнаха, а сърцето ми замря.

Госпожа Додс! Изглеждаше остаряла и повехнала, но то ѝ лице си беше същото.

Снижих се на седалката.

Зад нея се появиха още две старици – едната със зелена, другата с лилава шапка. Иначе трите бяха като сестри-близначки – същите груби ръце, същите чанти и намачкани кадифени рокли. Тройка демонични баби.

Седнаха на предните седалки, точно зад шофьора. Двете протегнаха крака и блокираха пътеката. Направиха го така все едно беше нещо съвсем нормално, но посланието беше ясно – никой нямаше да излезе навън, ако те не го пуснеха.

Потеглихме от автогарата и поехме по лъскавите улици на Манхатън.

– Не е останала дълго умряла – обадих се аз, като напразно се опитах да прикрия треперенето на гласа си. – Нали каза, че могат да бъдат прогонени за цял живот?

– Казах, ако имаш късмет – отвърна Анабет. – Явно нямаш.

– И трите! – изскимтя Гроувър. – *Di Immortales!*

– Спокойно – рече Анабет, очевидно трескаво се мъчеше да намери изход от ситуацията. – Фуриите. Трите най-зли чудовища от Подземното царство. Няма страшно, ще се справим. Ще се измъкнем през прозорците!

– Не се отварят – отвърна пискливо Гроувър.

– През задната врата?

Такава нямаше. А дори и да имаше, едва ли щеше да помогне. Вече бяхме стигнали на Девето Авеню и се насочвахме към тунела „Линкълн“.

– Няма да ни нападнат пред свидетели, нали? – рекох.

– Простосмъртните нямат много добро зрение – напомни ми Анабет – Те виждат само това, което мъглата им покаже.

– Но няма как да пропуснат как три баби нападнат деца.

– Не съм сигурна – поклати глава тя. – Така или иначе, не можем да разчитаме на помощ от тях. Ако на покрива има аварийен изход...

Навлязохме в тунела и ни обгърна мрак, включиха се лампичките над пътеката. Без барабаненето на дъжда тишината изведнъж ми се стори зловеща.

Госпожа Додс се изправи. С равен глас, като актьор от треторазреден театър, обяви гръмогласно:

– Трябва да отида до тоалетна.

– Аз също – обади се втората сестра.

– И аз – додаде третата.

И трите поеха към нас.

– Измислих! – извика Анабет. – Пърси, вземи шапката ми.

– Какво?

– Те търсят теб. Може да станеш невидим и да минеш покрай тях. Стигнеш ли до вратата, бягай.

– А вие?

– Може и да не ни забележат – отвърна тя. – Ти си син на един от Тримата големи. Миризмата ти би трябвало да е по-силна.

– Не мога да ви оставя.

– Не се тревожи за нас – обади се Гроувър. – Тръгвай!

Ръцете ми трепереха. Чувствах се като страхливец, но взех бейзболната шапка и я нахлупих на главата си.

Погледнах надолу, тялото ми беше изчезнало.

Тръгнах внимателно по пътеката. Успях да направя няколко крачки и се шмугнах на една празна седалка, за да пропусна приближаващите фурии.

Госпожа Додс спря, подуши въздуха и погледна право към мен. Сърцето ми щеше да изскочи.

Явно нищо не видя.

Трите сестри продължиха нататък.

Отървах се! Изтичах напред.

Почти бяхме излезли от тунела. Канех се да натисна бутона за аварийно спиране, когато от дъното на автобуса се разнесе ужасяващ вой.

Стариците вече не бяха старици. Лицата им си бяха същите – предполагам по-грозни не можеха и да станат, – но дрехите бяха изчезнали и се виждаха голите им кафяви тела с ципести криле и ужасяващи дълги нокти на ръцете и краката.

Чантите им се бяха превърнали в огнени камшици.

Фуриите бяха обградили Гроувър и Анабет, размахваха камшици и съскаха:

– Къде е? Къде?

Останалите пътници крещяха и се свиваха уплашено по седалките си.

Изглежда, все пак виждаха нещо.

– Не е тук! – изкрещя Анабет. – Няма го!

Фуриите вдигнаха камшици.

Анабет извади бронзовата си кама. Гроувър грабна тенекиена кутийка от торбичката си с храна и се приготви да я хвърли.

А аз реагирах толкова импулсивно и безразсъдно, че спокойно можеше да ме обявят за дете със СДВ на годината.

Шофьорът се опитваше да види в огледалото какво ставаше отзад. Протегнах се, сграбчих волана и го завъртях рязко наляво. Всички политнаха надясно, но сред уплашените писъци се чу и едно силно тупване, което се надявах да се дължи от удара на фуриите в прозорците.

– Хей! – изрева шофьорът. – Хей... А-а-а!

Двамата едновременно дърпахме волана в различни посоки. Автобусът се удари в стената на тунела, чу се стържение на метал и зад нас се посипаха искри.

След миг изскочихме, криволичейки обратно в пороя, хора и чудовища се търкаляха из автобуса, който разблъскваше останалите коли на пътя като кегли за боулинг.

Шофьорът успя някак си да намери изход от магистралата. Завихме рязко и се понесохме по един от онези забутани пътища в Ню Джърси, където чак не ти се вярва, че е възможно само като пресечеш реката да се озовеш в такава пустош. Отляво имаше гора, отдясно беше река Хъдзън и ние май точно към нея се бяхме устремили.

Дойде ми още една гениална идея: дръпнах аварийната спирачка.

Моторът изрева, автобусът се завъртя на триста и шейсет градуса по мокрия асфалт и се заби в дърветата. Грейнаха аварийните светлини. Вратата се отвори с трясък. Шофьорът изскочи първи, а след него хукнаха и останалите пътници. Отстъпих на шофьорското място, за да не ме стъпчат.

Фуриите се посъвзеха. Приблжиха се отново към Анабет, а тя размаха камата си и закрещя на старогръцки. Гроувър ги замеряше със смачкани кутийки от кола.

Погледнах отворената врата. Можеше да се измъкна съвсем спокойно, но не исках да изоставя приятелите си. Свалих шапката-невидимка.

– Ей!

Фуриите се извърнаха, оголиха жълтите си зъби и изведнъж съжалих, че не бях изскочил навън. Госпожа Додс се затътри по пътеката, точно както правеше в час, за да ми връчи поредния тест, на който ми е писала двойка. Камшикът ѝ плющеше във въздуха, по назъбената кожа танцуваха червени пламъци.

Грозните ѝ сестри скочиха върху седалките от двете ѝ страни и трите запълзяха към мен като огромни гнусни гущери.

– Персей Джаксън – изсъска госпожа Додс, акцентът ѝ издаваше, че идваше от място много по на юг от Джорджия. – Ти предизвика боговете. И затова ще умреш.

– Повече ми харесвахте като учителка по математика отвърнах аз.

Фурията изръмжа.

Анабет и Гроувър се промъкваха внимателно зад тях. Анабет стискаше голямата кама, но аз нямах намерение да я оставя да се бие вместо мен.

Извадих химикала от джоба си и махнах капачката. В ръката ми се появи лъскав двустър меч. Фуриите се поколебаха.

Госпожа Додс вече познаваше острието на Въртоп и очевидно не се радваше да го види отново.

– Предай се – изсъска тя – и ще избегнеш вечните мъчения.

– Разправяй ги на шапката ми.

– Пърси, внимавай! – извика Анабет.

Госпожа Додс замахна и камшикът ѝ се уви около китката ми. Двете ѝ сестри едновременно се нахвърлиха върху мен.

Имах чувството, че са залели ръката ми с разтопено олово, но не пуснах меча. Ударих фурията отляво с ръкохватката и тя политна назад. Обърнах се и съсякох сестра ѝ отдясно. Щом острието докосна врата ѝ, тя изпищя и избухна в облак прах. Анабет сграбчи здраво госпожа Додс и я задържа, а Гроувър изтръгна камшика от ръцете ѝ.

– Ау! – изкрещя той. – Ау! Пари! Пари!

Повалената фурия се изправи и се нахвърли отново с оголени нокти, но аз я посрещнах с Въртоп и тя се пръсна като балон.

Госпожа Додс се опитваше да свали Анабет от гърба си. Риташе, дереше с нокти, съскаше и хапеше, но Анабет я държеше здраво, докато Гроувър ѝ завързваше краката със собствения ѝ камшик. Накрая двамата я избутах на назад на пътеката. Госпожа Додс се опитваше да се изправи, но нямаше място да размаха криле.

– Зевс ще те унищожи! – закани се тя. – Хадес ще ти изтръгне душата!

– *Braccas meas vescimini!* – изкрещях аз.

Нямах представа откъде се взе този израз на латински, но ако не се лъжех, означаваше нещо от типа: „да ми ядат гащите“.

Автобусът се разтресе от гръм. Косата ми настръхна.

– Излезте! – извика Анабет. – Веднага! Нямаше нужда да повтаря.

Изскочихме навън, където останалите пътници се шураха зашеметени, караха се с шофьора или просто обикаляха в кръг и крещяха:

– Ще умрем!

Един турист с хавайска риза и фотоапарат ме засне, преди да прибера меча си.

– Багажът ни! – досети се Гроувър. – Оставихме си...

БУУУУУМ!

Разлетяха се парчета стъкла от прозорците и хората се разбягаха настрани. Светкавица беше разцепила автобуса на две, но долетелият отвътре гневен вой подсказваше, че госпожа Додс бе още жива.

– Бягайте! – заповяда Анабет. – Тя ще повика подкрепления! Да се махаме оттук!

Втурнахме се в гората в проливния дъжд, зад гърба ни автобусът гореше, а пред нас се простираше непрогледна тъмнина.

Единайсета глава

В магазина за градински джуджета

В известен смисъл е хубаво да знаеш, че там горе има богове, тъй като лесно можеш да намериш кого да обвиниш, когато нещата се объркат.

Например, когато си оставил зад гърба си автобус, който току-що е бил нападнат от зли вещици и възпламенен от мълния, а на всичкото отгоре и вали като из ведро, повечето хора биха решили, че е просто лош късмет. Обаче ако си син на бог, на теб ти е пределно ясно, че някой от олимпийците ти е вдигнал мерника.

С Анабет и Гроувър вървахме през гората, светлините на Ню Йорк озаряваха нощното небе зад нас, а вонята на река Хъдзън щипеше носовете ни.

Гроувър трепереше и блееше, зениците на големите му кози очи се бяха свили в тесни цепки, изпълнени с ужас.

– Милостивите! И трите заедно!

И аз самият бях доста поразтърсен. Експлозията на стъклата на автобуса все още отекваше в ушите ми. Анабет обаче не спираше да ни пришпорва:

- Хайде, побързайте! Колкото повече се отдалечим, толкова по-добре.
- Багажът ни остана там – напомних ѝ аз. – Храната, дрехите, парите.

Всичко.

- Е, ако не беше решил да се намесиш...
- Какво очакваше да сторя, да ги оставя да ви убият?
- Нямахме нужда да ме защитаваш, Пърси. И сама щях да се справя.
- Да, само дето щяха да те накълцат на кайма – вметна Гроувър.
- Млъквай, козльо! – сопна му се тя.
- Тенекиени кутийки – изблея Гроувър покрусено, – цяла раница с кутийки... Джапахме в калта покрай грозни чворести дървета, които миришеха на

непрани дрехи.

След няколко минути Анабет ме настигна.

- Виж, аз... – гласът ѝ потрепери. – Оценявам, че се върна да ни спасиш.

Беше смело.

- От един отбор сме.

Минахме няколко метра в мълчание.

– Но ако загинеш... освен че ще е много неприятно за теб самия, това ще означава и край на мисията. Това е може би единственият ми шанс да видя истинския свят.

Най-сетне бурята отслабна. Светлините на града зад нас избледняха и се озовахме в почти непрогледна тъмнина. Макар че Анабет вървеше до мен, от нея се виждаше само как трепка русата ѝ коса.

- Не си излизала от лагера от седемгодишна?

– Освен на екскурзии... Баща ми...

- Преподавателят по история?

– Да. Нямахме как да живея с него. Лагерът е моят дом. – Изведнъж заговори бързо, сякаш се страхуваше, че някой ще се опита да я спре. – В лагера може да научиш много неща и това е страхотно, само че реалният свят е там, където са чудовищата. Там разбираш дали те бива с меча или не.

Ако не я познавах толкова добре, бих допуснал, че долавям съмнение в гласа ѝ.

- Доста добре се справяш с камата.

– Мислиш ли?

– Не познавам никой друг, който да се хвърля на гърба фурия толкова добре.

Май се усмихна.

- Знаеш ли – поде тя, – трябва да ти кажа... нещо странно за автобуса...

Прекъсна я пронизително бууу-бууу-бууу – като бухал подложен на мъчения.

– Хей, тръстиковата ми флейта още е здрава! – извика Гроувър. – Ако успея да си спомня песента за намиране на пътека, ще се измъкнем от гората!

Изсвири няколко тона, но мелодията подозрително напомняше Хилари Дъф.

Вместо да намерим пътека, аз моментално се ударих в едно дърво и получих хубава цицина на главата.

Още едно нещо от списъка с божествените способности, които ми се искаше да притежавам: нощно виждане.

След още километър-два препъване в мрака и мърморене, пред нас се появи светлина – шарен неонов надпис. Подуших храна. Пържена, мазна, прекрасна храна. Не бях хапвал нищичко нездравословно от пристигането си в лагера, бях живял само на грозде, хляб, сирене и не тлъсто, приготвено от нимфи печено месо. Имах нужда от двоен чийзбургер.

Насочихме се към светлината и излязохме на пуст път. От другата страна имаше изоставена бензиностанция, опърпан билборд за отдавна забравен филм и отворено кафене, откъдето идваха неоновата светлина и приятният аромат.

За съжаление не беше заведение за бързо хранене, както се бях надявал, а

едно от онези крайпътни капанчета, в които се продават градински фигурки на розово фламинго, индианци, мечки и така нататък. Дългата и ниска сграда беше заобиколена от огромен двор, пълен със статуи. Беше ми трудно да прочета неоновата табела над портата, защото заради дислексията ми искрящите ръкописни букви се размазваха и сливаха.

Изглеждаше ми като: ГАЗИНАМ АЗ ДАРИНСИГ ЖУДЕЖДАТ НА ЕЛЯЛ МЕ.

– Какво пише?

– Нямам представа – отвърна Анабет.

Толкова много обичаше да чете, че бях забравил за нейната дислексия.

– МАГАЗИН ЗА ГРАДИНСКИ ДЖУДЖЕТА НА ЛЕЛЯ ЕМ – обади се Гроувър.

От двете страни на входа бяха поставени два градински гнома – грозни брадати джуджета с вдигната за поздрав ръка, готови за снимка.

Поех след упойващия аромат на хамбургери и пресякох шосето.

– Хей! – извика след мен Гроувър.

– Вътре свети – обади се Анабет. – Може да е отворено.

– И да правят сандвичи – рекох с копнеж.

– Да, сандвичи – повтори тя.

– Какво ви става? – обади се Гроувър. – Това място е много странно.

Не му обърнахме внимание.

Градинката отпред беше фрашкана със статуи – вкаменени животни, деца, дори сатир с тръстикова флейта, при вида на който Гроувър настръхна.

– Бееее! – изблея той. – Прилича на чичо Фердинанд!

Стигнахме до вратата.

– Хайде да си ходим! – примоли се Гроувър. – Надушвам чудовища.

– Сигурно все още усещаш мириса на фуриите – рече Анабет. – Аз надушвам само хамбургери. Не си ли гладен?

– Месо! – изсумтя презрително той. – Аз съм вегетарианец.

– Но ядеш енчилада със сирене и алуминиеви кутийки – напомних му.

– Това са зеленчуци. Хайде, да си вървим. Тези статуи като че ли ни гледат.

В този момент вратата се откряна и пред нас се появи висока жена, която аз реших, че е от арабски произход, защото беше облечена с дълга черна дреха, която я покриваше от главата до петите и дори лицето ѝ беше скрито зад черен мрежест воал. Кафеникавите ѝ ръце изглеждаха стари, но добре поддържани и елегантни, явно навремето е била красива дама.

В гласа ѝ също се долавяше лек източен оттенък.

– Деца, вече е късно да се разхождате сами. Къде са родителите ви?

– Ами... те... – започна Анабет.

– Сираци сме – прекъснах я аз.

– Сираци? – Думата прозвуча странно в устата ѝ. – Горкичките!

– Отделихме се от караваната – заобяснявах аз. – Цирковата каравана.

Директорът на цирка ни каза да го изчакаме на бензиностанцията, но сигурно е забравил или е говорел за друга бензиностанция. С две думи, изгубихме се. Храна ли надушвам?

– О, миличките! Влезте веднага, бедничките ми. Аз съм леля Ем. Влизайте, сега ще ви приготвя нещо.

Благодарихме и пристъпихме навътре.

– Циркова каравана? – прошепна Анабет.

– Винаги имаш стратегия, а?

– Главата ти е пълна с водорасли!

Вътре също беше пълно със статуи – хора в различни пози, с различни облекла и различни изражения на лицето. Помислих си, че би трябвало да имаш доста голяма градина, за да си вземеш такава статуя в реални размери. Но тази мисъл бързо отлетя, като се сетих пак за храната.

Да, добре, може и да съм пълен идиот, задето най-спокойно се напъхах в чужд дом само защото бях гладен, но, признавам си, понякога действам импулсивно. Освен това, едва ли сте подушвали хамбургерите на леля Ем. Ароматът им беше като зъболекарска упойка – забравяш всичко останало. Почти не обръщах внимание на нервното хленчене на Гроувър, нито на начина, по който статуите сякаш ме следяха с очи, нито дори на факта, че леля Ем заключи вратата след нас.

Интересуваше ме единствено храната. В дъното на помещението имаше готварски плот, грил, машина за безалкохолни, фурна за хлебчета и всичко друго, за което човек може да си мечтае, плюс няколко метални маси.

– Сядайте, сядайте – подканяше ни леля Ем.

– Страхотно! – въздъхнах със задоволство аз.

– Ъъ... – обади се Гроувър, – нямаме пари, госпожо.

– Спокойно, деца – отвърна леля Ем, преди да успея да го сръгам в ребрата. – И дума да не става за пари. Храната е от мен, такива мили сирачета...

– Благодарим ви, госпожо – каза Анабет.

Леля Ем се стегна, сякаш Анабет, без да иска, я беше засегнала, но после веднага се отпусна и аз реших, че съм се заблудил.

– За нищо, Анабет – рече тя. – Толкова красиви сиви очи имаш, дете.

Едва по-късно се запитах откъде знаеше името на Анабет, при условие, че не се бяхме представили.

Леля Ем се шмугна зад плота и след секунди се върна с двойни чийзбургери, ванилов шейк и големи купи пържени картопки.

Изгълтах за нула време половината сандвич и спрях да си поема дъх.

Анабет допиваше шейка си.

Гроувър предъвкваше унило едно картофче и се взираше в мушамената подложка, сякаш се чудеше дали става за ядене, но си личеше, че е прекалено нервен и няма апетит.

– Какво е това съскане? – попита той.

Заслушах се, но нищо не чух. Анабет поклати глава.

– Съскане ли? – обади се леля Ем. – Сигурно е от олиото във фритюрника. Много добър слух имаш, Гроувър.

– Пия витамини. За уши.

– Браво – похвали го тя. – Отпусни се, моля те.

Леля Ем не яде нищо. Не беше свалила воала си, дори докато готвеше, а сега се приведе напред, сплете пръсти и ни загледа как се храним. Малко се притеснявах от втренчения ѝ поглед, но щом заситих глада си ме завладя такова спокойствие и сънливост, че реших поне да завържа някакъв разговор с домакинята.

– Значи продавате джуджета? – попитах, като се опитах да прозвуча заинтригувано.

– А, да – отвърна тя. – И животни. И хора. Изпълнявам и специални поръчки. Търсенето е голямо.

– Достатъчно хора ли минават по този път?

– Не много, не. Откакто построиха магистралата, повечето коли вече не минават оттук. Трябва да се боря за всеки клиент.

Косъмчетата на врата ми настръхнаха, сякаш някой ме наблюдаваше. Обърнах се, зад мен се издигаше статуя на момиче с великденска кошница. Изглеждаше страхотно, беше много по-добре изпипана от обикновените градински фигури. Нещо в лицето обаче не беше както трябва. Стори ми се сепнато, дори ужасено.

– А – въздъхна тъжно леля Ем, – да, някои от произведенията ми не са особено сполучливи. Имат дефекти и никой не иска да ги купи. Лицето най-трудно се улавя. Винаги е така.

– Сама ли правите статуите?

– О, да. Преди имах две сестри, които ми помагаша, но те починаха и сега леля Ем е сама. Останаха ми само статуите. Затова и продължавам да се занимавам

с тях. Те са единствената ми компания.

Тъгата в гласа ѝ беше толкова истинска, че нямаше как човек да не изпита жал към леля Ем. Не можех да си представя какво е да живееш сам с всички тези странни статуи.

– Две сестри? – приведе се напред Анабет.

– Ужасна история. Не е за деца. Отдавна, много отдавна, когато бях млада, една лоша жена страшно ми завиждаше. Имах... приятел, нали разбираш, а тази зла жена беше решена да ни раздели. Голяма трагедия. Сестрите ми останаха с мен. Споделяха нещастieto ми, но накрая починаха. Просто излинях. Оцелях само аз, но на каква цена. Каква цена...

Не бях сигурен какво точно искаше да каже, но ѝ съчувствах. Клепачите ми натежаваха, доспа ми се. Горката жена. Кой би искал да нарани толкова мил човек?

– Пърси? – Анабет ме разтърси за рамото. – Трябва да тръгваме.

Директорът на цирка сигурно ни чака.

Гласът ѝ звучеше странно.

Гроувър дъвчеше мушамената подложка, но леля Ем изобщо не реагира, сякаш това си беше съвсем нормално.

– Толкова красиви сиви очи – въздъхна отново тя. – Ех, колко време мина, откакто и аз имах такива сиви очи.

Протегна ръка да погали Анабет по бузата, но тя скочи рязко.

– Наистина трябва да тръгваме.

– Да! – Гроувър преглътна последното парче мушама и стана. – Директорът на цирка ни чака!

Не исках да си тръгвам. Чувствах се сит и доволен. Леля Ем беше толкова мила. Предпочитах да остана с нея.

– Не бързайте, милички – примоли се тя, – толкова рядко виждам деца.

Няма ли поне да ми позирате, преди да тръгнете?

– Да позираме? – попита подозрително Анабет.

– За снимка. По нея ще направя статуи. Децата много се търсят. Всички обичат деца.

– По-скоро не, госпожо. – Анабет вече пристъпваше нервно от крак на крак. – Хайде, Пърси...

– Разбира се, че ще позираме – обадих се аз. Подразних се, че Анабет се опитваше да ни командва и се държеше грубо с жената, която ни беше нахранила. – Само една снимка, Анабет. Какво толкова?

– Да, Анабет – включи се умотелно леля Ем. – Една снимка, нищо повече.

Анабет не беше съгласна, но се остави домакинята да ни изведе в градината със статуите.

Леля Ем посочи една пейка до каменния сатир.

– Ето там, само да ви подреда. Момичето в средата, а двамата господата от двете ѝ страни.

– Не е ли прекалено тъмно тук? – попитах.

– Не – отвърна тя. – Нали се виждаме?

– Къде е фотоапаратът? – попита Гроувър.

Леля Ем отстъпи назад и ни огледа преценяващо.

– Така, най-трудни са лицата. Усмихнете се, кажете „зеле“!

Гроувър погледна каменния сатир до себе си и измърмори:

– Този определено прилича на чичо Фердинанд.

– Гроувър – скара му се леля Ем, – погледни насам, миличък.

Все още обаче не беше извадила фотоапарат.

– Пърси... – обади се Анабет.

Инстинктите ми шепнеха да се вслушам в думите ѝ. Но сънливостта и ласкавият глас на леля Ем взеха връх.

– Само секунда – рече тя. – Не ви виждам добре през този отвратителен

воал...

– Пърси, нещо не е наред – настоя Анабет.

– Не е наред ли? – обади се леля Ем и вдигна ръка към воала си. – Нищо подобно, миличка. Такава хубава компания сте, какво да не е наред?

– Това наистина е чичо Фердинанд! – извика Гроувър.

– Не гледайте към нея! – изкрещя Анабет, нахлузи бейзболната си шапка и изчезна.

Невидимите ѝ ръце избутахта мен и Гроувър от пейката.

Плъснах се на земята пред обутите в сандали крака на леля Ем.

Чух как Гроувър изтича настрани. Аз обаче бях прекалено замаян, за да помръдна.

Над главата ми се разнесе странен, съскащ звук. Погледът ми се спря върху ръцете на леля Ем, които бяха станали възлести и груби, с извити остри нокти.

Понечих да вдигна глава, но някъде отляво Анабет изкрещя:

– Недей! Не гледай!

Съскането се усили, все едно изведнъж се беше появило цяло змийско гнездо точно там, където би трябвало да се намира главата на леля Ем.

– Бягай! – изблея Гроувър. Чух как тича по чакъла и крещи „Мая!“ на крилатите си маратонки.

Не можех да помръдна. Взирах се в грубите нокти опитвах да се преборя с тежкия транс, в който ме беше потопил гласът на старицата.

– Би било жалко да се развали едно толкова красиво младо лице – рече нежно тя. – Остани при мен, Пърси. Само вдигни поглед и завинаги ще останеш при мен.

Почти бях на косъм да ѝ се подчиня. В последния миг извърнах поглед настрани и видях една стъклена топка от онези, които се слагат в цветните лехи уж за красота. Върху оранжевото стъкло зърнах тъмното отражение на леля Ем – воала го нямаше, лицето ѝ излъчваше лека светлина, а косата се движеше, извиваше се като змии.

Леля Ем.

Леля „М“.

Как беше възможно да съм толкова глупав?

Трябваше да измисля начин да се измъкна. Как беше умряла Медуза в митологията?

Нищо не ми хрумваше. Подозирах, че в мита Персей и беше отрязал главата, докато е спяла. В момента обаче тя хич не беше заспала. Стига да пожелаеше, можеше да разреже лицето ми с ноктите си.

– Сивооката го направи, Пърси – продължи нежно Медуза, изобщо не звучеше като чудовище. Гласът ѝ ме подканяше да я погледна, да съжаля бедната старица. – Майката на Анабет, проклетата Атина, ме превърна от красива жена в това, което съм сега.

– Не я слушай! – извика скритата сред статуите Анабет. – Бягай, Пърси!

– Замълчи! – изръмжа Медуза. После гласът ѝ отново се заумилква: – Нали разбираш защо трябва да унищожа момичето, Пърси? Тя е дъщеря на врага ми. Ще я вкаменя и после ще я разтроша на парчета. Но ти, Пърси, не е необходимо да страдаш.

– Не – прошепнах аз. Опитах се да се раздвижа.

– Наистина ли искаш да помогнеш на боговете? – попита Медуза. – Знаеш ли какво те очаква, Пърси, какво ще се случи, ако слезеш в Подземното царство? Не позволявай на олимпийците да си играят с теб, миличък. По-добре ще ти е като статуя. По-малко болка. Много по-малко.

– Пърси! – Разнесе се странен жужащ звук, все едно стокилограмово колибри врхлиташе в атака. – Наведи се!

Обърнах се и видях от звездите да се спуска Гроувър с крилатите маратонки. Държеше клон колкото бейзболна бухалка. Стискаше здраво очи и въртеше глава насам-натам, сякаш се ориентираше само с обонянието и слуха си.

– Наведи се! – изкрещя отново той. – Ще я убия!

Това най-сетне ме изкара от транса ми. Доколкото познавах Гроувър, бях сигурен, че ще пропусне Медуза и ще уцели мен. Хвърлих се настрана.

Фрас!

Първо си помислих, че е ударил дърво. После Медуза изрева яростно.

– Гнусен сатир! Ще те добавя към колекцията си!

– Това беше за чичо Фердинанд! – изкрещя Гроувър. Изправих се на крака и се скрих сред статуите, Гроувър пикира за нов удар.

Фрас!

– Гррр! – изръмжа Медуза, съскането на змиите в косата и се усили.

– Пърси! – обади се Анабет точно до мен. Така се сепнах, че едва не съборих едно джудже.

– Ей! Не прави така!

– Трябва да й отрежеш главата. – Анабет свали шапката си и се появи.

– Какво? Луда ли си? Да се омитаме оттук.

– Медуза е заплаха за всички. Тя е зла. Бих се пробвала аз, но... – тя се поколеба, все едно не й се искаше да го признае – твоят меч е по-подходящ. Освен това, не искам да се приближавам до нея. Ще ме разпердушини заради майка ми. Но ти имаш шанс.

– Какво? Аз не мога...

– В противен случай тя ще продължи да вкаменява невинни хора!

Посочи статуя на двойка влюбени – прегърнати мъж и жена, които Медуза беше превърнала в камък.

Анабет грабна една зелена стъклена топка, поставена на мраморен пиедестал.

– Един излъскан щит би свършил по-хубава работа – измърмори тя недоволено. – Заради конвекцията ще има известно изкривяване. Диференциалът на отражението ще се измени с фактор...

– Не можеш ли да говориш нормално?

– Идиот, къде си блял в часовете по физика? – Подхвърли ми стъклената топка. – Гледай само отражението. Нито за миг не поглеждай Медуза в лицето.

– Хей! – извика Гроувър. – Тя май припадна!

– Гррр! – обади се Медуза.

– Е, май не е – поправи се той и отново вдигна клона.

– Побързай – обади се Анабет. – Гроувър има страхотно обоняние, но все някога ще сгреша.

Извадих химикала си и магнах капачката. Бронзовото острие на Анаклусмос грейна в ръката ми.

Пристъпих натам, откъдето се разнасяше съскането на змиите в косата на Медуза.

Гледах право в стъклената топка, така че да виждам само отражението, а не истинската Медуза.

Тя се появи върху зеленикавото стъкло.

Гроувър се приближаваше за поредния удар с бухалка, но този път летеше прекалено ниско. Медуза сграбчи клона и го дръпна рязко. Сатирът се завъртя във въздуха, стовари се в лапите на една каменна мечка гризли и болезнено изохка.

Чудовището пристъпи към него и аз извиках:

– Ей!

Обърна се към мен.

Приближих се към нея, което си беше доста трудно с меч и стъклена топка в ръка. Ако решише да нападне, трудно щях да се защита.

Тя обаче ме остави да я доближа – десет метра, пет.

Вече виждах отражението на лицето ѝ. Не можеше да е наистина толкова грозно. Сигурно зелената сфера го разкривяваше и затова изглеждаше още по-зле.

– Нали няма да нараниш една възрастна жена, Пърси? – поде нежно тя. – Знам, че не би го направил.

Поколебах се, взирах се в странното лице, което ме гледаше от топката – очите сякаш прогаряха зеленото стъкло, сферата изведнъж натежа в ръцете ми.

– Пърси, не я слушай! – изпъшка Гроувър.

– Късно е – засмя се Медуза.

Спусна се към мен, протегнала остриите си нокти.

Замахнах с меча, чу се едно гадно пльок и после съскане като от спукана гума.

Нещо падна до крака ми. Едвам се удържах да не го погледна. Усещах как някаква топла течност попива в чорапа ми, главите на умиращите змии дърпаха връзките на обувката ми.

– Ох, че гнус! – обади се Гроувър. Очите му бяха все така затворени, но, предполагам, и гой чуваше гъргоренето. – Гнусна гнус!

Анабет се появи с вирната нагоре глава. Носеше черния воал на Медуза.

– Не мърдай.

Без да поглежда надолу, тя коленичи, уви главата на чудовището в черния плат и я вдигна. От нея продължаваше да капе кръв.

– Добре ли си? – попита Анабет с треперещ глас.

– Да – отвърнах след кратко колебание, макар че двойният чийзбургер беше тръгнал да се надига към гърлото ми. – Защо главата не се изпари?

– Когато я отрежеш, се превръща в боен трофей – отвърна тя. – Като рога на минотавъра. Но не я отвивай. Все още може да те вкамени.

Гроувър се смъкна от мечката, стенийки. На челото имаше голяма цицина. Зелената му плетена шапка висеше на едното от малките му рогца. Крилатите маратонки кръжаха над главата му.

– Същински ас – поздравих го аз. – Чудесно се справи, друже.

– Не беше кой знае какво – усмихна се срамежливо той. – Е, удрянето с клона си беше забавно. Но приземяването в скута на каменната мечка никак даже.

Гребна маратонките във въздуха. Аз прибрах меча. Тримата заедно се дотърсихме обратно в къщата.

Зад плота намерихме стари хартиени торби и увихме главата на Медуза за по-сигурно. Сложихме я на масата, на която бяхме вечеряли, и насядахме около нея, нямахме сили дори да говорим.

– Та значи на Атина трябва да благодарим за това чудовище? – обадох се по едно време.

– Всъщност на баща ти – отвърна ядосано Анабет. – Забравил ли си? Медуза е била гадже на Посейдон. Двамата се срещали тайно в храма на майка ми. Затова Атина я превързала в чудовище. Заедно със сестрите ѝ, които ѝ помагали – така се появили горгоните. Ето защо искаше да ме убие, а теб искаше да запази като статуя. Все още е влюбена в баща ти. Сигурно си ѝ напомнил за него.

– Охо, значи сега аз съм виновен, че попаднахме на Медуза. – Бях пламнал като домат.

Анабет се изправи и се опита да имитира гласа ми:

– „Само една снимка, Анабет. Какво толкова?“

– Престани! – извиках. – Невъзможна си.

– Ти си...

– Хей! – намеси се Гроувър. – Заради вас двамата ще стана първия сатир в историята с мигрена. Какво ще правим тази глава?

Погледнах я. От една дупка се подаваше малко змийче. На торбата пишеше: „Благодарим ви за покупката!“.

Ядосах се – не само на Анабет и на майка ѝ, а и на всички богове, задето ни бяха захвърлили наред нищото и на всичкото отгоре ни бяха спретнали две големи битки още в първия ден извън лагера. Ако продължаваше така, едва ли щяхме да стигнем в Лос Анджелис живи преди лятното слънцестоене.

Какво беше казала Медуза?

„Не позволявай на олимпийците да си играят с теб, миличък. По-добре ще ти е като статуя.“

– Сега се връщам – обявих и станах.

– Пърси – извика Анабет, – какво... Пообиколих из къщата и намерих кабинета на Медуза. Според счетоводния ѝ тефтер последните шест продадени статуи бяха за градината на Хадес и Персефона в Подземното царство. В товарителницата беше посочен следният адрес за доставка: „Звукозаписно студио DOA, Западен Холивуд, Калифорния“. Сгънах листчето и го пъхнах в джоба си.

В касовия апарат имаше дващест долара, няколко златни драхми и опаковъчни торбички на „Денонощни експресни куриерски услуги Хермес“, всяка с прикрепена кожена кесийка. Разтършувах се из кабинета и намерих подходяща кутия.

Върнах се на масата, опаковах главата на Медуза и попълних формуляра за доставка:

М frame
 Боговете
 Планината Олимп
 Етаж 600, Емпайър Стейт Билдинг
 Ню Йорк, Ню Йорк
 С най-добри пожелания,
 ПЪРСИ ДЖАКСЪН

– Няма да им хареса – предупреди ме Гроувър. – Ще решат, че си нагъл.

Пуснах няколко златни драхми в кесийката. Щом я затворих, се чу звън като от касов апарат. Пакетът се издигна във въздуха и изчезна.

– Аз съм бил нагъл – казах.

Погледнах Анабет предизвикателно, очаквах, че ще започне пак да ми се кара.

Тя обаче си замълча. Изглежда се беше примирила с факта, че имам дарба да дразня боговете. Рече само:

– Хайде да си тръгваме оттук. Трябва да измислим нов план.

Дванайсета глава

Получаваме съвет от пудел

Онази нощ беше кошмарна.

Направихме си лагер в гората, на стотина метра от пътя, на една блатиста поляна, която явно тукашните хлапета използваша за купони. Земята беше осеяна със смачкани кутийки от безалкохолно и хартии от хамбургери.

Бяхме взели малко храна и одеяла от дома на леля Ем, но не посмяхме да запалим огън, да изсушим влажните си дрехи. Фуриите и Медуза ни стигаха за един ден. Не ни се щеше да привлечем още някое чудовище.

Решихме да спим на смени и аз се писах доброволец за първия пост.

Анабет се сгуши върху одеялата и заспа още щом притвори клепащи. Гроувър изпърха с крилатите си маратонки до един нисък клон, настани се на него и загледа нощното небе.

– Заспивай – казах му. – Ако стане нещо, ще те събудя.

Той кимна, но очите му останаха отворени.

– Тъжно е, Пърси.

– Кое? Че тръгна с мен?

– Не. Ето това ме натъжава – посочи боклуците по земята. – И небето. Звездите не се виждат. Замърсили са дори и небето. Ужасно време да бъдеш сатир.

– А, ти си бил природозащитник.

Гроувър ми хвърли смразяващ поглед.

– Само хората не са природозащитници. Вие унищожавате света с такава скорост... ох, както и да е. Безсмислено е да се говори на човек. Като гледам как се развиват нещата, никога няма да намеря Пан.

– Пам ли? Коя е Пам?

– Пан! – извика възмутено той. – П-А-Н. Великият бог Пан! За какво, мислиш, ми трябва разрешително за търсач?

Изведнъж полъхна лек ветрец и за миг разпръсна вонята на отпадъци и мръсотия. Усети се ухание на горски плодове, полски цветя и бистра дъждовна вода – аромати, които преди време са се носели и тук. Внезапно ме обзе носталгия по това, което е било.

– Разкажи ми за търсенето – помолих го.

Гроувър ме огледа изпитателно, като че ли не беше сигурен дали не му се подигравах.

– Преди две хиляди години богът на пасищата изведнъж изчезнал. Близо до Ефес един моряк чул тайнствен глас да вика от брега: „Кажете им, че великият бог Пан е мъртъв!“. Хората повярвали и започнали да разграбват царството му. И оттогава не са спирали. За сатирите обаче Пан е повелител и водач. Той закриля нас и цялата природа. Ние отказваме да повярваме, че е умрял. Най-смелите сатири от всяко поколение посвещават живота си на търсенето на Пан. Обикалят цялата земя, изследват и най-дивите места с надеждата да открият къде се е укрил и да го събудят.

– И ти искаш да бъдеш търсач?

– Това е най-голямата ми мечта – отвърна той. – Баща ми беше търсач. Също и чичо Фердинанд... статуята, която видя там...

– О, да, съжалявам.

– Чичо Фердинанд беше наясно с рисковете – поклати глава Гроувър. – Баща ми също. Аз обаче ще успея. Ще бъда първият търсач, който ще се завърне.

– Първият?

Той извади тръстиковата флейта от джоба си.

– Досега нито един не се е завърнал. Изчезват безследно.

– Нито един за две хиляди години?

– Да.

– А баща ти? Не знаеш ли какво се е случило с него?

– Нямам представа.

– И въпреки това искаш да отидеш! – Умът ми не го побираше. – Наистина ли вярваш, че ще намериш Пан?

– Трябва да вярвам, Пърси. Единствено това ни крепи, като гледаме какво правят хората със Земята. Трябва да вярвам, че все още е възможно Пан да бъде събуден.

Загледах оранжевата пелена на небето. Не ми беше ясно как е възможно Гроувър да следва толкова безнадеждна мечта.

Но пък като се замислих, нима аз бях различен? – Как ще стигнем до Подземното царство? – попитах. – Имаме ли изобщо някакъв шанс срещу един бог?

– Не знам – призна той. – Но в къщата на Медуза, докато ти претърсваше кабинета ѝ, Анабет каза...

– А, да, Анабет винаги е готова с някой план.

– Не бъди толкова строг с нея, Пърси. Животът ѝ е бил труден, но е добра по сърце. – Гласът му издайнически трепна. – В крайна сметка, тя ми прости...

– За какво говориш? Какво ти е простила? Изведнъж Гроувър съсредоточи цялото си внимание към звуците, които изтръгваше от тръстиковата си флейта, и не отговори.

– Я чакай – казах. – Първата ти задача като пазител е била преди пет години. Анабет се е появила в лагера също преди пет години. Тя ли е... Първата задача, с която си се провалил...

– Не ми се говори за това – отвърна Гроувър и по треперещата му брадичка разбрах, че ако продължа, ще се разплаче. – Но както вече казах, в дома на Медуза с Анабет стигнахме до извода, че в цялата история с този подвиг има нещо гнило. Нещо не е както трябва.

– А, добро утро! Обвиняват мен, че съм откраднал мълния, която всъщност е взел Хадес.

– Не, друго е. Фури... Милостивите сякаш се въздържаха. Както и госпожа Додс в „Янси“... защо чака толкова дълго, преди да се опита да те убие? После, в автобуса, можеха да бъдат много по-агресивни.

– На мен ми се сториха достатъчно агресивни.

– Само крещяха: „Къде е? Къде?“

– Защото аз си бях сложил шапката-невидимка.

– Може би... но и двамата с Анабет имахме чувството, че не говореха за теб. Все едно търсеха нещо.

– В това няма никакъв смисъл.

– Знам. Но ако сме допуснали някаква грешка, а имаме само девет дни да намерим мълнията...

Погледна ме, сякаш очакваше отговор, но такъв нямах. Отново се сетих за предупреждението на Медуза, че боговете само ме използват и онова, което ме очаква, е по-лошо от вкаменяване.

– Не бях съвсем честен с вас – признах. – Мълнията не ме интересува. Съгласих се да отида до Подземното царство, за да върна майка си.

Гроувър изсвири тиха мелодия.

– Знам, Пърси. Но сигурен ли си, че това е единствената причина?

– Не го правя, за да помогна на баща си. На него не му пука за мен. Той не ме интересува.

– Виж, Пърси – наведе се над мен той, – аз не съм умен като Анабет. Нито пък смел като теб. Но много ме бива да разчитам чувствата на хората. Ти се радваш, че баща ти е жив. Приятно ти е, че те е признал, и искаш да се гордее с теб. Именно затова изпрати главата на Медуза на Олимп. Искаш да забележи какво си постигнал.

– Нима? Може би сатирските чувства са по-различни от човешките. Грешаш, Гроувър, не ме интересува какво мисли той за мен.

– Добре, Пърси. Както кажеш. – Той вдигна краката си на клона и отново се облегна на ствола.

– Освен това, не съм направил нищо кой знае какво. Едва излязохме от Ню Йорк и се озовахме в пустошта без багаж, без пари и без никаква идея как да продължим на запад.

Гроувър замислено погледна към тъмното небе.

– Какво ще кажеш аз да застъпя първия пост? Ти поспи малко.

Понечих да възразя, но той засвири Моцарт, тихо и нежно, аз се обърнах и затворих очи. След няколко такта от концерт №12 вече бях заспал.

Сънувах, че се намирам в тъмна пещера пред огромна яма. Край мен се носеха сиви мъгляви същества – шепнещите неясни силуети на душите на мъртвите. Дърпах ме за дрехите, опитвах се да ме задържат, но нещо ме караше да вървя към ръба на пропастта.

Погледнах надолу и ми се зави свят.

Бездната беше толкова огромна и непроницаемо черна, че ми се стори бездънна. При все това имах чувството, че нещо се опитва да изпълзи от нея – нещо огромно и зло.

– Ето го и нашето геройче – отекна развеселен глас от дълбините. – Прекалено слаб, прекалено млад, но може и да свърши работа.

Гласът беше безкрайно стар – студен и тежък. Уви се около мен и ме стегна в смазваща прегръдка.

– Заблудили са те, момче – продължи той. – Нека се договорим. Ще ти дам, каквото поискаш.

Трептящ образ се издигна над ямата – майка ми, застинала в мига, в който се беше разпаднала в златен дъжд. Лицето ѝ беше изкривено от болка, сякаш минотавърът продължаваше да я стиска за врата. Взираше се право в мен и като че ли ме молеше: „Бягай!“.

Писък заседна в гърлото ми.

Студен смях отекна в бездната.

Невидима сила ме притегли напред. Ако не успеех да устоя, щеше да ме повлече вътре.

– Помогни ми да се въздигна, момче! – Ненаситният глас вече не предлагаше, а заповядваше. – Донеси ми мълнията. Опълчи се срещу боговете предатели!

Душите на мъртвите зашепнаха около мен:

– Недей! Събуди се!

Образът на майка ми започна да избледнява. Съществото в ямата стегна хватката си около мен.

Осъзнах, че не се опитваше да ме повлече надолу, а ме използваше, за да се издърпа на повърхността.

– Добре – прошепнах аз. – Добре.

– Събуди се! – шепнеха мъртвите. – Събуди се!

Някой ме разтърсваше.

Отворих очи, вече беше ден.

– О – обади се Анабет, – зомбито оживя.

Треперех. Все още усещах хватката на чудовището от бездната.

– Колко време съм спал?

– Достатъчно, за да приготвя закуска. – Анабет ми хвърли пакет царевичен чипс, който бяхме взели от заведението на леля Ем. – Гроувър ходи на разузнаване и доведе приятел.

Премигах сънено.

Гроувър седеше на одеялото с кръстосани крака, а в скута му имаше нещо рошаво – мръсна, ужасно розова плюшена играчка.

Не. Не беше играчка. Беше розов пудел.

Пуделът подозрително заджафка към мен.

– Не, не е – рече Гроувър.

– На това нещо ли говориш? – сепнах се аз.

Пуделът изръмжа.

– Благодарение на „това нещо“ може да продължим пътя си – отвърна той. – Така че бъди по-любезен.

– Откога можеш да говориш с животни?

– Пърси, запознай се с Гладиола – пренебрегна въпроса ми Гроувър. – Гладиола, това е Пърси.

Обърнах се към Анабет, очаквах, че ще избухне в смях и дълго ще ми се подиграва, задето съм се вързал на номера им, но тя изглеждаше напълно сериозна.

– Отказвам да разговарям с розов пудел – отвърнах. – За нищо на света!

– Пърси – обади се Анабет, – аз вече поздравих Гладиола. Направи го и

ти.

Пуделът изръмжа.

Казах му здрасти.

Гроувър обясни, че се натъкнал на Гладиола в гората и се заговорили.

Пуделът бил избягал от някакво местно семейство, което обявило 200 долара награда за него. Гладиола не изгаряла от желание да се върне у дома, но пък била готова на всичко, за да помогне на сатира.

– А Гладиола откъде знае за наградата? – попитах.

– Прочела е обявите, тъпчо! – отвърна Гроувър.

– Разбира се, как не се сетих – измърморих аз.

– Значи връщаме Гладиола – заобяснява Анабет, все едно това беше най-великата стратегия, измисляна някога, – вземаме парите и купуваме билети за Лос Анджелис. Проста работа.

Сетих се за съня – шепота на мъртвите, онова нещо в бездната, трептящото лице на майка ми. Какво ли още ме очакваше на запад?

– Само не с автобус – предупредих аз.

– Естествено – кимна Анабет и вдигна ръка. Проследих накъде сочеше и видях в далечината да се вие железопътната линия, която през нощта не бях забелязал. – Гарата е на около километър оттук. Според Гладиола влакът в западна посока тръгва по обяд.

Тринайсета глава

Смъртоносен скок

Пътувахме с влака на запад – два дни през долини, реки и златни житни нивя.

Никой не ни нападна, но аз така и не успях да се отпусна. Имах чувството, че се намираме в стъклена витрина, а от всички страни ни наблюдават и само дебнат подходящата възможност.

Стараех се да не привличам внимание, тъй като името и снимката ми бяха на първа страница на няколко вестника по Източното крайбрежие. В „Трентън реджистър нюз“ беше поместена изпратена от някакъв турист снимка, на която се виждаше как слизам от автобуса. Приличах на избягал от лудницата. Мечът беше излязъл размазан, но си личеше, че държа нещо лъскаво в ръката си, подобно на бейзболна бухалка или стик. Текстът под снимката гласеше:

Дванайсетгодишният Пърси Джаксън, издирван за разпит в Лонг Айленд във връзка с изчезването на майка му преди две седмици, е избягал от автобуса, в който е нападнал няколко възрастни жени. Малко след това автобусът е избухнал. След разпита на свидетелите, полицейски служител заяви, че Пърси пътува с двама съучастници на неговата възраст. Пастроктът му, Гейб Улиано, е обявил парична награда за всяка информация, която би помогнала за залавянето на момчето.

– Не се тревожи – каза ми Анабет. – Полицията на простосмъртните не би могла да ни открие.

Обаче не звучеше особено уверена.

Запълвах си времето с обикаляне из влака (защото наистина не ме свърташе на едно място) и зяпане през прозореца.

Веднъж дори видях семейство кентаври, които галопираха из житно поле с вдигнати лъкове, бяха излезли на лов. Малкото кентавърче, което беше с размерите на второкласник върху пони, ме забеляза и помахаше.

Огледах хората наоколо, но никой друг не ги беше видял. Всички бяха

забили носове в лаптопи и списания.

Една надвечер мярнах нещо огромно сред дърветата. Можех да се закълна, че е лъв, само дето в Америка няма лвовове, а и този беше колкото микробус. Козината му хвърляше златисти отблясъци на залязващото слънце. После направи огромен скок и изчезна.

Парите от наградата за връщането на пудела Гладиола стигнаха само за билети до Денвър. И то не със спален вагон, така че дремехме на седалките. Вратът ми се схвана. Стараех се да не се лигавя, докато спя, тъй като до мен седеше Анабет.

Хъркането на Гроувър постоянно ме стряскаше. Веднъж той сънуваше нещо и така се разтрепери, че му паднаха маратонките. Двамата с Анабет веднага се наведохме да му ги сложим, преди останалите да са видели копитата му.

– И кой иска да му помагаш? – попита изведнъж Анабет, след като наместихме маратонките на мястото им.

– Какво?

– Преди малко, докато спеше, измърмори „Няма да ти помогна“. Кого сънуваше?

Не ми се говореше. Вече за втори път сънувах онзи зловещ глас в ямата. Само че ми тежеше и затова реших да ѝ разкажа.

Анабет дълго мисли и накрая рече:

– Не прилича да е Хадес. Обикновено той се явява на черен трон и никога не се смее.

– Предложи в замяна да ми даде майка ми. Кой друг би могъл да го стори?

– Ами... Може би иска да се въздигне от Подземното царство. Да свали олимпийците. Но защо ще настоява ти да му занесеш мълнията, след като вече е в ръцете му?

Поклатих глава, нямах никаква представа. Сетих се и за думите на Гроувър, че фуриите са търсели нещо в автобуса.

„Къде е? Къде?“

Гроувър сякаш долови чувствата ми. Изхърка в съня си, измърмори „Зеленчуци...“ и после главата му кљюмна.

Анабет намести шапката му, за да скрие рогата.

– Пърси, не може да склучиш сделка с Хадес. Той е безсърдечен и алчен измамник. Дори и Милостивите да ни пощадиха този път...

– Този път? Искаш да кажеш, че и преди си се сблъсквала с тях?

Ръката ѝ потърси наниза. Опипа едно от мънистата – лъскаво и бяло, с нарисувана ела.

– Да речем, че имам причини да недолюбвам господаря на мъртвите. Не бива да се изкушаваш да се пазариш за майка си.

– Ти какво би направила, ако ставаше въпрос за баща ти?

– Как какво? Ще го оставя да гние там.

– Не говориш сериозно, нали?

Анабет впи сивите си очи в мен. На лицето ѝ се появи онова изражение, което бях видял в гората, когато се появи хрътката на Хадес.

– Баща ми не ме е искал от самото ми раждане – рече тя. – Не е искал дете. Когато съм се родила, помолил Атина да ме отведе и да ме отгледа на Олимп, понеже той бил прекалено зает с работата си. На нея това хич не ѝ харесало. Отговорила му, че героите трябва да пораснат при простосмъртните си родители.

– Но как... щом не си родена в болница...

– Оставили са ме пред вратата на апартамента в златна люлка. Зефир, западният вятър, ме е донесъл от Олимп. Един нормален човек би го възприел като истинско чудо, нали? Би ме снимал за спомен и така нататък. Само че той винаги е говорел за появата ми, сякаш му е причинила най-голямото неудобство на света.

Когато бях на пет, се ожени отново и напълно забрави за Атина. Създаде си обикновен простосмъртен живот, родиха му се две обикновени простосмъртни деца и се опитваше да забрави, че съществувам.

Загледах се през прозореца. В далечината просветваха уличните лампи на заспало градче.

Искаше ми се да я утеша, но не знаех как. Накрая казах:

– Майка ми се омъжи за един ужасен гадняр. Гроувър смята, че го е направила, за да ме защити... за да ме скрие зад мириса на простосмъртно семейство. Може би такава е била и идеята на баща ти.

Анабет не спираше да опипва огърлицата. Подръпваше златния пръстен между мънистата. Изведнъж ми мина през ума, че може би пръстенът беше на баща й. Защо тогава го носеше, след като толкова много мразеше баща си?

– Не му пука за мен – рече тя. – Жена му, доведената майка, се отнасяше с мен като с изрод. Не ми позволяваше да играя с нейните деца. Баща ми винаги беше на нейна страна. Всеки път, когато се случеше нещо, появяха се чудовища и така нататък, двамата ме гледаха обвинително: „Как смееш да излагаш семейството ни на опасност!“. Накрая разбрах, че съм нежелана, и избягах.

– На колко години беше?

– На седем.

– И си стигнала сама до лагера?

– Не, не бях сама. Атина ме пазеше, насочваше ме къде да намеря помощ. Срещнах някои добри приятели, които се грижеха за мен... поне за известно време.

Искаше ми се да попитам какво се е случило, но Анабет изглеждаше потънала в тъжни спомени. Имах чувството, че ако продължа с въпросите, съвсем ще се потисне.

Така че обърнах глава и под съпровода на хъркането на Гроувър гледах през прозореца как тъмните полета на Охайо прелитат покрай нас.

Към края на втория ни ден във влака, тринайсети юни, осем дни преди лятното слънцестоене, минахме през някакви златни хълмове, пресякохме река Мисисипи и навлязохме в Сейнт Луис.

Анабет изви врат, за да огледа Гейтуей Арч, която ми заприлича на огромна пазарска чанта, плъсната наред града.

– И аз искам – въздъхна тя.

– Какво?

– Да построя нещо такова. Виждал ли си Партенона, Пърси?

– Само на снимка.

– Някой ден ще го видя на живо – рече Анабет със замечтан поглед. – Ще построя най-величествения паметник на боговете. Нещо, което ще просъществува хиляди години.

– Искаш да станеш архитект? – засмях се аз.

Не знам защо, но ми се стори адски смешно, като си представих как Анабет си седи кротко и по цял ден чертае.

– Да – изчерви се тя, – архитект. Атина очаква всичките й деца да съзидават, а не просто да рушат, както един известен бог на земетресенията, да не споменавам името му.

Загледах се в бълбукащата кафява вода на Мисисипи.

– Съжалявам, това беше гадно.

– Не може ли поне за малко да сме от един отбор? – помолих аз. – Така де, Атина и Посейдон никога ли не са си помагали?

Анабет се замисли.

– Може би за колесницата... – рече тя неуверено. – Майка ми я направила, но Посейдон създаде конете от морската пяна. Така че, да, работили са заедно, за да я завършат.

– Значи и ние можем да си помагаме. Нали?

Навлизахме в града, а Анабет не откъсваше поглед от арката, която се скри зад един хотел.

– Сигурно – рече накрая.

Спряхме на гарата в центъра. По високоговорителя обявиха, че имаме два часа престой, преди да продължим за Денвър.

Гроувър се протегна.

– Храна – отрони той, още преди да си е отворил очите.

– Ставай, козльо – сръга го Анабет. – Отиваме на разходка.

– Къде?

– Да видим арката – отвърна тя. – Едва ли друг път ще имаме шанса да се качим на върха. Идвате ли?

С Гроувър се спогледахме.

Не бях въодушевен от идеята, но това едва ли щеше да спре Анабет, а със сигурност не можехме да я оставим да обикаля сама.

– Стига да има къде да хапнем, без да ни нападат чудовища – сви рамене Гроувър.

Арката беше само на няколко пресечки от гарата, а късно следобед опашките пред нея не бяха толкова големи. Обиколихме набързо подземния музей, разгледахме фургоните и индиански предмети от началото на XIX век. Не беше кой знае колко интересно, но Анабет не преставаше да ни залива с любопитни факти за строежа на арката, а Гроувър не спираше да подава желирани бонбони, така че бях доволен.

Въпреки това не спирах да се озъртам и да оглеждам хората наоколо.

– Подушваш ли нещо? – прошепнах на Гроувър.

Той извади нос от пакета с бонбони и завъртя глава насам-натам.

– Подземя – намръщи се Гроувър. – В подземията винаги мирише на чудовища.

Аз обаче усещах, че нещо не беше както трябва. Имах чувството, че ни заплашва опасност.

– Помните ли кои са символите на различните богове? – попитах.

Анабет четеше някакво табло за построяването на арката, но вдигна поглед.

– Аха?

– Ами, Ха де...

– На обществено място сме... – прекъсна ме Гроувър. Имаш предвид нашия приятел долу?

– Ъъ, да. Та нашият приятел долу, той нямаше ли шапка като тази на Анабет?

– Да – кимна Анабет. – Шлемът на мрака е символът на властта му. Видях го на трона му, когато беше дошъл на Олимп за срещата на зимното слънцестоене.

– Бил е там?

– Единствено тогава му е разрешено да се качва на Олимп. В най-късия и мрачен ден на годината. Но неговият шлем е много по-могъщ от моята шапка-невидимка.

– С него се превръща в мрак – потвърди Гроувър. – И може да минава през стени. Ако е с шлема, не можеш нито да го докоснеш, нито да го чуеш. Освен това излъчва такъв ужас, че може да полудееш или сърцето ти да се пръсне. Защо според теб всички разумни същества се страхуват от тъмното?

– Тогава... как можем да сме сигурни, че в момента не е тук? – попитах аз.

Анабет и Гроувър се спогледаха.

– Не можем – отвърна той.

– Благодаря, страшно ме успокои. Останаха ли още бонбони?

Почти бях успял да заглуша параноята си, когато видях миниатюрната кабина на асансьора, с който щяхме да се качим до върха на арката, и сърцето ми отново изтръпна. Ненавиждах затворени пространства. Подлудявах ме.

Напъхахме се вътре заедно с една дебела лелка и нейното куче – чихуахуа с нашийник от фалшиви диаманти. Реших, че може би лелката беше сляпа, а кучето й беше водач, тъй като никой от охраната не й направи забележка.

Започнахме да се изкачваме по арката. Никога преди не се бях возил с асансьор, който прави завои и стомахът ми се бунтуваше.

– Къде са родителите ви? – обади се изведнъж дебеланата.

Тя беше с малки лъскави очички, остри, потъмнели от много кафе зъби, голяма шапка и рокля от джинсов плат, която сякаш всеки миг щеше да се пръсне по шевовете.

– Долу са – отговори Анабет. – Страх ги е от високото.

– О! Горките!

Кучето изръмжа.

– Спокойно, синко. Дръж се прилично – скара му се жената.

Кучето имаше същите малки лъскави очички като собственичката си – интелигентни и зли.

– Синко ли го наричате? – любезно попитах аз. – Така ли се казва?

– Не – отвърна тя.

И се усмихна, сякаш с това въпросът бе изчерпан.

Площадката за наблюдение на върха приличаше на тенекиена барака с редици малки прозорчета към града и към реката.

Гледката беше хубава, но ако имаше нещо, което ненавиждах повече от затворени пространства, то това бяха затворените пространства на двеста метра над земята. След по-малко от минута вече бях готов да си тръгна.

Анабет обаче не спираше да обяснява за основите, колоните, подпорите и така нататък, как, ако тя била архитектът, щяла да направи прозорците по-големи, а подът – прозрачен. Сигурно можеше да остане там часове наред, но за моя радост пазачът обяви, че площадката за наблюдение затваря.

Поехме към изхода, Анабет и Гроувър влязоха в кабинката на асансьора и аз тъкмо се канех да ги последвам, когато видях, че вътре имаше още двама човека. За мен нямаше място.

– Изчакайте следващата кабина, господине – каза пазачът.

– Ще останем с теб – рече Анабет.

Само че това щеше да предизвика бъркотия и да отнеме още повече време.

– Не, няма проблем. Ще се видим долу – отвърнах аз.

Гроувър и Анабет се спогледаха нерешително, но в този миг вратата се затвори и кабинката потегли надолу.

На площадката бяхме останали само аз, малко момче с родителите си, пазачът и дебелата дама с кучето чихуахуа.

Усмихнах й се смутено. Тя също ми се усмихна в отговор и змийският й език изскочи между зъбите.

Какво?!?

Змийски език?

Но още преди да успея да осъзная какво точно бях видял, кучето скочи от ръцете й и започна да лае по мен.

– Спокойно, синко – обади се собственичката му. – Не виждаш ли, че моментът не е подходящ? Я, още колко хора има тук.

– Кученце! – обади се момченцето. – Кученце, ела тук.

Родителите му го хванаха и го дръпнаха назад.

Кучето оголи зъби, от черните му устни капеше пяна.

– Е, сине – въздъхна дебеланата. – Щом настояваш...

Сърцето ми изтръпна.

– Защо наричате „сине“ това чихуахуа?

– Защото не е чихуахуа, миличък – отвърна тя, – а Химера. Но не се тревожи, много хора го бъркат.

Запретна ръкавите си и отдолу се показва люспеста зелена кожа. Усмихна се, зъбите ѝ вече бяха змийски. Зениците на очите ѝ се издължиха като на влечуго.

Кучето залая още по-силно и с всяко джафкане като че ли нарастваше – първо стана колкото доберман, после колкото лъв. Лаят се превърна в рев.

Момченцето изпищя. Родителите му го задърпаха към изхода и там се блъснаха в пазача, който стоеше като парализиран и смаяно зяпаше чудовището.

Химера вече беше толкова висок, че гърбът му опираше в тавана.

Имаше глава на лъв със сплътена от кръв грива, тяло и копита на огромен козел и змия вместо опашка – триметрова гърмяща змия, която излизаше направо от рошовата задница. Нашийникът от фалшиви диаманти все още си стоеше на врата му и на него се поклащаше плочка, вече с размерите на пътна табела, на която пишеше: „Химера. Бесен. Огнедишащ. Отровен. Ако го намерите, моля, обадете се в Тартар, вътр. 954.“

Дадох си сметка, че дори не бях посегнал да извадя меча си. Ръцете ми бяха изтръпнали. Бях на по-малко от три метра от кръвожадния Химера и знаех, че при най-малкото движение той щеше да ми се нахвърли.

Жената змия изсъска нещо, което можеше да мине за смях.

– Трябва да се чувстваш поласкан, Пърси Джаксън. Господарят Зевс рядко ми позволява да подлагам на изпитание герои с моята челяд. Аз съм майката на чудовищата – страшната Ехидна!

Не бях на себе си от страх, но въпреки това успях да попитам:

– Ехидната не беше ли мравояд?

Тя изрева, змийското ѝ лице покафеня от гняв.

– Мразя да ме наричат така! Мразя Австралия! Да кръстят това смешно животно на мен! Сам си го изпроси Пърси Джаксън, сега синът ми ще те унищожи!

Химера нападна с оголени лъвски зъби. Отскочих встрани и на косъм избягнах пастта му.

Озовах се до семейството и пазача, които вече крещяха с цяло гърло и се опитваха да отворят аварийния изход.

Не можех да позволя да пострадат.

Извадих меча си, изтичах в другия край на площадката и извиках:

– Хей, чихуахуа!

Химера се завъртя с изненадваща бързина. Преди да успея да замахна, той отвори уста, от която изригна смрад като от най-голямото бунище на света и изстреля мощна огнена струя право към мен.

Хвърлих се настрани. Килимът изригна в пламъци, веждите и косата ми бяха опърлени.

Там, където бях стоял допреди секунда, сега в стената на арката зееше дупка, от която се стичаше разтопен метал.

Супер! В сметката ми вече имаше и разрушен национален паметник на културата.

Стиснах здраво меча и в мига, в който Химера се обръщаше, замахнах с все сила към врата му.

Фатална грешка.

Острието уцели нашийника и отскочи. Помъчих се да запазя самообладание, но така се бях улилсал да се браня от огнената лъвска паст, че напълно забравих змията на опашката, която ненадейно се стрелна и впи зъби в пресеца ми.

От отровата кракът ми мигом се вцепени. Опитах се да наръгам Химера с Въртоп, но змийската опашка се уви около глезена ми и ме повали, мечът изхвъркна от ръката ми и полетя през дупката към Мисисипи.

Успях да се изправа на крака, но знаех, че съм загубил. Бях обезоръжен. Усещах как смъртоносната отрова се изкачва към сърцето ми.

Хирон беше казал, че Анаклусмос винаги ще се връща при мен, но джобът ми беше празен. Може би беше паднал прекалено далече. Или пък се появяваше само когато беше във формата на химикал. Нямах представа кое от двете беше вярно, а и едва ли щях да доживея да разбера. Отстъпих към дупката в стената. Химера се приближи с ръмжене, от устата му излизаше дим.

– Днешните герои не са като едно време, нали, синко? – изкикоти се Ехидна.

Чудовището изръмжа. Явно не бързаше да ме довърши, нямаше къде да му избягам.

Погледнах към пазача и семейството – момчето се криеше зад баща си.

Трябваше да защита тези хора. Не можех просто така да... умра.

Опитах се да събера мислите си, но цялото ми тяло гореше. Чувствах се замаян.

Нямах меч. Изправен бях пред огромно огнедишащо чудовище и майка му. И бях изплашен.

Нямаше накъде да мърдам, така че стъпих на ръба на дупката. Далече долу блещукаше реката.

Дали, след като ме убиеха, чудовищата щяха да изчезнат? Без да закачат хората?

– Щом си син на Посейдон – изсъска Ехидна, – не би трябвало да се боиш от водата. Скачай, Пърси Джаксън. Докажи, че водата няма да те нарани. Скочи и вземи меча си. Докажи произхода си.

Да, как ли пък не! Някъде бях чел, че ако скочиш във вода дори и от десетина метра е същото, като да паднеш върху асфалт. Скочех ли оттук, щях да се размажа като палачинка.

Муцуната на Химера беше нагрята до червено, готвеше се за още една огнена струя.

– Съмнението те гризе – продължи Ехидна. – Не вярваш на боговете. Не те виня, дребен страхливец. По-добре да умреш сега. Боговете не вярват в нищо. Отровата е в сърцето ти.

Права беше, умирах. Усещах как дишането ми се забавя.

Никой не можеше да ме спаси, дори и боговете.

Отстъпих назад и погледнах надолу към реката. Спомних си топлата усмивка на баща ми. Не можеше да не ме е виждал, когато съм бил бебе. Трябва да е идвал при люлката ми.

Спомних си въртящия се зелен тризъбец, който се появи над главата ми в нощта на пленяването на знамето, когато Посейдон ме призна за свой син.

Но тук морето го нямаше. Това беше Мисисипи, далеч навътре в сушата. Богът на моретата нямаше какво да прави тук.

– Умри, невернико! – изръмжа Ехидна, а Химера избълва огнен стълб в лицето ми.

– Татко, помогни ми – помолих се аз.

Обърнах се и скочих. С пламнали дрехи и пулсираща във вените ми отрова литнах към реката.

Четиринайсета глава

Обявяват ме за общодържавно издирване

Би било хубаво, ако можеше да заявя, че докато летях надолу ме е осенило някакво грандиозно просветление, като например, че съм се примирил с това, че съм смъртен, изсмял съм се на смъртта и така нататък.

Но в интерес на истината, единствената мисъл в главата ми беше:

„Ааааа!“.

Реката се приближаваше към мен като засилил се насреща ми тир. Вятърът изкара въздуха от дробовете ми. Пред очите ме профучаваха сгради, хълмове и шлепове.

И накрая – бум!

Разлетяха се пръски. Бях сигурен, че ще се забия в дебелиите наноси от кал на дъното и ще изчезна завинаги.

Само дете при сблъсъка с водата не ми стана нищо. Потъвах бавно, между пръстите ми се образуваха мехурчета. Стигнах до дъното. В сумрака се разшава сом колкото пастрока ми. В размътената от калта вода плуваха боклуци – бирени бутилки, стари обувки, найлонови торбички. В този момент осъзнах няколко неща. Първо, не се бях сплескал на палачинка. Нито пък бях опечен от огнения дъх на Химера. Дори вече не усещах кипящата отрова във вените си. Бях жив, за щастие.

Второ, не бях мокър. Усещах хладната вода около мен. Виждах прогорените дупки по дрехите ми, където пламъците бяха изгаснали. Но като докоснах ризата си, беше съвсем суха.

Огледах боклуците, които се носеха около мен, мярнах една стара запалка. Едва ли щеше да стане, но въпреки това се пробвах. Щракнах я. Проблесна искра. Появи се пламък – на дъното на река Мисисипи!

Сграбчих една подгизнала хартийка, която в ръката ми веднага изсърхна и пламна без никакви проблеми. В мига, в който я пуснах, пламъкът изгасна и хартията отново се напои с вода. Странна работа.

Но имаше и нещо още по-странно, което обаче осъзнах последно.

Дишах.

Бях под водата и дишах съвсем нормално.

Бях затънал до колене в кал. Едва се държах на краката си. Ръцете ми трепереха. Трябваше да съм мъртъв. А аз бях жив. И това ако не беше чудо...

В ушите ми отекна женски глас – глас, който напомняше на майка ми:

– _И какво трябва да кажеш сега, Пърси_?

– Ъъ... благодаря. – Все едно слушах собствения си глас на запис – под водата звучеше съвсем различно. – Благодаря ти... татко.

Не последва отговор. Край мен се носеше огромно количество боклуци, сред които плуваха едри риби, лъчите на залязващото слънце обагряха всичко тук долу в цвета на хартиено тиксо.

Защо ме беше спасил Посейдон? Колкото повече мислех за това, толкова повече се срамувах. Да, първите няколко пъти бях извадил късмет. Но срещу чудовище като Химера няха никакъв шанс. Вероятно вече беше изпепелил горките хора горе на арката. Не успях да ги спася. Не бях никакъв герой. Може би щеше да е най-добре да остана тук долу със сомовете до края на живота си.

Плъос-плъос-плъос...

Перката на един шлеп разпени водата над мен и размъти тинята.

На около метър от мен проблясваше Анаклусмос, лъскавата бронзова дръжка стърчеше от калта.

Отново прозвуча гласът на жената:

– _Вземи меча, Пърси. Баща ти вярва в теб_.

Този път разбрах, че не си го въобразявах. Думите сякаш се носеха по водата като глас на делфин.

– Къде си? – извиках аз.

В сумрака над меча изплува призрачен женски силует. Дългите ѝ коси се рееха по течението, а очите ѝ, които едва се виждаха, бяха зелени като моите.

Буца заседна в гърлото ми.

– Мамо? – прошепнах.

– _Не, дете, аз съм само пратеник. Макар че съдбата на майка ти не е така безнадеждна, както смяташ. Иди на плажа в Санта Моника_.

– Какво?

– _Такава е волята на баща ти. Преди да слезем в Подземното царство, трябва да отидеш в Санта Моника. Моля те, Пърси, не мога да се задържа тук дълго. Реката е прекалено мръсна за мен_.

– Ама... – Бях сигурен, че тази жена е майка ми или най-малкото видението е приело нейния образ. – Кой... как...

Толкова много въпроси напиреха в мен, че не успях да задам нито един.

– _Не мога да остана, храбрецо_ – отвърна жената. Протегна ръка и усетих как течението погали лицето ми. – _Трябва да отидеш в Санта Моника! И не се доверявай на даровете_...

Гласът ѝ заглъхна.

– Дарове? Какви дарове? Почакай!

Опита се да каже още нещо, но от устата ѝ не излезе звук. Образът избледня.

Ако това наистина беше майка ми, значи отново я бях изгубил.

Идеше ми направо да се удавя. Само дете нямаше как да стане.

„Баща ти вярва в теб“ – беше казала тя.

Освен това ме бе нарекла храбрец... освен ако не се отнасяше за някой сом.

Пристъпих към Въртоп и хванах дръжката. Може би Химера и отвратителната му майка все още ме очакваха горе. Най-малкото щеше да е дошла полицията да разследва кой е направил дупката в арката. Ако ме докопаха, нямаше да ми се размине лесно.

Сложих капачката на меча и прибрах химикала в джоба си.

– Благодаря ти, татко – казах отново на тъмната вода.

После се оттласнах от калта и заплувах към повърхността.

Изплувах точно до крайбрежния „Макдоналдс“.

Сигурно всички патрулки, линейки и пожарникарски коли от Сейнт Луис се бяха събрали около арката. Полицейски хеликоптери кръжаха в небето. Тълпата зяпачи ми напомни за „Таймс Скуеър“ на Нова година.

– Мамо! – извика три-четири годишно момиченце. – От реката излезе едно момче!

– Хубаво, миличка – отвърна майка ѝ и извърна глава към линейките.

– Ама то е сухо!

– Хубаво, миличка.

Репортерка говореше пред камера:

– Уверяват ни, че вероятно не става дума за терористично нападение, но разследването тепърва започва. Щетите, както сами виждате, са доста сериозни. В момента се опитваме да намерим някой от оцелелите, за да научим подробности.

Значи все пак имаше оцелели. Почувствах огромно облекчение. Може би пазачът и семейството се бяха отървали само с уплаха. Надявах се и Анабет и Гроувър да са добре.

Опитах да си пробия път през тълпата, за да видя какво се случваше зад полицейската лента.

– ... едно момче – обясняваше друг репортер. – По информация на Канал 5 охранителните камери са го заснели на площадката за наблюдение и то по някакъв начин е предизвикало експлозията. Трудно е за вярване, Джон, но такива са първоначалните сведения. Повтарям, няма жертви и...

Отдалечих се, като се опитвах да не привличам внимание. Наложих се да направя голяма обиколка около отцепения район. Навсякъде имаше полицаи и журналисти.

Вече почти бях загубил надежда да намеря Анабет и Гроувър, когато познат глас изблея:

– Пърси-и-и-и!

Обърнах се и Гроувър ме сграбчи в мечешката – или по-скоро козя – прегръдка.

– Решихме, че си стигнал при Хадес по лесния начин!

Анабет стоеше зад него и се опитваше да гледа строго, но си личеше, че се радваше да ме види.

– Да не те остави човек сам за пет минути! Какво стана?

– Ами... паднах.

– Стига, Пърси, от двеста метра?

– Направете път! – извика един полицаи зад нас.

Тълпата се раздели и двама санитарии профучаха с носилка. На нея седеше майката на момчето от площадката.

– И после това огромно куче, това огромно огнедишащо чихуахуа... – обясняваше тя.

– Да, госпожо – прекъсна я лекарят. – Успокойте се. Семейството ви е в безопасност. Това е от лекарствата.

– Не съм луда! Момчето скочи през дупката и чудовище то изчезна. – В този момент ме забеляза. – Ето го! Това е той!

Обърнах се бързо и дръпнах Анабет и Гроувър да ме последват. Смесихме се с тълпата.

– Какво става? – сопна се Анабет. – Да не би да говореше за онова чихуахуа в асансьора?

Разказах им всичко – за Химера, Ехидна, скока, гмуркането, жената под водата.

– Уха! – възкликна Гроувър. – Значи отиваме в Санта Моника! Не можеш да пренебрегнеш заповед от бащата.

В този момент минахме покрай друг телевизионен екип и репортерът тъкмо нареждаше към камерата:

– Пърси Джаксън. Точно така, Дан. Канал 12 научи, че момчето, което вероятно е причинило експлозията, отговаря на описанието на Пърси Джаксън, когото полицията издирва във връзка с тежката катастрофа на автобус в Ню Джърси преди три дни. Смята се, че той пътува на запад. Ето негова снимка.

Шмугнахме се покрай новинарския микробус и свихме по една странична уличка.

– Всичко по реда си – казах на Гроувър. – Първо трябва да се измъкнем от града!

Успяхме някак си да се върнем на гарата, без да ни спрат. Влакът вече потегляше и се наложи да се качим в движение. Поехме на запад в сгъстяващия се здрач, а зад гърба ни полицейските прожектори продължаваха да шарят из небето над Сейнт Луис.

Петнайсети глава

Бог ни черпи с чийзбургери

Следобед на другия ден – четиринайсети юни, седем дни преди слънцестоенето – влакът пристигна в Денвър. Не бяхме яли от предишната вечер, когато профучахме последните си пари във вагон-ресторанта. Не се бяхме къпали от тръгването си от лагера и не се и съмнявах, че ни личеше.

– Да се опитаме да се свържем с Хирон – предложи Анабет. – Трябва да му разкажем за разговора ти с речния дух.

– Но нали не можем да използваме телефони?

– Кой говори за телефон?

Анабет ни поведе по уличките, очевидно търсеше нещо, макар че си нямах никаква представа какво. Беше доста топло и някак си се чувствах странно след Сейнт Луис. Накъдето и да се обърнехме, Скалистите планини надвисваха над нас

като приливна вълна, която всеки момент ще помете града.

Накрая намерихме празна автомивка на самообслужване. Насочихме се към най-отдалечената от улицата клетка, като си държахме очите отворени на четири за полицейски патрули. Трима малолетни на автомивка без кола – и най-тъпото ченге би се досетило, че кроим някаква беля.

– Какво точно правим? – попитах, докато Гроувър развиваше маркуча.

– Струва седемдесет и пет цента – амрънка той. – Аз имам само петдесет.

Анабет?

– Съжалявам, изпразних джобовете във вагон-ресторанта.

Изрових последните си монети и дадох на Гроувър дващест и пет цента, останаха ми две монети по пет цента и една златна драхма от магазина на Медуза.

– Отлично – въздъхна Гроувър. – Става и с пожарогасител, разбира се, но връзката не е толкова добра, а й ръката ми бързо се уморява от помпането.

– Ама за какво точно говориш?

Той пусна трите монети и настрои пръскачката на „мъгла“.

– КИ.

– Комуникация по интернет?

– Комуникация по Ирида – поправи ме Анабет. – Богинята на дъгата пренася съобщения на боговете. Ако знаеш как да я помолиш и не е прекалено заета, го прави и за полубоговете.

– И мислите да извикате богинята с маркуч?

Гроувър насочи маркуча нагоре и от него бликнаха ситни пръски.

– Освен ако не знаеш по-лесен начин да направим дъга.

Светлината на следобедното слънце премина през облака от пръски и се разложи на съставните си цветове.

– Драхма, ако обичаш – протегна длан Анабет.

Дадох ѝ я.

Тя я вдигна над главата си.

– Богиньо, приеми нашия дар.

И хвърли драхмата наред дъгата. Монетата изчезна със златист отблясък.

– Лагера, моля – поръча Анабет.

В първия момент не стана нищо. След това изведнъж в мъглата се появиха ягодиите поля и Лонг Айленд в далечината. Изглежда се намирахме на верандата на голямата къща. Подпрян на парапета, с гръб към нас, стоеше младеж със светлоруса коса, къси гащета и оранжева фланелка без ръкави. Държеше бронзов меч и сякаш се взираше напрегнато в нещо на поляната.

– Люк! – извиках аз.

Той се обърна и ококори очи. Можех да се закълна, че беше на около метър пред мен, само че не се виждаше целият през дъгата.

– Пърси! – На белязаното му лице изгря усмивка. – Това Анабет ли е?

Слава на боговете, добре ли сте?

– Ами... добре сме – запелтечи Анабет, като се опитваше едновременно да пооглади мръсната си тениска и да прибере рошавата коса от лицето си. – Мислехме, че... Къде е Хирон?

– Долу при хижите. – Усмивката му изведнъж помръкна. – Случиха се разни неприятности. При вас наред ли е всичко? Гроувър добре ли е?

– Тук съм – извика Гроувър. Хвана маркуча с една ръка и се наведе, така че Люк да го види. – Какви неприятности са се случили в лагера?

В този момент в автомивката влезе огромен линкълн „Континентъл“, отвътре гърмеше хип-хоп. Плъзна се в съседната преграда, а басовете от колоните вибрираха толкова силно, че земята се тресеше.

– Хирон трябваше да... какъв е този шум? – извика Люк.

– Ей сега ще ги накарам да го намалят! – изкрещя Анабет в отговор, очевидно си търсеше повод да се измъкне. – Ела, Гроувър!

– Какво? – сепна се той. – Ама...

– Дай маркуча на Пърси и ела с мен! – нареди тя.

Гроувър измърмори, че момичетата са по-трудни за разбиране и от предсказанията на оракула, връчи ми маркуча и я последва.

– Хирон трябваше да разтървава сбиване – заобяснява Люк. – Тук стана доста напечено. Плъзнаха слухове за спора между Зевс и Посейдон... все още не знаем откъде вероятно ги е пуснал същият идиот, който извика хрътката на Хадес. Започнаха да се образуват враждуващи лагери. Долу-горе по модела на троянската война – Афродита, Арес и Аполон подкрепят Посейдон, а Атина е със Зевс.

При мисълта, че братята и сестрите на Клариса може да са на страната на баща ми, направо изтръпнах. Изведнъж музиката рязко затихна. Чух Анабет и някакъв мъж да спорят на чужд език, може би испански.

– Как вървят нещата при вас? – попита Люк. – Хирон много ще се разстрои, че е изпуснал обаждането.

Разказах му почти всичко, включително и сънищата си. Толкова се радвах да го видя, да се почувствам отново част от лагера, дори и само за минута, че не осъзнах колко дълго съм говорил, докато машината не избипка – оставаше ми само една минута и след това водата щеше да спре.

– Щеше ми се да съм с вас – каза Люк. – Боя се, че оттук не можем много да ви помогнем, но... няма начин Хадес да не е откраднал мълнията. Той беше на Олимп по време на зимното слънцестоене. Аз водех екскурзията от лагера и го видях с очите си.

– Но Хирон каза, че боговете не могат сами да си отнемат символите на властта.

– Така е – намръщи се Люк. – И все пак... Хадес разполага с шлема на мрака. Как би могъл някой друг да се промъкне в тронната зала и да открадне мълнията на Зевс?

Трябва да е бил невидим.

Изведнъж като че ли си даде сметка какво означаваха думите му и побърза да замаже:

– Не, не, нямам предвид Анабет. С нея се познаваме отдавна. Тя никога не би... Анабет ми е като сестра...

Зачудих се дали на Анабет това определение щеше да й хареса.

Музиката спря напълно. Чу се ужасен мъжки вик, вратите на колата се затръшнаха и линкълнът се изнесе с мръсна газ.

– По-добре иди да видиш какво става – каза Люк. – Чакай, носиш ли крилатите маратонки? Ще ми е по-спокойно, ако знам, че са помогнали с нещо.

– О... тъъ, да! – Опитах се да не звуча гузно. – Да, добра работа вършат.

– Наистина ли? – ухили се той. – По мярка ли са ти?

Водата спря. Дъгата започна да се изпарява.

– Е, успех! – извика Люк, гласът му отслабваше. – И кажи на Гроувър, че този път всичко ще е наред! Никой няма да се превърне в ела...

Дъгата угасна и образът на Люк изчезна. Стоях сам на безлюдната автомивка.

Анабет и Гроувър се появиха иззад ъгъла, смееха се, но когато ме видяха, млъкнаха. Усмивката на Анабет изчезна.

– Какво се е случило, Пърси? Какво каза Люк?

– Нищо особено – излъгах аз, но имах чувството, че ме обгръща празнота, по-страшна и от тази в хижите на Тримата големи. – Хайде, да вървим да намерим нещо за вечеря.

Няколко минути по-късно седяхме в сепаре в едно заведение с лъскави хромирани маси. Около нас беше пълно с родители с деца, които доволно дъвчеха сандвичи и се наливаха с бира и безалкохолни.

Най-накрая сервитьорката дойде.

– Е? – повдигна скептично вежда тя.

– Ние... ммм... искаме да поръчаме нещо за хапване – казах аз.

– А имате ли пари?

Долната устна на Гроувър потрепери. Уплаших се, че може изведнъж да изблее или да започне да дъвче салфетките. Анабет изглеждаше сякаш всеки момент щеше да припадне от глад.

Мъчех се да измисля някаква съзливиста история да трогна сервитьорката, но в този момент силен грохот разтърси цялото заведение. Реших, че е от къркоренето на стомаха ми. После обаче видях, че отпред е паркирал мотоциклет с размерите на малък слон.

Разговорите секнаха.

Фарът на мотоциклета светеше яркочервено. На резервоара бяха нарисувани огнени езици, а от двете страни бяха прикрепени калъфи за пушки – и естествено, в тях имаше пушки. Седалката беше кожена, а кожата приличаше на... ами, все едно беше човешка.

Мотористът изглеждаше като професионален боксьор тежка категория. Беше облечен с прилепнала червена риза, черен панталон и черен кожен шлифер, на бедрото му висеше ловджийски нож. Червени слънчеви очила скриваха наполовина най-жестокото, брутално лице, което бях виждал – красиво някак си, но зло, белязано в много, много битки. Странното беше, че имах чувството, че и преди съм го виждал.

С влизането му вътре нахлу горещ, сух полъх. Посетителите се надигнаха като хипнотизирани, но той им даде знак да си седнат по местата.

Подхванаха прекъснатите си разговори. Сервитьорката премига, все едно се събуждаше от сън, и повтори:

– А имате ли пари?

– Аз плащам – обади се мотористът.

Напъха огромното си тяло в сепарето и избути Анабет към прозореца.

– Още ли си тук? – погледна той сервитьорката, която зяпаше с отворена уста.

Посочи я с пръст и тя се смрази. Обърна се, сякаш някой я беше завъртял с ръце, и тръгна към кухнята.

Мотористът се обърна към мен. Очите му бяха скрити зад очилата, но така или иначе, погледът му пробуди в мен гняв, недоволство и горчивина. Идеше ми да ударя юмрук в стената. Искях да се сбия с някого. За кого се мислеше този?

– Значи ти си синът на стария водорасляк, а? – усмихна се лукаво той.

Сигурно трябваше да се изненадам или дори да се изплаша, но вместо това имах чувството, че пред мен стоеше пастрокът ми Гейб. Дося ми се да му извия врата.

– Теб какво те засяга?

Анабет ме срита.

– Пърси, това е...

Онзи вдигна ръка.

– Няма проблем. Харесвам хората с характер. Стига да не забравят кой е шефът. Нали знаеш кой съм аз, братовчедче?

И тогава се сетих защо ми изглеждаше познат. Имаше същата зла коварна усмивка като някои от децата в хижа Номер 5 в лагера.

– Ти си бащата на Клариса. Арес, богът на войната.

Арес се ухили и свали слънчевите очила. Нямаше очи – на тяхно място пламтяха миниатюрни ядрени експлозии.

– Точно така, дребосък. Чух, че си строшил копието на Клариса.

– Просеше си го.

– Най-вероятно. Но не ме интересува. Оставям децата ми сами да водят

битките си. Дошъл съм за друго. Имам едно предложение за теб.

Сервитьорката се върна с препълнен поднос – чийзбургери, пържени картофи, лучени кръгчета и шоколадови шейкове.

Арес й даде няколко златни драхми.

– Ама това не са... – смотолеви нервно тя.

Арес извади огромния си нож и започна да си почиства ноктите.

– Проблем ли има, сладурче?

Сервитьорката поклати глава и си тръгна.

Не се сдържах и рекох:

– Не може просто ей така да заплашваш хората с нож!

– Майтапиш ли се? – засмя се Арес. – Тази страна е страхотна.

Най-доброто място от Спарта насам. Ти не носиш ли оръжие, дребосък? А трябва. Светът е опасен. Кое то ми напомня за предложението. Искам да те помоля за услуга.

– Че какво мога да направя за един бог?

– Нещо, за което на бога не му остава време да свърши сам. Не е кой знае какво. Забравих си щита в един изоставен воден парк наблизо. Там имах... среща с едно гадже. Само че се появиха едни досадници и трябваше да офейкаме и щитът ми остана там. Искам да ми го донесете.

– Защо не отидеш сам да си го вземеш?

Огънят в очните му кухни се разгоря.

– А защо да не те превърна в койот и да те прегазя с моя „Харли“? Защото не съм в настроение. Един бог ти дава възможност да се изявиш, Пърси Джаксън. Нима ще се окажеш страхливец? – Приведе се към мен. – Или пък се биеш само когато наоколо има река, така че да избягаш при татко, ако положението стане напечено?

За малко не замахнах да го ударя, но усещах, че точно това искаше. Нарочно предизвикваше гнева ми. Щеше да се зарадва, ако избухнех. Само че аз нямаше да му доставя това удоволствие.

– Предложението ти не ни интересува – отвърнах. – Вече си имаме мисия.

В огнените очи на Арес се появиха какви ли не страхотии – кръв и пушек, трупове на бойно поле.

– Знам за вашата мисия, дребосък. След кражбата Зевс изпрати най-добрите да го търсят: Аполон, Атина, Артемида и, естествено, мен. Щом аз не бях способен да го надуша... – Облиза се, сякаш от мисълта за мълнията му потекоха лигите. – Та щом аз не успях да го намеря, вие нямате никакъв шанс. Но пробвайте се, защо не? С баща ти сме стари приятели. Аз го светнах за смрадливия мършояд.

– Ти си му казал, че Хадес е откраднал мълнията?

– Ми да. Да натопиш някого, за да предизвикаш война, е най-старият номер на света. Веднага надуших какво се готви. Така да се каже, на мен трябва да благодарите за възможността си да извършите подвиг.

– Благодаря – измърморих аз.

– Хей, аз не съм стиснат. Направи ми услугата, за която споменах, и после ще ти се отплатя. Ще уредя транспорт на запад за теб и приятелите ти.

– И така сме си добре.

– Да бе! Нямате пукнат цент и никаква идея с какво сте се захванали.

Помогни ми и може да реша да ти кажа нещо важно. Става дума за майка ти.

– За майка ми?

– Сега вече успях да ти привлека вниманието – ухили се той. – Водният парк е на около километър от Деланси. Няма как да го пропуснете. Там търсете Тунела на любовта.

– И какво толкова те е уплашило, че си избягал оттам? – попитах.

Арес оголи зъби, също както правеше Клариса. Но в държанието му долавях някаква преструвка, едва ли не нервност.

– Имаш късмет, че не съм като другите олимпийци, дребосък. Те не търпят грубости. Ще се срещнем пак тук, като приключиш. Гледай да не ме разочароваш.

Изглежда след това съм припаднал или заспал, защото като отворих очи, от Арес нямаше и следа. Като нищо щях да повярвам, че бях сънувал нашия разговор, но по лицата на Анабет и Гроувър си личеше, че наистина се е състоял.

– Това не е добре – въздъхна Гроувър. – Арес да дойде лично при теб, Пърси. Това не е добре.

Погледнах през прозореца. Мотоциклетът беше изчезнал.

Дали Арес наистина знаеше нещо за майка ми, или просто ме разиграваше? Сега, когато бога на войната го нямаше, гневът ми изведнъж се изпари. Дадох си сметка, че Арес хвърляше в хаос чувствата на хората. В това беше силата му – така да усилва и изкривява страстите, че да губиш здравия си разум.

– Вероятно е номер – казах аз. – Предлагам да забравим Арес и да продължим към Ел Ей.

– Не може – отвърна Анабет. – Виж, Арес и на мен не ми е приятен, но ако пренебрегваш боговете, ще си навлечеш сериозни неприятности. Той наистина може да те превърне в който.

Забих поглед в чийзбургера си, апетитът ми изведнъж се беше изпарил.

– За какво сме му притрябвали точно ние?

– Може би се изисква мислене – рече тя. – Арес притежава единствено груба сила. Нищо друго. Понякога дори и силата отстъпва пред мъдростта.

– Ама този воден парк... Стори ми се, че Арес се страхува да се върне там. Какво може да изплаши един бог така?

Анабет и Гроувър се спогледаха смутено.

– Боя се, че ще се наложи да разберем – въздъхна Анабет със замислено изражение.

Слънцето вече залязваше зад планините, когато най-сетне стигнахме до водния парк. Съдейки по надписа, името му беше ВОДЕН СВЯТ, но част от буквите бяха опаднали и сега гласеше ВОДНСЯТ.

Главният портал беше заключен с катинар, а над оградата беше прокарана бодлива тел. Огромните водни пързалки, тунели и тръби свършваха при празни басейни. Стари билети и рекламни листовки шумоляха по асфалтираните алеи.

В сумрака мястото изглеждаше тъжно и зловещо.

– Ако Арес води приятелката си тук – обадих се аз, – предпочитам да не знам как изглежда тя.

– Имай малко уважение! – скара ми се Анабет.

– Защо? Нали каза, че мразиш Арес?

– Да, но той е бог. А приятелката му е с доста буен темперамент.

– Не е добра идея да я обиждаш на красота – добави Гроувър.

– Коя е тя? Ехидна?

– Не, Афродита... – Той въздъхна замечтано. – Богинята на любовта.

– Мислех, че е омъжена – примигнах аз. – За Хефест.

– Е, и?

– О! – Побързах да сменя темата. – Та как предлагате да влезем?

– Мая!

Маратонките на Гроувър разпериха крила. Той прелетя над оградата, направи салто във въздуха и се стовари върху една площадка от другата страна. Изправи се и самодоволно изтупа джинсите си, сякаш салтото е било нарочно.

– Идвате ли?

Двамата с Анабет предпочетохме стария начин – изкатерихме се по оградата, като придържахме бодливата тел, за да не се закачим.

Пообиколихме да разгледаме атракциите, които носеха странни имена като „Хапещият остров“, „Глава в клин“ и „Ей, къде ми е банският?“, и междувременно

сенките съвсем се издължиха. Чудовища обаче не се появиха. Не се чуваше никакъв шум.

Открихме изоставен магазин за сувенири. Стоката си стоеше по лавиците – стъклени топки със сняг, моливи, картички, както и цели рафтове с...

– Дрехи! – извика Анабет. – Чисти дрехи!

– Да, но не можеш просто да...

– Само гледай!

Помете дрехите от един рафт и се скри в пробната. След няколко минути излезе с къси панталони на цветя, голяма червена тениска и нови гугени – всичките с рекламен надпис „Воден свят“. На рамото ѝ висеше раница „Воден свят“, очевидно пълна с още дрехи.

– Какво толкова – измърмори Гроувър и последва примера ѝ.

Не след дълго и тримата бяхме натъкмени като подвижни реклами на отдавна затворения увеселителен парк.

Продължихме да търсим „Тунела на любовта“. Имах чувството, че целият парк е съдържал дъха си в трепетно очакване.

– Значи между Арес и Афродита... има нещо? – подхвърлих, за да отвлека мислите си от съгъстващия се мрак.

– Това е стара клюка – осведоми ме Анабет. – На три хиляди години.

– Ами съпругът на Афродита?

– Е, нали знаеш какъв е Хефест? Ковач. Зевс го хвърлил от Олимп, когато бил малък, и затова куца. Не е особено привлекателен. Много го бива с ръцете, но, както се досещаш, Афродита не си пада особено по акъл и талант.

– А по мотористи.

– Общо взето.

– И Хефест знае?

– О, да – кимна тя. – Веднъж ги хванал, в буквалния смисъл на думата, в златна мрежа, след което поканил всички богове да им се посмеят... Постоянно ги дебне. Затова се срещат на усамотени места като... – изведнъж се спря и с по-различен глас довърши – това тук.

Пред нас се намиреше празен басейн, идеален за скейтборд – поне петдесет метра широк, кръгъл и с леко полегати стени.

По ръба му бяха поставени десетина бронзови статуи на Купидон с разперени криле и готов за стрелба лък. В другия край започваше тунел, който вероятно се е пълнел с вода от басейна. Надписът отгоре гласеше: „Страстно любовно пътешествие!“.

Гроувър се приближи и надникна.

– Хей, вижте.

На дъното на басейна имаше боядисана в розово и бяло лодка за двама с платнен навес, изрисуван със сърчица. На дясната седалка лежеше лъскав бронзов щит, който хвърляше леки отблясъци на отслабващата светлина – щитът на Арес.

– Не може да е толкова лесно – намръщих се аз. – Колко му е да слезем долу и да го вземем?

Анабет прокара пръсти по постаментата на най-близката статуя на Купидон.

– Тук е изсечена гръцката буква ета. Ако...

– Гроувър – обадих се аз, – надушваш ли чудовища?

– Не – отвърна той.

– Това „не“ да не е като онова в арката, където не надуши Ехидна?

– Казах ти, че под земята е друго – погледна ме обидено той.

– Добре, извинявай. – Поех дълбоко дъх. – Слизам долу.

– Идвам с теб. – Гроувър не звучеше особено ентузиазизирано, но явно искаше да се реваншира за случилото се в Сейнт Луис.

– Не – спрях го аз. – Ти остани тук. Справяш се чудесно с крилатите маратонки, ще разчитам на теб за подкрепление, ако нещо се обърка.

- Разбира се – изпъчи той гърди. – Ама какво може да се обърка?
- Не знам. Просто имам такова предчувствие. Анабет, ела с мен...
- За нищо на света! – Погледна ме, сякаш току-що съм паднал от Марс.

Бузите ѝ бяха яркочервени.

- Какво ти става?

– Искаш да дойда с теб на... „страстно любовно пътешествие“? Ами ако някой ме види?

– Кой ще те види? – възкликнах аз, но и моите бузи вече бяха пламнали. Момичетата винаги усложняваха всичко. – Добре тогава. Отивам сам.

Тръгнах към басейна, а тя ме последва с мърморене, че момчетата все оплесквали работата.

Стигнахме до лодката. До щита лежеше копринен шал.

Опитах се да си представя Арес и Афродита – богове, които се срещаха тайно в изоставен увеселителен парк. Защо бяха избрали точно това място? В този миг забелязах нещо, което отгоре не се виждаше – под ръба по цялата дължина на басейна бяха поставени огледала. Накъдето и да се обърнехме, виждахме отраженията си. Вероятно това беше обяснението – тук Арес и Афродита можеха да се гушкат в компанията на любимите си хора – самите себе си. Вдигнах шала. Беше лъскав и розов, ухаеше невероятно – на роза или на планински лавър. Усмихнах се и понечих да го докосна до бузата си, но Анабет го изтръгна от ръката ми и го прибра в джоба си.

- А, не, без такива! Стой далеч от любовната магия.

- Какво?

- Вземи щита, водорасляк, и да се махаме.

В мига, в който докоснах щита, разбрах, че сме загазили. Ръката ми напипа нещо, което го свързваше за лодката – в първия момент ми се стори, че е паяжина, но после видях, че беше някакъв вид метално влакно, толкова фино, че почти невидимо. Жица за капан.

- Почакай! – викна Анабет.

- Късно е.

- Тук също е изписана буквата ета. Това е капан!

Около нас загърмя и затрещя, сякаш се раздвижваха милион зъбни колела и целият басейн се превръщаше в огромна машина.

- Бягайте! – изкрещя Гроувър.

Поставените по ръба на басейна статуи на Купидон натягаха готовите за стрелба лъкове. Поех си дъх да изкрещя: „Пазете се!“, но в този миг стрелите литнаха. Само че не към нас. Статуите стреляха над басейна. След стрелите се точеха тънки като коприна стоманени нишки, които се пресичаха и образуваха нещо като звезда. По-късите нишки започнаха да се увиват като с магия около основните, сякаш... плетяха мрежа!

- Трябва да се измъкнем оттук!

- Без майтап?! – сръза ме Анабет.

Грабнах щита и затичахме, но изкачването по гладките стени на басейна беше доста по-трудно от слизането.

- Побързайте! – извика Гроувър.

Той се опитваше да държи една отворена пролука в мрежата, но златните нишки се оплитаха около ръцете му.

Главите на статуите се отвориха. Показаха се видеокамери. Появиха се прожектори и ни заслепиха със светлината си, а глас от високоговорител обяви:

– Включваме предаване на живо на Олимп след една минута... Петдесет и девет секунди, петдесет и осем...

– Хефест! – извика Анабет. – Толкова съм глупава! Ета е гръцкото „Х“, неговият инициал. Подготвил е капана, за да хване жена си и Арес. Сега ще ни предават на живо на Олимп и ще изглеждаме като идиоти!

Почти бяхме стигнали до ръба, когато редицата огледала се отвори и от зейналата дупка заизлизаха хиляди малки метални фигурки като онези, които се продават по панаирите и се навиват с ключета, за да се движат.

Анабет изпищя.

Цяла армия от гнусни създания – бронзови тела, тънки дълги крака и малки щипци – приближаваше към нас.

– Паяци! – ахна Анабет. – Паяциии!

За първи път я виждах в такова състояние. Направо се строполи от ужас и металните паяци почти я полазиха, преди да я издърпам и завлека към лодката.

Механичните буболечки извираха отвсякъде и се стичаха към центъра на басейна. Опитвах се да се успокоя с мисълта, че вероятно не бяха програмирани да убиват, а по-скоро да ни отрежат пътя за бягство и да ни направят на посмешище. Но пък капанът беше заложен за богове, а не за деца.

С Анабет се покатерихме в лодката. Мъчех се да изритам катерещите се вътре паяци. Изкрещях на Анабет да ми помогне, но тя беше застинала от ужас и само пишеше.

– Трийсет, двайсет и девет – отброяваше високоговорителят.

Паяците започнаха да плюят метални нишки, за да ни завържат. Отначало не беше трудно да ги късаме, но бяха толкова много, а гадините не спираха да прииждат. Изритах един от крака на Анабет и щипците му отнесоха част от новата ми гуменка.

Гроувър се крепеше във въздуха с крилатите си маратонки и се опитваше да разплете мрежата, но тя бързо се възстановяваше.

Трябваше да измисля нещо. И то веднага.

Входът на тунела беше под мрежата. Можеше да избягаме оттам, само че от него ни делиха милион механични паяци.

– Петнайсет, четиринайсет – продължи отброяването.

Откъде ли идваше водата за пръзалките?

В дупките зад огледалата, откъдето се бяха появили паяците, минаваха дебели тръби. А над мрежата, до една от статуите на Купидон, имаше кабина с прозорче – вероятно там беше контролното табло.

– Гроувър! – изревах аз. – Влез в кабината! И нам бутона за включване!

– Ама...

– Побързай!

Системата едва ли щеше да заработи, но това беше последният ни шанс. Паяците вече бяха завзели носа на лодката. Анабет се съдираше да пици. Трябваше да се измъкнем оттук.

Гроувър вече беше в кабината и натискаше бутоните наред.

– Пет, четири...

Гроувър ме погледна отчаяно и вдигна ръце. Беше натиснал всички бутони, но резултат нямаше.

Затворих очи и си представих вълни, връхлитаща вода, река Мисисипи. Усетих познатото изтръпване в корема. Призовах целия океан да се стече в Денвър.

– Две, едно, начало!

От тръбите плисна вода. Връхлетя в басейна с невероятна скорост и помете паяците като пращинки. Издърпах Анабет на седалката до мен и закопчах предпазния колан, а в следващия миг приливната вълна удари лодката, но за щастие не се преобърнахме, а се издигнахме на гребена на вълната и се завъртяхме във водовъртежа.

Във водата се носеха даващи на късо паяци, някои се удряха в стените с такава сила, че се пръсваха.

Прожекторите сочеха към нас. Камерите от статуите на Купидон предаваха на живо на Олимп.

Но няха време да мисля за това, по-важното беше да се опитам да овладеея

лодката и да я накарам да остане в средата, без да се доближава в опасна близост до стените. Не нам дали си въобразявах, но тя сякаш откликваше. Така или иначе, поне не се разбихме. Нивото на водата бързо се покачваше, още малко и металната мрежа над главите ни щеше да ни накълца като ренде. В този миг носът на лодката се насочи към тунела и се изстреляхме в тъмната му паст.

С Анабет се държахме здраво и крещяхме с цяло гърло, а лодката подскочаше, завиваше рязко и минаваше на милиметри от стените, изрисувани с Ромео и Жулиета и разни други сцени от картичките за Деня на свети Валентин.

Изскочихме от тунела в прохладната нощ.

Ако всичко беше както трябва, щяхме да преминем през златните Порти на любовта и да цопнем в басейна. Само че имаше един проблем. Портите на любовта бяха затворени с тежки вериги. В тях вече се бяха забили две други лодки – едната беше потънала на дъното, а другата се беше обърнала и заклешила.

– Откопчай колана! – извиках на Анабет.

– Добре ли си?

– Освен ако не държиш да се размажеш – отвърнах и прикрепих щита на Арес на рамото си. – Ще скачаме.

Идеята ми беше проста и в същото време напълно откачена: да използваме силата на удара като трамплин и да прехвърлим портите. Бях чел някъде, че така са оцелявали хора при автомобилни катастрофи. С малко късмет можеше да се приземим в басейна.

Анабет бързо схвана мисълта ми. Хвана ме за ръката и леко се поизправи.

– Изчакай да дам сигнал – казах.

– Не! Аз ще дам сигнал!

– Какво?

– Проста физика – извика тя в отговор. – Силата умножена по ъгъла на...

– Добре, добре! Ти дай сигнала!

Вече мислех, че ще се разбием, когато Анабет изкрещя:

– Сега!

Буф!

Оказа се права. Ако бяхме скочили тогава, когато исках аз, щяхме да се стоварим право върху портите. Тя беше преценила точния момент, за да достигнем максимална височина.

За съжаление това беше малко повече, отколкото ни трябваше.

Лодката се удари в другите и ние изхвърчахме във въздуха – прелетяхме над портата и над басейна и се устремихме към асфалтираната алея. Нещо ме сграбчи за гърба.

– Ау! – извика Анабет.

Гроувър!

Беше ме хванал за ризата, а Анабет за ръката и се опитваше да забави скоростта ни, за да не се размажем в земята.

– Прекалено сте тежки! – изпъшка той. – Падаме!

Завъртяхме се в спирала право надолу и след миг се стоварихме върху едни картонени декори, като главата на Гроувър се наниза в дупката, от която надничаха туристите, за да си направят снимка с добрия кит Нуну. Аз и Анабет се претърколихме настрани и доста се понатъртихме от сблъсъка, но поне бяхме живи. Щитът на Арес все още беше преметнат през рамото ми.

Щом се посъвзехме, извадихме Гроувър от декора и му благодарихме, че ни е спасил живота. Погледнах назад към „Страстното любовно пътешествие“. Нивото на водата спадаше. Нашата лодка се беше разбила на трески.

Сто метра по-нататък, при басейна на входа на тунела, купидоните продължаваха да снимат. Статуите се бяха завъртели, така че камерите сочеха право към нас, прожекторите осветяваха лицата ни.

– Край на шоуто! – извиках аз. – Благодарим ви! Лека нощ!

Статуите се върнаха в първоначалните си позиции. Светлините угаснаха. Паркът отново притихна, чуваше се само нежното бълбукане на процеждащата се в басейна на изхода вода.

Зачудих се дали сега на Олимп бяха пуснали реклами и дали ни бяха гледали много хора. Да де, богове.

Не обичах да ми се подиграват. И направо мразех да ме мамят. Много добре знаех как да се оправям с идиоти, които се бързат с мен.

Наместих щита на рамо и се обърнах към приятелите си:

– Време е да си поговорим с Арес.

Шестнайсета глава

Със зебра до Лас Вегас

Богът на войната ни чакаше на паркинга на заведението.

– Виж ти! – извика отдалече той. – Живи сте.

– Знаел си, че е капан – отвърнах аз.

Арес се усмихна лукаво.

– Бас ловя, че смотаният ковач се е изненадал, като е видял кого е хванал в мрежата си. Но по телевизията изглеждахте доста добре.

– Тъпанар – извиках аз и му хвърлих щита.

Анабет и Гроувър се сепнаха.

Арес го хвана във въздуха, завъртя го над главата си, както правят с тестото майсторите в пицариите, и той се превърна в бронирана жилетка.

– Виждаш ли онзи камион? – посочи един голям камион от другата страна на улицата. – Това ви е превозът. Ще ви заведе направо в Лос Анджелис, с една спирка в Лас Вегас.

Отзад на камиона имаше надпис, който успях да прочета само защото беше на обратно и с бели букви на черен фон – добра комбинация за дислексия: ДОБРИНА ООД: ХУМАНЕН ТРАНСПОРТ НА ЖИВОТНИ. ВНИМАНИЕ: ДИВИ ЖИВОТНИ.

– Шегуваш се – поклатих глава аз.

Арес щракна с пръсти. Вратата на камиона се отвори.

– Безплатно пътуване на запад, дребосък. Стига си се оплаквал. А ето и отплатата за свършената работа.

Откачи синя найлонова раница от мотора и я метна към мен.

Вътре имаше чисти дрехи и за трима ни, двасет долара, кесия със златни драхми и пакет бисквити с крем.

– Не ти ща тъпите... – започнах аз.

– Благодарим ви, господарю Арес – прекъсна ме Гроувър и ми хвърли най-красноречивия си предупредителен поглед.

– Много благодаря.

Стиснах зъби. Подозирах, че да откажеш дар от бог, беше смъртна обида, но не исках нищо, до което Арес се е докосвал. Преметнах с нежелание раницата през рамо.

Знаех, че гневът ми беше предизвикан от самото му присъствие, но въпреки това едва се сдържах да не му разбия носа. Напомняше ми всички, които някога ме бяха тормозили – Нанси Бобофит, Клариса, Смрадливия Гейб, саркастичните учители, всички гадняри, които ми се бяха присмивали в училище след поредното изключване.

Хвърлих поглед на заведението, вътре бяха останали само един-двама клиенти. Сервитьорката, която ни беше обслужвала, надничаше нервно през прозореца, сякаш се боеше, че Арес може да ни направи нещо лошо. Доведе и готвача от кухнята и му зашепна. Той кимна, извади малък фотоапарат и ни снима.

Страхотно. На другия ден пак щяхме да сме на първа страница.

Представих си заглавията: „Дванадесетгодишен хулиган пребива беззащитен моторист“.

– Дължиш ми още нещо – рекох на Арес, като се опитвах да звуча спокойно.
– Обеща ми информация за майка ми.

– Сигурен ли си, че си готов да я чуеш? – Натисна стартера с крак и моторът забоботи. – Тя не е мъртва.

Изведнъж ми се зави свят.

– Как така?

– Била е отнета от минотавъра, преди да умре. Превърнала се е в златен дъжд, нали? Това е метаморфоза, а не смърт. И сега я пазят затворена.

– Защо?

– Не знаеш ли как се води война, дребосък? Не си ли чувал за заложници? Вземаш един, за да контролираш друг.

– Мен никой не ме контролира.

– Сериозно? – засмя се той. – До скоро, хлапе.

Стиснах юмруци и извиках след него:

– Едва ли си бил толкова надменен, когато си бягал от статуите на Купидон!

Огън проблесна зад слънчевите очила. Усетих горещ вятър в косата си, все едно в далечината беше избухнала ядрена експлозия.

– Пак ще се срещнем, Пърси Джаксън. При следващата схватка не забравяй да си пазиш гърба.

Арес форсира мотора и се отдалечи с грохот по Деланси Стрийт.

– Не беше много умно да се заяждаш с него – обади се Анабет.

– Не ми пука.

– Не би искал някой от боговете за свой враг. Най-малко пък този.

– Хей, извинете, че ви прекъсвам, ама... – обади се Гроувър.

Посочи заведението. На касата двама клиенти плащаха сметката си – мъже в еднакви работни гащеризони с бял надпис на гърба, същия като на камиона.

– Ако ще вземаме животинския експрес, по-добре да побързаме.

Не ми харесваше, но друг вариант няхаме. Освен това вече напълно ми беше писнало от Денвър.

Пресякохме тичешком пътя, покатерихме се отзад в огромното ремарке и затворихме вратата.

Най-напред ни удари миризмата – като от най-голямата котешка тоалетна на света. Вътре в ремаркетото беше тъмно, но аз извадих Анаклусмос, острието заблестя леко и освети нерадостна картина.

В мръсни метални клетки бяха затворени три от най-жалко изглеждащите животни, които някога бях виждал – зебра, лъв албинос и странно, подобно на антилопа, създание, чието име не знаех.

Пред лъва беше хвърлен чувал ряпа, която той явно отказваше да яде. На зебрата и антилопата бяха оставили подноси с мляно месо. По гривата на зебрата бяха залепнали дъвки, сякаш някой си беше играл да я цели. На единия рог на антилопата беше вързан сребрист празничен балон с надпис „Отвъд планината!“.

Очевидно никой не се беше осмелил да се доближи до лъва и в резултат горкият трябваше да лежи върху покрити с изпражнения одеяла в прекалено малкото за него пространство, като дишаше учестено заради задушливата горещина. Около розовите му очи се въртяха мухи, а ребрата му се брояха през бялата кожа.

– Това ли е „добрината“? – извика Гроувър. – „Хуманен“ транспорт на животни?

Изглеждаше готов да изскочи да пребие шофьорите с тръстикова си флейта и аз с радост щях да му помогна, но в този момент двигателят на камиона изрева, ремаркетото се разтrese и ни се наложи да седнем, за да не паднем.

Сгушихме се в ъгъла върху влажни чували от храна и се опитахме да не обръщаме внимание на вонята и мухите Гроувър заговори на животните с блеене, но те не му отговаряха, а само го гледаха тъжно.

Анабет предложи веднага да разбием клетките и да ги освободим, но аз отбелязах, че нямаше никакъв смисъл да го правим, докато камионът не спре. Освен това имах чувството, че на лъва му се струвахме доста по-апетитни от ряпата.

Намерих вода и напълних купите им, после с Анаклусмос издърпах и размених подносите с храна. Месото дадох на лъва, а ряпата на зебрата и антилопата.

Гроувър успокояваше антилопата, за да може Анабет да махне балона от рога ѝ. Тя искаше да изреже с камата си и дъвките от гривата на зебрата, но решихме, че е прекалено рисковано заради люшкането на камиона.

Помолихме Гроувър да обещае на животните, че на сутринта ще им помогнем, и се пригответе да поспим.

Гроувър се сви върху един чувал ряпа.

Анабет отвори пакета бисквити и унило загриза. Аз се опитах да се разсея с мисълта, че вече бяхме на половината път до Лос Анджелис. На половината път до крайната ни цел. Беше едва четиринайсети юни. Слънцестоеенето беше на двайсет и първи. Имахме достатъчно време.

От друга страна, нямаш представа какво ни чакаше. Боговете не спираха да си играят с мен. Поне Хефест беше откровен – беше сложил камери и ме беше представил като палячо. Но дори когато нямаше камери, пак имах чувството, че ни следят отблизо. За боговете аз бях източник на забавление.

– Ей, Пърси – обади се Анабет. – Извинявай, задето така пощурях във водния парк.

– Няма проблем.

– Просто... – тя потрепери. – От паяците...

– Заради историята с Арахна, нали? – досетих се аз. – Майка ти я е превърнала в паяк, задето я предизвикала да се съревновават по тъкане, нали?

Анабет кимна.

– И оттогава децата на Арахна си откъщават на децата на Атина. Един паяк да има на километър околоръст, пак ще ме намери. Гнусни гадина... Мразя ги! Както и да е, задължена съм ти.

– Все пак сме от един отбор – отвърнах. – Освен това, не забравяй пируетите на Гроувър във въздуха.

Мислех, че е заспал, но той промърмори от ъгъла:

– Страхотен бях, нали?

Аз и Анабет се засмяхме.

Тя счупи една бисквита и ми подаде половината.

– В разговора по Ирида... Люк наистина ли нищо не ти каза?

Запредъвквах замислено. Въпреки всичко, случило се оттогава, през цялата вечер разговорът не ми беше давал мира.

– Люк каза, че сте стари приятели. И че този път Гроувър ще се справи. Никой нямало да бъде превърнат в ела.

В слабите отблясъци на мечта беше трудно да разгадаеш изражението ѝ.

Гроувър изблея тъжно.

– Трябваше от самото начало да ти кажа истината – рече с разтреперан глас. – Но се страхувах, че ако знаеш как съм се провалил, няма да искаш да ме вземеш.

– Ти си сатирът, който се е опитал да спаси Талия, дъщерята на Зевс.

Той кимна посърнало.

– А другите двама полубогове, приятелите на Талия, които са успели да се доберат до лагера... – вдигнах глава към Анабет. – Били сте ти и Люк, нали?

Тя остави бисквитата.

– Ти сам го каза, Пърси... Едно седемгодишно дете едва ли би стигнало далеч само. Атина ме насочи да намеря помощ. Талия беше на дванайсет. Люк на

четиринайсет. И двамата бяха избягали от вкъщи също като мен. С радост ме взеха със себе си. Въпреки че не бяха получили никакво обучение, се справяха страхотно в битките срещу чудовищата. Нямахме представа къде точно отивахме, обикаляхме из Вирджиния в продължение на две седмици, когато Гроувър ни намери.

– Бяха ме изпратили да придружа Талия до лагера – обади се той, подсмърчайки. – Само Талия. Хирон ми беше дал строги заповеди да не се отклоняваме никъде по пътя и да се приберем възможно най-бързо. Знаехме, не Хадес я преследва, но не можех да оставя Люк и Анабет сами. Мислех... мислех, че ще мога да превода и тримата. Моя беше вината, че Милостивите ни настигнаха. Блокирах. По пътя обратно към лагера се изплаших и на няколко пъти тръгнах в погрешна посока. Само да бяхме вървели малко по-бързо...

– Престани – прекъсна го Анабет. – Никой не обвинява теб. Талия също не те винеше.

– Тя жертва живота си, за да ни спаси – изхълца нещастно той. – Смъртта ѝ тежи на моята съвест. Така каза Съветът на старейшините.

– Задето не си изоставил другите двама? – обадох се аз. – Не е справедливо.

– Пърси е прав – рече Анабет. – Гроувър, ако не беше ти, днес нямаше да ме има. Нито пък Люк. Не ни интересува какво мислят старейшините.

– Такъв ми е късметът – продължи да подсмърча в тъмното Гроувър. – Аз съм най-смотаният сатир на всички времена и точно на мен да се падне да намеря двама от най-силните полубогове на века, Талия и Пърси.

– Не си смотан – настоя Анабет. – По-смел си от всички сатири, които съм виждала. Посочи ми, кой би се осмелил да отиде в Подземното царство. И Пърси със сигурност се радва, че си с нас сега – тя ме ритна по кокалчето.

– Да – потвърдих искрено, не беше имало никаква нужда да ме ритат. – Неслучайно точно ти си намерил Талия и мен, Гроувър. Ти имаш най-голямото сърце сред сатирите. Ти си търсач по природа. И затова ще успееш да намериш Пан.

Чух дълбоко, доволно издишане. Очаквах да каже още нещо, но след няколко секунди се разнесе похъркване – беше заспал.

– Как го прави? – удивих се аз.

– Не знам – отвърна Анабет. – Но думите ти бяха много мили.

– Говорех сериозно.

Помълчахме още няколко километра, подхвърляни насам-натам върху чувалите с храна. Зебрата дъвчеше ряпа. Лъвът изгълта месото, облиза се и ме погледна с надежда.

Анабет замислено си играеше с наниза си, сякаш редеше някакъв боен план.

– Това мънисто с елата от първата ти година ли е? – попитах я.

Тя се сепна.

– Да. Всеки август наставниците избират най-важното събитие от лятото и го изрисуват върху мънистата за съответната година. Имам елата на Талия, горяща трирема, кентавър в бална рокля, да, онова беше наистина много шантаво лято...

– А пръстенът е на баща ти, нали?

– Не е твоя рабо... – Спря се. – Да. Негов е.

– Не ми казвай, ако не искаш.

– Не... всичко е наред. – Пое несигурно дъх. – Баща ми го изпрати в едно писмо преди две години. Пръстенът е най-ценният му спомен от Атина. Без нейна помощ е нямало да се справи с докторантурата си в Харвард. Както и да е, това е дълга история. Писа ми, че ми го подарява. Извиняваше се, задето е бил такъв гадняр, уверяваше ме, че ме обича и му липсвам. Предложи ми да се върна да живея с него.

– Не звучи толкова зле.

– Ами да... И аз му повярвах. Прибрах се у дома за онази учебна година, но мащехата ми си беше същата. Не искаше децата ѝ да са в опасност, задето живеят с

изрод. Нападнаха ни чудовища. Скарахме се. После пак ни нападнаха и пак се скарахме. Не изкарах дори първия срок. Обадох се на Хирон и си дойдох в лагера.

– Би ли пробвала отново да живееш с баща си?

– Я стига – отсече тя, но избягна погледа ми. – Не съм мазохист.

– Не бива да се предаваш. Трябва да му пишеш.

– Благодаря за съвета – отвърна студено Анабет. – Баща ми вече избра с кого иска да живее.

Помълчахме няколко минути. Накрая аз се обадох:

– Та значи, ако боговете започнат да воюват, ще се подредят както при Троянската война, така ли? И Атина пак ще е срещу Посейдон?

Тя подпря глава на раницата, която Арес ни беше дал, и затвори очи.

– Не знам какво ще направи майка ми. Но аз ще бъда с теб.

– Защо?

– Защото си ми приятел, водорасляк! Други тъпи въпроси?

Не знаех какво да отговоря. За щастие не се и наложи. Анабет вече спеше. За мен се оказа трудно да последвам примера ѝ, предвид хъркането на Гроувър и гладния поглед на белия лъв, но накрая затворих очи.

Започна като един съвсем обикновен кошмар, който бях сънувал безброй пъти: явявах се на изпит, само че вързан в усмирителна риза. Другите деца бързо приключиха с тестовите си и излязоха навън, а учителят само повтаряше: „Хайде, Пърси. Не си чак толкова тъп, нали? Вземи молива.“

После обаче сънят пое в съвсем различна посока.

Погледнах към съседния чин и видях момиче, което също беше в усмирителна риза. Беше на моята възраст, с рошава черна коса, черна очна линия около буреносни зелени очи и лунички по носа. Някак веднага разбрах коя беше тя. Талия, дъщерята на Зевс. Бореше се с усмирителната риза и изведнъж ядосано извика: „Ей, водорасляк! Един от нас трябва да се измъкне оттук.“

Имаше право. Трябваше да се върна в онази пещера. И да дам на Хадес част от съзнанието си.

Усмирителната ми риза изведнъж изчезна. Пропаднах през пода на класната стая. Гласът на учителя стана студен и зъл и сякаш отекна от дълбините на огромна бездна.

– Пърси Джаксън – рече той. – Да, виждам, че размяната е минала добре.

Отново бях в тъмната пещера, около мен се носеха душите на мъртвите.

Чудовищният глас от ямата отново говореше, но този път не на мен. Вледеняващата му мощ беше насочена към другиго.

– И той нищо не подозира? – попита гласът.

Друг глас, който ми прозвуча страшно познат, отговори иззад рамото ми:

– Нищо, господарю. Никой нищо не знае.

Озърнах се, но не видях никого. Говорещият беше невидим.

– Измама след измама – измърмори замислено съществото в ямата. –

Отлично!

– Неслучайно ви наричат Лукавия, господарю – обади се гласът зад мен. – Но наистина ли беше необходимо! Можех направо да ви донеса откраднатото...

– Ти ли? – прекъсна го презрително чудовището. – Ти вече показва на какво си способен. Ако не се бях намесил, всичко щеше да провалиш.

– Но, господарю...

– Замълчи, нищожество. За шест месеца постигнахме много. Гневът на Зевс расте. Посейдон изигра последния си коз. И сега ние ще го използваме срещу него. Скоро ще получиш желаната награда... и отмъщението, за което жадуваш. Веднага щом се сдобия и с двете... чакай! Той е тук.

– Какво? – Изведнъж гласът на невидимия прозвуча изплашено. – Нима и него сте повикали, господарю?

– Не съм. – Чудовището насочи цялото си внимание към мен и аз застинах

под мрачния му взор. — Заради проклетата му бащина кръв е, прекалено е променлив и непредсказуем. Сам е дошъл тук...

— Невъзможно! — извика слугата.

— Само за слабак като теб — изръмжа гласът и ледената му мощ се насочи към мен. — Значи искаш да сънуваш подвига си, момче? Така да бъде.

Обстановката се промени.

Намирах се в огромна тронна зала със стени от черен мрамор и бронзов под. Празният, ужасяващ трон бе от човешки кости.

В подножието на подиума стоеше майка ми — замръзнала в трепкаща златиста светлина с протегнати ръце.

Опитах се да пристъпя към нея, но краката ми отказаха. Протегнах ръце към нея и те пред очите ми се превърнаха в кости. Ухилени скелети в гръцки доспехи се струпаха около мен, облякоха ме в копринена роба и увенчаха главата ми с потопен в отровата на Химера лавров венец, който прогори косата ми. Зловещият глас се разсмя.

— Слава на великия герой!

Събудих се.

Гроувър ме ръчкаше по рамото.

— Камионът спря. Сигурно ще дойдат да проверят животните.

— Скрийте се! — изсъска Анабет.

Лесно ѝ беше на нея — сложи шапката-невидимка и изчезна. Аз и Гроувър трябваше да се мушнем зад чувалите с храна и да се престорим на репи.

Вратата на камиона се откряна. Промъкнаха се няколко слънчеви лъчи.

— Уф! — възкликна единият от шофьорите и размаха ръка пред грозния си нос. — По-добре да бяхме натоварили някакво оборудване.

Покачи се вътре и сипа малко вода в купите на животните.

— Горещо ли ти е, момче? — попита лъва и плисна останалата вода в муцуната му.

Лъвът изрева възмутено.

— Какво зяеш? — измърмори мъжът.

Едвам удържах Гроувър да не му скочи. За миролюбиво тревопасно изглеждаше направо кръвожаден.

Шофьорът хвърли на антилопата смачкана торба с остатъци от сандвичи.

— Как си, Ивичке? — подсмихна се той на зебрата. — Поне от теб ще се отървем днес. Обичаш ли да ходиш на цирк? В този ще те научат на страшен фокус: ще те прережат на две!

Зебрата ме погледна с подивели от страх очи.

Не издаде никакъв звук, но в ушите ми прозвуча ясно:

— Моля те, господарю, освободи ме!

Направо се вцепених от изумление.

Отстрани на ремаркетото се чу силно чукане.

— Какво има, Еди? — изрева шофьорът.

— Морис? Какво искаш? — обади се отвън Еди.

— Защо чукаш?

— Кой чука? — извика Еди.

Морис въздъхна и слезе, като проклинаше тъпия си приятел.

След миг Анабет се появи до мен. Изглежда, тя беше почукала, за да изкара шофьора навън.

— Обзалагам се, че това тук е незаконно — каза тя.

— Без майтап?! — обади се Гроувър и след това като че ли се заслуша. — Лъвът твърди, че тези са контрабандисти на животни!

— Точно така — обади се гласът на зебрата в главата ми.

— Трябва да ги освободим! — разпали се Гроувър.

Бях чул зебрата, но не и лъва. Защо?

Може би това беше нещо като дислексията? Дали не бях далтонист по отношение на животинските гласове и заради това чувах само черно-белите?

После се сетих за конете. Какво беше казала Анабет? Че Посейдон е създал конете. Зебрата им беше близък роднина, нали? Сигурно затова я разбихах.

– Отвори клетката ми, господарю. Моля те. След това сама ще се оправя – каза тя.

Отвън Еди и Морис продължаваха да си крещят, но всеки момент щяха да се върнат да тормозят животните.

Гребнах Въртоп и разсякох ключалката на клетката.

Зебрата пристъпи навън. Обърна се към мен и се поклони.

– Благодаря ти, господарю.

Гроувър вдигна ръце и занарежда нещо на козелски, което ми прозвуча като благословия. В мига, в който Морис подаваше глава да провери какъв е този шум, зебрата го прескочи и се приземи на пътя. Разнесоха се викове и писъци. Надникнахме навън и видяхме как зебрата галопираше по широкия булевард с хотели, казина и неоновы надписи. Току-що бяхме пуснали на свобода зебра в Лас Вегас.

Морис и Еди се втурнаха след нея, а пък след тях няколко полицаи завикаха:

– Хей! Забранено е за животни!

– Сега е моментът да се измъкнем – каза Анабет.

– Първо да освободим и другите – обади се Гроувър.

Разсякох ключалките с меч. Гроувър вдигна ръце и изрече същата странна козя благословия.

– На добър час – пожелах им аз.

Антилопата и лъвът изскочиха от клетките си и заедно запрепускаха по улицата.

Няколко туристи изпищяха, но повечето просто отстъпиха и снимаха, вероятно решиха, че това е рекламен трик на някое от казината.

– Ще се оправят ли сами? – попитах Гроувър. – Наоколо е пустиня и...

– Не се тревожи. Дадох им сатирска благословия.

– Тоест?

– Тоест няма да имат никакви проблеми. Ще намерят вода, храна, сянка... всичко, от което имат нужда, докато стигнат до безопасно място, където да се установят.

– А на нас защо не дадеш такава благословия?

– Действа само върху диви животни.

– Значи ще подейства само на Пърси – обади се Анабет.

– Ей! – възмутено извиках аз.

– Шегувам се. Хайде, да се махаме оттук.

Излязохме в горещия следобед. Навън беше най-малко четирийсет и пет градуса и сигурно сме изглеждали като изпечени скитници, но за наша радост вниманието на всички беше привлечено от дивите животни.

Минахме покрай „Монте Карло“ и „Метро Голдуин Майер“. Видяхме най-различни пирамиди, един пиратски кораб и дори умалено копие на Статуята на свободата, което ми напомни за дома.

Не бях сигурен какво точно търсим – май просто място да се скрием от жегата за няколко минути, да си поръчаме сандвич и чаша лимонада и да изготвим нов план за придвижване на запад.

В някакъв момент обаче сигурно бяхме свили не където трябва, тъй като улицата свърши и се озовахме пред хотел и казино „Лотос“. Входът представляваше огромно неоново цвете с премигващи листенца. Не се виждаше жива душа, но лъскавите хромирани врати бяха отворени и от тях се носеше хладен въздух с аромат на цветя – може би лотоси. Никога преди не бях помиришвал лотос, така че

не бях сигурен.

– Хей, деца – появи се отнякъде портиерът. – Изглеждате ми уморени. Искате ли да влезете да поседнете?

През последните седмица бях станал подозрителен. Всеки можеше да се окаже чудовище или бог. Нямах как да знае човек. Този обаче изглеждаше нормален. От пръв поглед си личеше. Освен това така бях зажаднял за някоя мила дума и любезно отношение, че веднага се съгласих.

Пристъпихме вътре.

– Иха! – подсвирна възхитено Гроувър.

Цялото фоайе представляваше игрална зала. И то не игрална зала, пълна със старите измислени игри и ротативки. Тук имаше вътрешна водна пързалка, която се виеше около стъкления асансьор почти четирийсет етажа нагоре. Стена за катерене и вътрешен мост за скокове с бърджии. Виртуални кабинки с лазерни оръжия. Стотици видеоигри с големината на телевизор. С две думи, имаше всичко, за което човек може да се сети. Тук-там зърнах няколко деца, но не бяха много. Нямах чакащи. На бара се предлагаха най-различни храни и напитки.

– Хей! – извика едно пиколо. Или поне аз реших, че беше пиколо, въпреки че беше облечен с жълта хавайска риза на бели лотоси, къси панталони и джапанки. – Добре дошли в казино „Лотос“. Ето ключа от стаята ви. – Ааа... ние не... – запелтечих аз. – Не, не – засмя се той. – Сметката е платена. Качвате се на последния етаж, стая 4001. Ако имате нужда от нещо, още пана за джакузито, допълнителни муниции за стрелба или каквото и да е друго, само се обадете на рецепцията. А това са вашите кредитни карти „Лотос“. Важат за всички ресторанти, игри и атракциони.

Връчи ми по една зелена пластмасова кредитна карта.

Знаех, че е станала някаква грешка. Изглежда ми бърка ха с децата на някой милионер. Въпреки това взех картата и попитах:

– Колко има тук?

– Как така колко? – премига объркано той.

– Колко пари има вътре?

– Ааа, шегуваш се – засмя се пиколото. – Хей, готина шегу, хареса ми.

Приятно прекарване.

Качихме се с асансьора и влязохме в 4001.

Беше апартамент с три отделни спални, зареден с бонбони, безалкохолно и чипс, с пухкави хавлии и водни легла с пухени възглавници, голям телевизор със сателитна антена и високоскоростен интернет. На терасата открих самостоятелно джакузи, машина за панички и пушка, така че да можеш да си стреляш направо от джакузито. Бях сигурен, че това е незаконно, но пък страшно ми хареса. Гледката към Сънсет Стрип и пустинята беше невероятна, макар че не виждах как ще ми остане време да ѝ се наслаждавам при толкова възможности за забавления.

– Майчице! – възкликна Анабет. – Това място е...

– Яко – обади се Гроувър. – Много яко.

В гардероба имаше дрехи и те ми бяха точно по мярка. В първия момент ми се стори доста странно, но реших, че след като ме бяха объркали с някой друг, то беше съвсем логично с него да носехме еднакъв размер.

Хвърлих раницата от Арес в кофата за боклук. Вече не ми трябваше. На тръгване щях да си купя нова от магазина на хотела.

След цяла седмица пътуване и мръсотия няхах търпение да се изкъпя. После си облякох чисти дрехи, изядох пакет чипс, изпих три кутийки кока-кола и за пръв път от много време се почувствах прекрасно.

Някакво слабо гласче в главата ми не ми даваше мира. Бях сънувал нещо... Трябваше да говоря с приятелите си. Но това със сигурност можеше да почака.

Отидох във всекидневната, Анабет и Гроувър също се бяха изкъпали и преоблекли. Гроувър се тъпчеше с чипс, а Анабет зяпаше „Нешънъл Джографи“.

– При толкова много канали да избереш точно „Нешънъл Джоографик“? Добре ли си?

– На мен пък ми е интересно.

– Чувствам се прекрасно – обяви Гроувър. – Това място е прекрасно. Издигна се леко с крилатите си маратонки и после плавно се спусна обратно.

– А сега какво? – попита Анабет. – Да поспим?

С Гроувър се погледахме и се ухилихме.

Извадихме зелените карти.

– Време е да се позабавляваме – заявих аз.

Не помнех кога последно съм се забавлявал така. С майка ми бяхме бедни. Представата ни за добро прекарване на времето се изчерпваше с „Бъргр Кинг“ и видеокасата под наем. Петзвезден хотел в Лас Вегас? Дори и не си бях помислял за това.

Скочих с бързи пет-шест пъти, спуснах се по водната пързалка, а след това и със сноуборд по изкуствената ски писта, играх на виртуално преследване и на снайперист от ФБР. От време на време се засичахме с Гроувър, който също обикаляше от игра на игра. Като че ли най-много му хареса обратният лов – игра, в която елените гонят ловците. Анабет се моташе основно покрай главоблъсканиците и игрите с въпроси. Имаше и огромна триизмерна игра, в която строиш свой град и дори можеш да гледаш как неговият холограмен образ се издига на специална маса. На мен не ми се стори кой знае какво, но Анабет направо се влюби в нея.

По някое време обаче си дадох сметка, че нещо тук не беше както трябва.

Първият знак за това беше едно момче, с което играхме на виртуално преследване. Беше на около тринайсет, с изключително странни дрехи, но реших, че сигурно баща му беше имитатор на Елвис. Хлапето носеше джинси с широки крачоли и червена тениска с кантове, а косата му беше изрусена и гелосана като на девойка от Ню Джърси, издокарала се за среща на випуска.

Когато се засякохме пак на снайперите, момчето рече: – Адски джиджано, човече. Тук съм от две седмици и още не съм обиколил всички игри.

Джиджано ли?

По-късно, докато си говорехме, споменах за нещо – не помня какво, – че е „отврат“ и той ме погледна стреснато, сякаш за пръв път чуваше тази дума.

Запознахме се, казваше се Дарин, но щом започнах да го разпитвам, бързо се отегчи и ми обърна гръб.

– Хей, Дарин?

– Какво?

– Коя година сме?

– В играта ли? – погледна ме намръщено той.

– Не, в реалността.

Замисли се.

– Седемдесет и седма.

– Не се бъркай – отвърнах стреснато аз. – Сериозно питам.

– И аз сериозно ти отговарям. Престани, не виждаш ли, че играя?

Опитах се да поговоря с още един-двама, но не беше никак лесно. Бяха забили носове в телевизионните екрани, видеоигрите или пък в храната си. Според едно момче бяхме осемдесет и пета година. Според друго – деветдесет и трета. Всички твърдяха, че са тук съвсем отскоро – от няколко дни. Най-много една-две седмици. Не знаеха точно и не ги интересуваше.

И тогава се сепнах: колко време бях прекарал аз? Имах чувството, че бяха изминали само няколко часа, но дали наистина беше така?

Опитах се да си спомня защо бяхме тук. Бяхме тръгнали за Лос Анджелис. Към входа за Подземното царство. Майка ми... за една ужасяваща секунда не можах да

си спомня името ѝ. Сали. Сали Джаксън. Трябваше да я намеря. Не биваше да позволя на Хадес да започне Трета световна война.

Открих Анабет при виртуалния ѝ град.

– Хайде, тръгваме си.

Никакъв отговор.

– Анабет! – разтърсих я аз.

– Какво? – вдигна ядосан поглед тя.

– Трябва да тръгваме.

– Да тръгваме? Защо? Построила съм само двете кули...

– Това място е капан.

Пак не ме слушаше, побутнах я отново.

– Какво?!

– Забрави ли? Подземното царство? Подвига?

– О, я, стига, Пърси. Само няколко минути още.

– Анабет, някои са тук от деветдесет и седма година! И изобщо не са пораснали. Влезеш ли, оставаш завинаги.

– И какво от това? Можеш ли да си представиш по-хубаво място?

Сграбчих я за китката и я издърпах настрана.

– Хей! – извика тя и ме удари, но никой не ни обърна внимание. Всички бяха унесени в заниманията си.

Разтърсих я и изсъсках:

– Паяци. Големи космати паяци!

Това имаше ефект. Погледът ѝ се проясни.

– Богове! – възкликна тя. – От колко време сме...

– Не знам, но трябва да намерим Гроувър.

Открихме го при играта с елена, който избиваше ловците.

– Гроувър! – извикахме в един глас.

– Умри, човеко! Умри, ти, глупаво, замърсяващо природата създание!

– Гроувър!

Той обърна пластмасовия си автомат към мен и започна да натиска спусъка, сякаш бях поредният виртуален образ.

Двамата с Анабет го хванахме и го повлякохме към изхода. Крилатите му маратонки го задържаха в обратната посока, а той крещеше:

– Не! Тъкмо качих едно ниво! Не!

Изведнъж дотича пиколото.

– Готови ли сте за платинените карти?

– Тръгваме си – информирах го аз.

– Жалко – отвърна той така искрено, че за миг бях убеден, че ако излезем, ще му се пръсне сърцето от мъка. – Тъкмо открихме цял нов етаж с игри само за притежателите на платинени карти.

Подаде ни картите и аз едва се съдържах да не ги грабна от ръката му. Знаех, че ако го направя, никога нямаше да си тръгна. Щях да остана тук завинаги и не след дълго щях да забравя майка си, подвига и може би дори името си. До края на живота си щях да си играя с „джиджания“ Дарин от седемдесетте години.

Гроувър посегна към картата, но Анабет го дръпна и заяви:

– Не, благодарим ви.

Насочихме се към вратата и колкото повече я приближавахме, толкова по-примамливи ни се струваха ароматът на храната и звуците на игрите. Замислих се за стаята ни горе. Може би можехме да останем само тази нощ... да се наспим в истинско легло.

Изскочихме от казино „Лотос“ и хукнахме по тротоара. Беше следобед, горе-долу същото време на деня, по което бяхме влезли в казиното, но всичко изглеждаше променено. Вилнееше буря, светкавици проблясваха в пустинята.

Раницата от Арес беше праметната на гърба ми, което беше странно, защото

бях сигурен, че съм я хвърлил в кофата в стая 4001, но в момента не ми беше до това, имахме по-сериозни проблеми.

Изтичах до най-близката вестникарска будка и първо проверих годината – слава на боговете, тя поне си беше същата. После забелязах датата. Двайсети юни.

Прекарали бяхме пет дни в казино „Лотос“.

Оставаше само един ден до лятното слънцестоене. Един-единствен ден, за да извършим подвига си.

Седемнайсета глава

Пазаруваме водни легла

Хрумването беше на Анабет.

Натовари ни на задната седалка на едно такси, все едно имахме пари, и заяви:

– Лос Анджелис, моля.

Шофьорът предъвка пурата си и ни огледа преценяващо.

– Дотам са триста мили. Доста ще ви излезе.

– Приемате ли дебитни карти от казината? – попита Анабет.

Той сви рамене.

– Някои. Те са същите като кредитните. Но първо трябва да проверя имат ли наличност.

Анабет му подаде зелената си карта от „Лотос“. Мъжът я погледна скептично.

– Пробвайте я – подкани го тя. Шофьорът я прокара през устройството.

Броячът се включи. Екранът светна и се появи знакът за безкрайност.

Пурата падна от устата му. Той се извърна да ни погледне с ококорени очи.

– Къде по-точно в Лос Анджелис... Ваше височество?

– Кеят Санта Моника. – Анабет поизправи гръб. Личеше си, че това „Ваше височество“ ѝ допаднаше. – Побързайте и може да задържите рестото.

Може би не биваше да му го казва. През целия път през пустинята Мохаве скоростомерът на таксито не падна под деветдесет и пет мили в час.

В таксито имахме предостатъчно време да поговорим.

Разказах на Анабет и Гроувър за последния си сън, макар че подробностите от него бързо избледняваха. Все едно престоят в казино „Лотос“ ги беше изличил от паметта ми.

Не можех да си спомня как точно беше звучал мазният глас на невидимия слуга, но бях сигурен, че ми е познат. Той се обръщаше към чудовището в ямата не само с „господарю“, а с някакво особено име или прозвище...

– Мълчаливия? – подсказа Анабет. – Богатия? И двете са прозвища на Хадес.

– Май не – отвърнах неуверено. Не ми звучаха както трябва.

– Тронната зала прилича на тази на Хадес – рече Гроувър. – Обикновено точно така я описват.

Поклатих глава.

– Нещо не се връзва. Тронната зала не беше основното в съня. А и гласът от ямата... Не знам. Просто нямах чувството, че е глас на бог.

Анабет присви очи.

– Какво? – попитах.

– А, нищо... Просто... Не, трябва да е бил Хадес. Може би той е изпратил крадеца, онзи невидимия, да вземе мълнията, а след това нещо се е объркало...

– Какво например?

– Ами... не знам – рече тя. – Но ако откраднеш символа на властта на Зевс от Олимп, много неща може да се объркат. Така че крадецът или е трябвало да

скрие мълнията, или някак я е изгубил. И не я е отнесъл на Хадес. Това е казал гласът в съня ти, нали? Онзи се е провалил със задачата си. И това обяснява какво търсеха фуриите, когато ни нападناха в автобуса. Сигурно са мислели, че мълния в нас.

Личеше си, че е обезпокоена. Беше пребледняла.

– Но ако мълнията е у мен – попитах, – за какво ми е ходя в Подземното царство?

– Да уплашиш Хадес – предположи Гроувър. – Да го изнудиш или да го подкупиш да върне майка ти.

Подсвирнах изненадано:

– Я какви коварни помисли за един козел!

– Благодаря ти много!

– Но онова в ямата каза, че чака две неща – рекох. – Ако мълнията е едното, какво е другото?

Гроувър объркано поклати глава.

Анабет ме гледаше така, сякаш вече се досещаше какъв ще е следващият ми въпрос и мълчаливо ме подканяше да го задам на глас.

– Ти знаеш какво е било онова в ямата, нали? – попитах I – Ако не е Хадес...

– Пърси... По-добре да не говорим за това. Ако не е бил Хадес... Не, Хадес е бил, няма кой друг.

Направо летяхме през пустинята. Минахме една табела, на която пишеше „Калифорния 12 мили“.

Имах чувството, че ми липсва едно просто, но важно късче информация – все едно пред себе си имах най-обикновена, често срещана дума с една-две изпуснати букви и затова не можех да я разпозная.

Колкото повече си мислех за моя подвиг, толкова повече нарастваше убеждението ми, че едва ли ставаше дума за сблъсък с Хадес. Бях се забъркал в нещо друго, нещо много по-опасно.

Проблемът беше в това, че се носехме към Подземното царство с деветдесет и пет мили в час, приемайки, че мълнията е у Хадес. Ако след като стигнем там се окажеше, че не е при него, нямаше да имаме време да поправим грешката си. Лятното слънцестоене щеше да настъпи и след изтичането на крайния срок щеше да избухне война.

– Отговорът е в Подземното царство – увери ме Анабет. – Нали видя духовете на мъртвите, Пърси? Те може да идват само от едно място. Постъпваме правилно.

Тя се опита да повдигне бойния ни дух с хитроумни идеи за промъкване в света на мъртвите, но аз не я слушах внимателно. В задачата имаше прекалено много неизвестни. Все едно да отидеш на изпит, без да знаеш по какъв предмет. Повярвайте ми, правил съм го много пъти.

Таксито летеше на запад. В Долината на смъртта всеки полъх на вятъра звучеше като вопъл на мъртвец, а свистенето при натискането на спирачките на лимузината ми напомняше съскащия глас на Ехидна.

Таксито ни остави на плажа в Санта Моника привечер. Изглеждаше точно така, както го знаех от филмите, само дето вонеше ужасно. По кея имаше павилиони и сергии, от двете страни на алеите се издигаха палми, по пясъка спяха бездомници, група сърфисти печаха наденички на огън, запален в кофа за боклук.

Приближихме се до водата.

– И какво ще правим сега? – попита Анабет.

Залязващото слънце обагряше Тихия океан в златисто. Като че ли бяха минали години, откакто стоях на плажа в Монток, в другия край на страната, и се взирах в различен океан.

Как можеше да има бог, който да владее всичко това? Какво казваше

учителят по география – че две трети от земната повърхност са покрити от вода? Нима наистина бях син на нещо толкова могъщо?

Пристъпих в прибоя.

– Пърси? – обади се Анабет. – Какво правиш?

Продължих навътре, водата стигна до кръста, после до гърдите ми.

– Знаеш ли колко е мръсна водата? – извика тя. – Има всякакви токсични

и...

Гмурнах се.

В първия миг съдържам дъха си. Трудно е нарочно да вдишаш вода. Но накрая не издържам и отворих уста. И разбира се, можех да си дишам съвсем спокойно. Но не се опитвайте да го направите у дома.

Спуснах се в дълбокото. В сумрака не виждах добре, но някак си знаех какво има около мен. Усещах ронливото дъно под нозете си. Долавях колониите бодливи таралежи по пясъка. Виждах дори течението – топлите и студени потоци се сливаха и вихреха един около друг.

Нещо се потърка в крака ми. Сведох глава и едва не излетях от водата като торпедо. До мен плуваше двуметрова акула.

Но не ме нападна. А леко ме побутваше с муцуна. Галеше се в мен като котка.

Насилих се да я докосна по перката. Тя се спусна леко, все едно ме приканваше да се хвана по-здраво. Сграбчих перката с две ръце. Акулата заплува, влачейки ме след себе си. Ако не сте пробвали да яздите акула – и това също не го пробвайте у дома, повярвайте, хиляди пъти по-готино е от скейтборда.

Акулата ме отнесе в мрака. Дотам, където пясъкът рязко пропаднаше в дълбока бездна – дъното на океана.

Все едно стоях на ръба на Гранд каньон посред нощ, нищо не виждах, но знаех, че пред мен имаше пропаст.

Повърхността трепкаше на около триста метра над главата ми. Давах си сметка, че налягането би трябвало да ме е смачкало. Но пък и не би трябвало да мога да дишам. Зачудих се дали имаше ограничение колко дълбоко можех да стигна, дали можех да се спусна до дъното на Тихия океан.

В този миг видях нещо да блещука в мрака пред мен – постепенно нарастваше и грееше по-ярко, приближаваше.

Женски глас, подобен на този на майка ми, ме повика:

– Пърси Джаксън.

Сега вече я различах ясно. Беше с разпусната черна коса и рокля от зелена коприна. От нея струеше светлина, а очите ѝ бяха толкова омайно красиви, че почти не обърнах внимание на големия колкото жребец морски дракон, който яздеше.

Тя слезе до мен. Морският дракон и акулата се дръпнаха настрани и се заиграха на гоненица. Подводната дама ми се усмихна.

– Стигна далече, Пърси Джаксън. Браво на теб.

Не знаех как е редно да се държа, но за всеки случай се поклоних.

– Вие говорихте с мен в Мисисипи.

– Да, дете, аз съм nereida, морски дух. Не е лесно да се появя толкова нагоре по течението на реката, но наядите, моите сладководни братовчедки, ми помогнаха да поддържам жизнената си сила. Те почитат господаря Посейдон, макар и да не му служат.

– А вие служите на Посейдон?

Нереидата кимна.

– Отдавна не се е раждало дете на бога на моретата. Наблюдавахме те с голям интерес.

Изведнъж си спомних как като малък във вълните на плажа в Монток постоянно виждах лица – отражения на усмихнати жени. Но не се бях замислял за

това, както и за всички останали странни неща в живота ми.

– Ако баща ми толкова се интересува от мен, защо не е тук? – попитах. –
Защо не говори с мен?

От дълбините се надигна студен полъх.

– Не съди прибързано повелителя на морето – отвърна нереидата. –
Посейдон е на ръба на нежелана война. Много дела запълват времето му. Освен това
му е забранено да ти помага пряко. Боговете не бива да проявяват
благосклонността си открито.

– Дори и към децата си?

– Най-вече към децата си. Боговете могат да оказват влияние само
непряко. И точно затова ти нося предупреждение и дар.

Протегна ръка. В дланта ѝ проблясваха три бели перли.

– Знам за пътуването ти към царството на Хадес – рече тя. – Малцина
простосмъртни са оцелявали там – надареният с невероятен талант Орфей;
непобедимият Херкулес и Худини, който би могъл да избяга дори и от дълбините на
Тартар. И ти ли си толкова изкусен като тях?

– Ъъ... не мисля, госпожо.

– Но ти имаш нещо друго, Пърси. Имаш заложи, които тепърва ще откриеш.
Оракулите ти предричат славно и страшно бъдеще, стига да оцелееш, докато станеш
мъж. Посейдон не би допуснал да загинеш преждевременно. Затова приеми дара му и
когато изпаднеш в беда, смачкай една от перлите с крака си.

– И какво ще стане?

– Зависи от какво имаш нужда – отговори нереидата. – Но не забравяй:
това, което принадлежи на морето, винаги се връща при него.

– А предупреждението?

Зелените ѝ очи грейнаха.

– Хадес властва над съмненията и страха. Ще се опита да те изиграе и да
пробуди недоверие към твоите преценки. Влезеш ли веднъж в царството му, няма да
те пусне да си тръгнеш по своя воля. Но не губи вярата си. Слушай сърцето си,
или ще загубиш всичко. Успех, Пърси Джаксън.

Повика морския дракон, метна се отгоре му и се спусна в бездната.

– Почакайте! – извиках след нея. – В реката ми казахте да не се
доверявам на даровете. Кои дарове?

– Сбогом, храбрецо – извика тя, гласът ѝ глъхнеше в дълбокото. – Слушай
сърцето си.

За секунди се превърна в искряща зелена точка и след това и тя изчезна.

Исках да я последвам надолу в мрака. Исках да видя двореца на Посейдон.

Но вдигнах глава и видях, че повърхността потъмняваше – слънцето
залязваше. Приятелите ми ме чакаха. Не разполагахме с време за губене...

Оттласнах се нагоре към брега.

Когато стъпих на пясък, дрехите ми мигом изсъхнаха.

Разказах на Гроувър и Анабет за срещата с нереидата и им показах
перлите.

Анабет се намръщи.

– Всеки дар си има цена.

– Но тя не поиска нищо в замяна.

– Не – поклати глава тя. – Няма безплатен обяд. Това е древна гръцка
поговорка, която днес се използва по целия свят. Ще се наложи да си платиш за
тях, ще видиш.

И с тази неприятна мисъл обърнахме гръб на океана.

С няколко монети, изпаднали на дъното на раницата от Арес, се качихме на
автобуса за Западен Холивуд. Показах на шофьора адреса, който бях взел от
магазина за градински джуджета на леля Ем, но той не беше чувал за

звукозаписното студио ДОА.

– Приличаш ми на някого... – рече той. – Май съм те виждал по телевизията. Да не си дете актьор?

– Ъъ... дубльор съм... на много актьори.

– А, ясно!

Благодарихме му и много бързо слязохме на следващата спирка.

Дълго обикаляхме пеша в търсене на ДОА. Никой не знаеше къде се намираше звукозаписното студио. Нямаше го в телефонния указател.

На два пъти се шмугвахме в странични пресечки, за да избегнем полицейски патрули.

Спрях като ударен от гръм пред витрината на един магазин, където по телевизията излъчваха интервю с мъж, който ми се стори познат. Това беше пастрокът ми, Смрадливия Гейб.

Той беше гост в шоуто на Барбара Уолтърс – все едно беше някаква знаменитост. Тя го интервюираше в нашия апартамент, наред играта на покер, до него седеше млада русокоса жена и го галеше по ръката.

Една неискрена сълза блещукаше на бузата му. – Честна дума, госпожице Уолтърс – говореше той, – ако не беше Захарчето, моята съветничка за справяне с мъката, щях да съм истинска развалина. Завареният ми син ми отне всичко, което обичах. Съпругата ми... колата ми... Извинявайте, трудно ми е да говоря за това...

– Видяхте ли, Америка? – Барбара Уолтърс се обърна към камерата. – Един опустошен мъж. Един юноша със сериозни проблеми. Ето последната му снимка, направена преди седмица в Денвър.

На екрана се появи размазана снимка, на която аз, Гроувър и Анабет разговаряхме с Арес пред закусвалнята.

– Кой са другите деца на снимката? – попита театрално Барбара Уолтърс. – И кой е мъжът с тях? Дали Пърси Джаксън е престъпник, терорист или просто жертва на някоя нова секта? Останете с нас за разговора с известен психолог след рекламите.

– Хайде – Гроувър ме издърпа настрани, преди да успее да счупя витрината.

Стъмни се, по улицата изпълзяха опасни създания.

Не ме разбирайте погрешно. Аз съм роден нийоркчанин. Не се плаша лесно. Но в Ел Ей е много по-различно, отколкото в Ню Йорк. У дома всичко е наблизко. Колкото и да е голям градът, лесно можеш да се предвижваш в него, без да се загубиш. В разположението на улиците и станциите на метрото има някаква логика. Дори едно дете може да бъде в безопасност, стига да не е глупаво.

В Ел Ей обаче беше друго. Градът беше разпрострян на огромна площ, хаотичен, труден за обикаляне. Напомняше ми на Арес – не му беше достатъчно просто да е голям, а искаше всички да го забележат и затова вдигаше шум и се държеше странно и агресивно. Нямах никаква представа как щяхме да успеем да открием входа към Подземния свят преди утрото, когато щеше да настъпи лятното слънцестоене.

Навсякъде беше пълно с бездомници, улични продавачи и мошеници, които ни гледаха все едно се опитваха да преценят дали си заслужава да ни сплашат и оберат.

Докато минавахме покрай една тъмна пряка, от мрака се разнесе глас:

– Хей, ти!

И аз, като първия глупак, се спрях. В следващия миг се оказахме заобиколени от банда улични хлапета. Бяха шестима – бели деца в скъпи дрехи и със зловни лица. И в „Янси“ имаше такива – богаташки синчета, които си играят на хулигани.

Инстинктивно извадих Въртоп.

При изненадващата поява на меча те се отдръпнаха, но водачът им беше или

твърде глупав, или просто смел и пое към мен с автоматичен нож в ръка.

Направих грешката да замахна.

Онзи извика, но явно беше 100% простосмъртен, тъй като острието премина през гърдите му без изобщо да го нарани.

Той сведе поглед.

– Какво, по...

Разполагах с не повече от три секунди, преди изненадата му да се превърне в гняв.

– Бягайте! – извиках на Анабет и Гроувър.

Профучахме покрай две от хлапетата и се затичахме надолу по улицата. Трябваше да се скрием някъде. Свърнахме рязко.

– Натам! – извика Анабет.

Само един магазин изглеждаше отворен, неоновите реклами на витрината сияеха. На табелката над вратата пишеше нещо от рода на: ОДНИ ЕГЛАНА КРЪТИ.

– „Водни легла на Кръсти“ – преведе Гроувър. При нормални обстоятелства, в подобно място бих влязъл само в краен случай, но пък точно сега като че ли беше наистина краен случай.

Влетяхме през вратата, изтичахме зад едно легло и се спотаихме. Уличните хлапета притичаха отвън.

– Май не ни видяха – въздъхна Гроувър.

– Кой не ви видя? – обади се глас.

Тримата подскочихме.

Зад нас се извисяваше мъж, който приличаше на лешояд в костюм. Беше най-малко два метра висок и абсолютно плешив. Кожата му беше сивкава и загрубяла, клепачите провиснали, а усмивката студена като на влечуго. Приблужи се бавно към нас, но походката му подсказваше, че стига да иска, може да е бърз като светкавица.

Беше облечен като хората в казино „Лотос“ – в стила от седемдесетте години. Разноцветната му копринена риза беше разкопчана и се показваха голите му гърди. Реверите на кадифеното му сако бяха широки като самолетни писти. На врата му висяха толкова много сребърни верижки, че дори не можех да ги преброя.

– Аз съм Кръсти – усмихна се той и се показаха жълтите му зъби.

Едва се сдържах да не отвърна: „Да бе, личи си!“.

– Извинявайте, че нахлухте така – рекох. – Просто... зяпахме.

– По-скоро се криете от онези хулигани – изръмжа той. – Всяка вечер се събират тук. Доста народ влиза в магазина ми благодарение на тях. Не искате ли да погледнете водните легла?

Мислех да откажа любезно, но той сложи огромната си лапа на рамото ми и ме побутна навътре в магазина.

Имаше всевъзможни легла – с табли от различно дърво, с различни дамаски, един персон, персон и половина, спални.

– Това е най-харесваният модел – Кръсти нежно погали едно легло с черни сатенени чаршафи и вградени в таблата лампички. Матракът вибрираше и се тресеше, сякаш беше пълен с желе.

– Все едно милион ръце едновременно ти правят масаж – продължи той. – Хайде, пробвайте го. Полегнете, подремнете. Нямам нищо против. И без това днес няма клиенти.

– Ъъ – обадох се неуверено аз. – Май няма да...

– Масаж! – извика Гроувър и се метна на леглото. – О, страхотно е!

– Хмм... – Кръсти се почеса по сивкавата си брадичка. – Почти, почти...

– Почти какво? – попитах. Той се обърна към Анабет.

– Хайде, пробвай това тук, мила. Заради мен го направи. Може и да стане.

– Но какво... – понечи да попита Анабет. Продавачът я потупа успокояващо по рамото и я насочи към луксозния модел „Сафари“ – с табла от тиково дърво с

резбовани лъвове и завивка на леопарди. Анабет отказа да легне и Кръсти я бутна.

– Хей! – извика тя. Кръсти щракна с пръсти:

– Ерго!

От рамката изскочиха въжета, омотаха Анабет и я придърпаха към матрака. Гроувър се опита да стане, но и от неговото легло се показаха въжета и го привързаха.

– Не ми харесва! – извика той, гласът му трептеше от вибрацията на масажа с милион ръце. – Пърси изобщо не ми харесва!

Великанът се обърна към мен и се усмихна широко.

– Почти, по дяволите!

Опитах се да отскоча настрани, но ръката му се стрелна й ме хвана за врата.

– По-спокойно, хлапе! Няма къде да бързаш. Ей сегичка ще намерим легло и за теб.

– Пуснете приятелите ми.

– Разбира се. Но първо ще се погрижа да отговарят на мярката.

– Как така?

– Всички легла са дълги по метър и осемдесет. А приятелите ти са твърде къси. Трябва да станат по мярка.

Анабет и Гроувър се гърчеха в напразни опити да се измъкнат.

– Мразя хората, които не са по мярка – измърмори Кръсти. – Ерго!

От таблите на леглата изскочиха нови въжета и се увиха около глезените и раменете на Гроувър и Анабет. След това започнаха да се опъват, придърпвайки приятелите ми.

– Не се тревожи – продължи продавачът. – Разтягането е полезно. Най-много гръбначният им стълб да се удължи с още пет-шест сантиметра. Може и да оживеят накрая. А сега трябва да намерим легло и за теб, нали?

– Пърси! – извика Гроувър.

Мислите ми препускаха. Нямах да успея да се справя сам с великана. Щеше да ми пречупи врата, още преди да успея да извадя меча си.

– Истинското ти име не е Кръсти, нали? – попитах.

– Официалното ми е Прокруст – призна той.

– Разтегача? – преведох аз.

– Да, но кой може да произнесе правилно Прокруст? Не е добре за търговията. А виж, „Кръсти“ не е проблем за никого.

– Така е. Добре звучи.

Очите му засияха.

– Нали?

– Абсолютно – кимнах. – А и леглата са майсторски изработени. Прекрасни са!

Той се ухили като тиква, но пръстите му продължаваха да стискат врата ми.

– Постоянно го повтарям на клиентите. Постоянно. Но никой не си прави труда да обърне внимание на майсторската изработка. Къде другаде си виждал вградени лампички на таблите?

– Никъде.

– Така си е.

– Пърси! – извика Анабет. – Какво правиш?

– Не й обръщай внимание – рекох на Прокруст. – Тя е направо невъзможна. Великанът се разсмя.

– Всичките ми клиенти са такива. Нито един от тях не е точно метър и осемдесет. Изобщо не се замислят за мярката, а после се оплакват.

– А какво правите, ако клиентите ви са по-дълги от метър и осемдесет?

– О, постоянно се случва. Но лесно се поправя. Пусна ме, но преди да

успее да реагирам, измъкна иззад близкото бюро една двуостра бронзова брадва.

– Настанявам клиента хубаво и каквото стърчи, го отсичам.

– Аха – измърморих със свито гърло. – Разумно.

– Толкова се радвам, че най-сетне се появи един интелигентен клиент!

Въжетата вече разтягаха приятелите ми. Анабет беше пребледняла. Гроувър издаваше гъргореци звуци като удушавана коза.

– Е, Кръсти... – опитвах се да поддържам небрежния тон. Погледът ми се спря на етикета на специалния модел за младоженци във формата на сърце. – Това тук наистина ли има стабилизатори, за да не се усеща вибрирането?

– Естествено! Пробвай го!

– Ще го пробвам. Но те ще издържат ли някой голям и едър човек като теб? Нали пак няма да има вибриране?

– Гаранция!

– Не вярвам.

– Ей, внимавай!

– Покажи ми.

Той веднага седна на леглото и се подрусна на матрака.

– Виждаш ли?

Щракнах с пръсти.

– Ерго!

Изскочиха въжета и го привързаха.

– Хей! – извика Кръсти.

– Разположете го в средата – заповядах аз.

Въжетата се размърдаха и изпълниха командата ми.

Главата на Кръсти щръкна навън. В другия край стърчаха краката му.

– Недей! – извика той. – Почакай! Това е само демонстрация!

Извадих Въртоп.

– Няколко малки поправки.

Нямах никакви колебания какво трябва да сторя. Ако Кръсти беше човек, и без това нямаше да го нараня. А ако беше чудовище, си заслужаваше да го превърна в прах за известно време.

– Предлагам ти сделка – извика той. – Ще ти дам трийсет процента отстъпка за подобрените модели.

– Мисля да започна от главата.

Вдигнах меча.

– На разсрочено плащане! Без лихва първите шест месеца!

Стоварих меча. Кръсти замлъкна.

Прерязах въжетата на другите легла. Анабет и Гроувър станаха с охкане, пъшкане и мърморене по мой адрес.

– Изглеждаш по-висока – рекох.

– Ха-ха! Много смешно! – изсумтя Анабет. – Следващия път не се мотай толкова.

Погледнах таблото зад бюрото на Кръсти. На него бяха закачени рекламни брошури за куриерски услуги „Хермес“ и за чисто новия справочник на всички чудовища от Ел Ей – „Единственият справочник жълти страници, от който някога ще имате нужда“. Под тях имаше яркооранжева дипляна на звукозаписно студио ДОА с предложение за комисионна при намиране на души на герои. „Винаги търсим нови таланти!“ Отдолу беше адресът на ДОА с карта.

– Да вървим – подканих останалите.

– Дай ни поне минута – измърмори жално Гроувър. – Едва не ни разтегнаха до смърт.

– Значи сте готови за Подземния свят – отвърнах. – Той е само на една пряка оттук.

Осемнайсета глава

Анабет демонстрира умения по дресировка

Стояхме в сенките на булевард „Валенсия“ и гледахме плочата черен мрамор, на който със златни букви пишеше:

„Звукозаписно студио ДОА“.

Отдолу на стъклената врата с по-дребни букви беше добавено:

„Забранено за адвокати, безделници и живи.“

Вече беше почти полунощ, но фоайето беше осветено и пълно с хора. На рецепцията седеше як на вид чернокож пазач със слънчеви очила и слушалка в ухото.

Обърнах се към приятелите си.

– Помните ли какво се разбрахме?

– Мда – измърмори Гроувър. – Страхотно...

– А ако номерът не мине? – обади се Анабет.

– Мисли положително.

– Аха – кимна тя. – Влизаме в Царството на мъртвите, а ти искаш да мисля положително.

Извадих перлите от джоба си – трите бели топчета, които нереидата ми беше дала в Санта Моника. Не изглеждаха кой знае каква подкрепа.

Анабет сложи ръка на рамото ми.

– Извинявай, Пърси. Прав си – ще успеем. Всичко ще бъде наред.

Сръга Гроувър и той заприглася:

– А, да! Нали стигнахме дотук? Ще намерим мълнията и ще освободим майка ти. Без никакъв проблем.

Наистина изпитах благодарност. Само преди няколко минути едва не бяха разпънати до смърт, а сега се опитваха да бъдат смели заради мен, за да ме окуражат.

Прибрах перлите в джоба си.

– Хайде, да вървим в Подземното царство.

Влязохме във фоайето на ДОА.

От скрити тонколони се разнасяше музика.

Килимът и стените бяха в стоманеносиво. В ъглите растяха избелели кактуси, подобни на ръце на скелет. Мебелите бяха от черна кожа, всички места бяха заети. Някои хора седяха на канапета, други стояха прави, трети се взираха през прозорците, четвърти чакаха асансьора. Никой не говореше, не се движеше, не правеше нищо. С периферното си зрение ги виждах добре, но ако се взрях в някой отделен човек, той започваше да ми се струва... прозрачен. Виждах право през телата.

Бюрото на пазача беше вдигнато на подиум, така че го гледахме отдолу нагоре.

Той беше висок и слаб, с шоколадова кожа и изрусена коса, подстригана късо по войнишки. Очилата му бяха с рогови рамки, беше облечен с копринен италиански костюм, който отиваше на прическата му. На ревера имаше забучена черна роза, а над нея сребърна табелка с името му.

Прочетох какво пишеше на нея и объркано вдигнах поглед:

– Името ти е Хирон?

Пазачът се приведе над бюрото към мен. В очилата му виждах единствено собственото си отражение, но усмивката му беше подкупваща и студена като на питон, който се кани да те изяде.

– Колко интелигентен младеж. – Акцентът му беше странен може би британски, но си личеше, че за него английският е чужд език. – Приличам ли ти на кентавър, приятелю?

– Не, не.

– Господине – добави той.

– Господине – повторих.

Вдигна ръка и прокара пръсти по табелката с името.

– Не можеш ли да прочетеш какво пише тук? Пише ХА-РОН. Повтори: ХА-РОН.

– Харон.

– Точно така. И сега пак: господин Харон.

– Господин Харон.

– Браво! – Той се отпусна обратно на стола. – Мразя да ме бъркат с оня кон. А сега, какво мога да направя за малките мъртъвци?

Въпросът му ме удари в стомаха като метната с все сила топка. Погледнах Анабет за помощ.

– Искаме да стигнем до Подземното царство – обади се тя.

Устните на Харон трепнаха.

– Е, това е симпатично.

– Наистина ли?

– Искрено и честно. Без писъци „Не, станала е някаква грешка, господин Харон“. И как точно умряхте?

Сръгах Гроувър.

– Ааа – заекна той. – Удавихме се във ваната.

– И тримата? – вдигна вежди пазачът.

Кимнахме.

– Голяма вана ще да е било. – Харон изглеждаше впечатлен. – Сигурно нямате монети да си платите преминаването. Ако бяхте големи, можеше да платите с кредитна карта или да прибавя сумата към последната ви сметка за кабелна телевизия. Но с децата... уви, вие никога не умираете подготвени. Ще трябва да почакате един-два века.

– Но ние имаме пари. – Извадих три от златните драхми, които бях намерил в касата на Кръсти, и ги сложих на бюрото.

– Я виж ти... – Пазачът облиза устни. – Драхми. Истински златни драхми. Не съм ги виждал от...

Пръстите му алчно се прокраднаха към монетите.

Бяхме на косъм от успеха.

В този миг Харон ме погледна. Студените очи зад очилата като че ли пробиха дупка в гърдите ми.

– Хммм... – рече замислено той. – Прочете погрешно името ми. Да нямаш дислексия, младежо?

– Не – отвърнах, – мъртъв съм. Надвеси се над мен и подуши.

– Не си мъртъв. Щях да позная. Ти си дете на някой бог.

– Трябва да стигнем до Подземното царство – настоях.

Харон изръмжа.

Изведнъж хората наоколо наскачаха и закрачиха развълнувано, някои запалиха цигари, други прокарваха ръце през косите си или си заоправяха часовниците.

– Вървете си – рече пазачът. – Ще взема парите и ще забравя, че съм ви видял.

Посегна към монетите, но аз го изпреварих.

– Щом няма да ни пуснете да минем, няма да ви платим – заявих, звучах по-смело, отколкото се чувствах.

Харон отново изръмжа – дълбок, вледеняващ кръвта звук. Духовете на мъртвите започнаха да удрят по вратите на асансьора.

– Жалко – въздъхнах. – Имаме още доста монети.

Извадих цялата кесия от касата на Кръсти. Бръкнах, напълних шепата си с драхми и след това бавно ги изсипах обратно.

Ръмженето на Харон сега заприлича на мъркване на лъв.

– Да не мислиш, че можеш да ме подкупиш, божествени? Ааа... просто от любопитство, колко драхми имаш?

– Много – отвърнах. – Обзалагам се, че Хадес не ти плаща достатъчно за толкова тежка работа.

– Говори ми, говори! На теб би ли ти харесало по цял ден да дундуркаш духове на мъртви? Само мрънкат „Моля ви, не искам да съм умрял“ или пък „Преведете ме оттатък, без да плащам“. Не са ми повишавали заплатата вече от три хиляди години. Да не мислиш, че тези костюми ги раздават без пари?

– Да, заслужавате много повече – съгласих се. – Уважение. По-високо заплащане.

При всяка дума бавно нареждах по една златна монета на бюрото.

Харон сведе поглед към копирения си италиански костюм, все едно си се представяше в някаква още по-лъскава дреха.

– Младежо, струва ми се, че сега се държиш малко по-разумно. Съвсем малко, но е добро начало.

Извадих още шепа монети.

– Може да спомена на Хадес за увеличаване на заплатата ви, докато си говорим с него.

Той въздъхна.

– И без това лодката вече е почти пълна. Може да натоваря и вас тримата и да потегля.

Изправи се, прибра парите и каза:

– Хайде, елате.

Минахме през тълпата чакащи духове, които се присягаха към дрехите ни и шепнеха думи, които не успях да схвана. Харон ги избути настрана и промърмори:

– Гратисии.

Заведе ни до асансьора, който вече беше препълнен с мъртъвци, които държаха в ръцете си по една голяма зелена бордна карта. Харон сграбчи двамата, които се опитаха да се промъкнат с нас, и ги изхвърли обратно във фоайето.

– И внимавайте какви ще ги вършите, докато ме няма – извика той към чакалните. – Ако някой реши да ми смени станцията на радиото, ще го оставя тук поне още хиляда години. Разбрахте ли?

Затвори вратата, пхна картата си в отвора на стената на асансьора и се спуснахме надолу.

– Какво става с духовете, които са в чакалните? – попита Анабет.

– Нищо – отвърна той.

– И това колко продължава?

– Завинаги или докато не се смиля над тях.

– О... – рече тя. – Справедливо.

Харон вдигна вежди.

– Кой ти е казал, че смъртта е справедлива, млада госпожице? Почакай да ти дойде редът. Макар че като знам накъде си тръгнала, това явно ще е съвсем скоро.

– Ще се върнем живи – обадох се аз.

– Ха!

Изведнъж ми се зави свят, все едно вече не се спускахме надолу, а се движехме напред.

Появи се мъгла.

Духовете около нас се преобразиха. Съвременните им дрехи се превърнаха в сиви роби с качулки. Подът на асансьора се олюля.

Премигах няколко пъти. Когато отворих очи, кремавият италиански костюм на Харон беше заменен от дълга черна роба. Очилата с рогови рамки бяха изчезнали. На мястото на очите зееха две празни дупки – като очите на Арес, само

дето тези на Харон бяха абсолютно черни, пълни с нощен мрак, смърт и отчаяние.

Той ме видя, че го гледам, и подхвърли:

– Е?

– Нищо – успях да измърморя.

Стори ми се, че се усмихва, но грешах. Плътта на лицето му ставаше прозрачна, виждах направо черепа му.

Подът продължаваше да се полюшва.

Когато премигах отново, асансьорът вече не беше асансьор. Намирахме се в дървена ладия. Харон ни насочваше през тъмна, гъста на вид река, по която се носеха кости, умрели риби и други странни неща – пластмасови кукли, изпомачкани карамфили, подгизнали дипломи с позлатени ръбове.

– Това е Стикс – измърмори Анабет. – Толкова е...

– Замърсена – обади се Харон. – В продължение на хилядолетия вие, хората, изхвърляте какво ли не – надежди, мечти, несбъднати желания. Доста безотговорно отношение към отпадъците, ако питате мен.

От мръсната вода се надигаше мъгла. Над главите ни, едва видими в сумрака, се спускаха сталактити. Отсрещният бряг блещукаше озарен в отровназелена светлина.

Страхът ме стисна за гърлото. Какво правех тук? Всички около мен бяха... мъртви.

Анабет ме хвана за ръката. В друг случай това щеше да ме смути, но сега много добре знаех как се чувстваше. Искаше да се увери, че има и друг жив човек в лодката.

Започнах да се моля, макар да не бях сигурен към кого отправях молитвата си. Тук, долу, властваше един-единствен бог и именно срещу него трябваше да се изправя сега.

Пред погледа ни изплува брегът на Подземното царство. Той беше покрит с черен вулканичен пясък, а отвъд него след триста-четиристотин метра остри камънаци, започваше висока каменна стена, която настрани се простираше докъдето поглед стигаше. Някъде наблизо в зеленикавия сумрак се разнесе вой на огромен звяр.

– Триглавият е гладен – обади се Харон. На зеленикавата светлина усмивката му приличаше на озъбване на скелет. – Извади лош късмет, богоизбрани.

Дъното на лодката опря в черния пясък. Мъртъвците заизскачаха на брега. Жена, стиснала за ръка малко момиче. Баба и дядо изкуцукаха, хванати подръка. Едно момче колкото мен, облечено в сива роба, мълчаливо крачеше само.

– Бих ти пожелал късмет, друже, само че тук той не съществува. Но не забравяй да напомниш за повишаването на заплатата ми.

Прибра златните монети в кесията си и отново взе веслото. Тананикаше си някаква мелодия, която като че ли беше от една песен на Бари Манилоу, и пое с празната ладия обратно през реката.

Ние тръгнахме по отъпканата пътека след духовете на мъртвите.

Не знам какво точно очаквах – подобие на райските порти или пък голяма черна врата, – но входът към Подземното царство приличаше по-скоро на нещо средно между летище и граничен пропускателен пункт.

Под огромната черна арка с надпис „Оттук започват владенията на Ереб“ имаше три отделни входа. Всеки от тях беше оборудван с металдетектор и камера. От другата страна седяха духове в черни като на Харон роби.

Чудовищният вой се беше усилил, но самият звяр – триглавото куче Цербер, което според легендите пазеше портата на Хадес – все още не се виждаше никъде.

Мъртвите се редяха на три опашки – първите две бяха с надпис ЛИЧНА ПРЕЦЕНКА, а третата АВТОМАТИЧНА СМЪРТ. Третата вървеше доста бързо, а другите две едва се влачеха.

– Къде да се наредим? – попитах Анабет.

– По бързата процедура те пращат право в Асфодел – отвърна тя. – Хората, които я избират, не желаят да се изправят пред съда, тъй като той може да им наложи тежка присъда.

– Мъртвите се изправят на съд?

– Да. Пред трима съдии, които се сменят. Цар Минос, Томас Джеферсън, Шекспир – от този ранг. Те преглеждат живота на човека и понякога решават, че е заслужил да бъде възнаграден, и го изпращат в Елисейските полета. Друг път го наказват. Но повечето хора просто са си живели, не са сторили нищо особено, нито лошо, нито добро. Затова отиват в Асфодел.

– И какво правят там?

– Представи си да се озовеш в пшеничните ниви на Канзас. Завинаги – обади се Гроувър.

– Бррр! – възкликнах.

– Но това тук е още по-тежко – рече той. – Погледни.

Двама духове с черни роби издърпаха един от мъртъвците и го побутнаха към гишето на охраната. Мъртвецът ми се стори смътно познат.

– Това е онзи проповедник, за когото говореха по телевизията, помниш ли? – попита Гроувър.

– А, да. – Бяхме го гледали на няколко пъти в спалното на „Янси“. Той беше от онези досадни телевизионни проповедници, които събират милиони уж за сираците, но след това го бяха хванали да харчи парите за обзавеждането на имението си с позлатени тоалетни чинии и закрито голф игрище. Накрая беше загинал при преследване с полицията, тъй като ламборгинито му бе изхвърчало от пътя.

– И какво ще правят с него? – попитах.

– Специално наказание от Хадес – предположи Гроувър. – Най-лошите предизвикват личното му внимание веднага щом пристигнат. Фур... Милостивите ще го измъчват вечно.

При мисълта за фуриите потреперих. Сега се намирах на тяхна територия. Старата госпожа Додс сигурно вече се облизваше от нетърпение.

– Но ако той е проповедник и вярва в друг ад... – подех аз.

Гроувър сви рамене.

– Може би за него това място изглежда много по-различно. Хората виждат това, което искат. В това отношение сте много инатливи... упорити.

Приблжихме се към портата. Воят вече беше толкова силен, че земята под краката ми се тресеше, но все още не виждах откъде идваше.

В този миг зеленикавата мъгла пред нас се разсея. Там, където пътеката се разделяше на три, стоеше огромно, забулено в сенките, чудовище.

Видях го едва сега, тъй като то беше полупрозрачно, подобно на мъртвите. Когато стоеше неподвижно, се сливаше с фона. Единствено очите и зъбите му изглеждаха истински. И се взираше право в мен.

Зяпнах смаяно.

Цербер беше ротвайлер!

Винаги си го бях представял като голям черен мастиф. Но той беше чистокръвен ротвайлер, макар и два пъти по-голям от мамут, с три глави и полуневидим.

Мъртвите вървяха право към него без никакъв страх. От двете му страни се отклоняваха опашките за ЛИЧНА ПРЕЦЕНКА, а тази за АВТОМАТИЧНА СМЪРТ минаваше направо между предните му лапи и под туловището му.

– Сега го виждам по-добре – измърморих. – Защо става така?

– Ами... – Анабет притеснено облиза устни. – Предполагам, защото сега сме по-близо до смъртта.

Средната глава на кучето се извъртя към нас. Подуши въздуха и изръмжа.

– Сигурно усеща живите – рекох.

– Но това няма значение – обади се Гроувър с разтреперан глас. – Защото ние имаме план.

– Точно така – подкрепи го Анабет с ужасно изтъняло гласче. – Имаме план...

Приблжихме се към чудовището.

Средната глава се взря в нас и след това излая толкова силно, че за миг сърцето ми застина в гърдите.

– Разбираш ли какво казва? – попитах Гроувър.

– Да – отвърна той. – Естествено.

– И?

– На човешкия език няма точен превод на мръсните думички, които използва.

Извадих голямата пръчка от раницата си – бях я отчупил от едно от леглата на Кръсти, луксозния модел „Сафари“. Вдигнах я високо и се опитах да излъча към Цербер положителни кучешки мисли – образи от телевизионни реклами за кучешка храна, сладки малки палета, пожарни кранове за препикаване. Опитах се да се усмихна, все едно не бях на косъм от смъртта.

– Здравсти, дебелчо! – извиках. – Като те гледам, май не си играят достатъчно с теб.

– Грррхх!

– Добро момче – пробвах отново.

Размахвах пръчката. Средната глава на кучето се завъртя проследи движението. Другите две продължиха да се взират в мен, без да обръщат никакво внимание на подканата ми за игра. Цялото внимание на Цербер беше съсредоточено към мен и това като че ли не беше особено добре.

– Донеси! – Хвърлих с все сила пръчката в сумрака. Чух я как цопна в реката Стикс.

Цербер се взираше презрително в мен. Очите му бяха студени и заплашителни. Е, дотук с плана.

Цербер изръмжа отново, този път едновременно с трите си гърла.

– Ааа... – обади се нерешително Гроувър. – Пърси?

– Какво?

– Сигурно не е зле да знаеш... – Какво?

– Цербер казва, че имаме десет секунди да се помолим на боговете. А след това... ще засити глада си с нас.

– Почакайте! – извика Анабет и започна да рови в раницата си.

Охо!

– Пет секунди – обяви Гроувър. – Дали да не се опитаме да избягаме?

Анабет извади червена гумена топка с големината на грейпфрут. На нея пишеше „Воден свят, Денвър“. Вдигна топката и пое право към звяра.

– Виждаш ли топката, Цербер? Искаш ли я? Седни!

Цербер я зяпна смаяно. Ние също.

Трите глави се наклониха настрани. Шест ноздри се разшириха.

– Седни! – заповяда отново Анабет.

Бях сигурен, че в следващия миг ще се превърне в най-голямата кучешка бисквитка в света.

Вместо това обаче Цербер се облиза с трите си езика, отпусна се на задните си лапи и седна, като смаза няколко мъртви, които минаваха под него към опашката АВТОМАТИЧНА СМЪРТ. С едва чуто съскане като от изпуснати гуми те се разсеяха във въздуха.

– Добро момче! – похвали го Анабет.

И му подхвърли топката.

Цербер я хвана със средната си глава. Топката беше толкова малка, че се губеше в устата му, но другите две глави веднага оголиха зъби към средната и се

опитаха да вземат новата играчка.

— Пусни! — заповяда Анабет.

Главите на Цербер престанаха да се бият и се извърнаха към нея. Между зъбите му топката изглеждаше миниатюрна като дъвка. Звярът нададе тихо изплашено скимтене и пусна омазаната с лиги и почти прехапаната на две топка в краката на Анабет.

— Добро момче. — Тя взе топката, без да обръща внимание на кучешките лиги по нея. Обърна се към нас. — Тръгвайте. Наредете се на АВТОМАТИЧНА СМЪРТ, там става по-бързо.

— Но... — понечих да възразя аз.

— Тръгвай! — заповяда тя със същия тон, с който говореше на кучето.

С Гроувър нерешително направихме крачка напред.

Цербер изръмжа.

— Стой! — заповяда му Анабет. — Ако искаш топката, стой и не мърдай!

Цербер изскимтя, но не помръдна.

— А ти? — попитах я.

— Знам какво правя, Пърси — прошепна тя. — Или поне се надявам...

С Гроувър минахме между лапите на чудовището.

Дано само Анабет не му заповядаше да седне отново.

Бързо излязохме от другата страна. Дори и в гръб, Цербер си беше също толкова страховит.

— Добро момче! — извика Анабет.

Вдигна високо червената топка и вероятно в този миг стигна до същия извод, до който вече бях стигнал и аз — ако му дадеше топката, вече нямаше да може да го командва.

Затова я хвърли. Лявата му глава веднага я хвана във въздуха, но средната я нападна, а дясната изръмжа недоволено.

Докато вниманието на чудовището беше насочено към топката, Анабет притича под корема му и застана до нас пред металдетектора.

— Как го направи? — попитах смаяно.

— Най-обикновена дресировка — рече тя задъхано и аз с изненада видях, че очите ѝ бяха насълзени. — Когато бях малка, в дома на баща ми имахме доберман...

— Както и да е — прекъсна я Гроувър и ме дръпна. — Да вървим!

Секунда преди да профучим покрай опашката, Цербер жалостиво изскимтя.

Анабет се спря и се обърна. Кучето също се беше завъртяло към нас и очаквателно дишаше задъхано, малката червена топка лежеше на парчета в локвичка слюнка пред лапите му.

— Добро момче — заяви Анабет, но гласът ѝ прозвуча тъжно и колебливо.

Главите на чудовището се наклониха едва ли не загрижено към нея.

— Ще ти донеса нова топка — обеща тя. — Искаш нова топка, нали?

Чудовището изскимтя. Нямаше нужда да зная кучешки, за да разбера, че Цербер си чакаше топката.

— Добро куче. Скоро пак ще дойда да те видя. Обещавам. — Анабет се обърна към нас. — Да вървим.

Двамата с Гроувър профучахме през металдетектора, който веднага се разпищя, замигаха червени лампички и надписи: ЗАБРАНЕНИ ВЕЩИ! ЗАСЕЧЕНА МАГИЯ.

Цербер изръмжа.

Минахме през портала АВТОМАТИЧНА СМЪРТ, което предизвика воя на нови сирени, и тичешком навлязохме в Подземното царство.

Няколко минути по-късно се скрихме задъхани в кухия дънер на огромно изгнило черно дърво, а духовете пазачи се суетяха край нас и призоваваха за подкрепление фуриите.

— Е, каква беше поуката от днешния урок, Пърси? — обади се Гроувър.

— Че триглавите кучета предпочитат червените гумени топки пред пръчките?

– Не – поклати глава Гроувър, – поуката е, че плановите ти хапят.

Не бях сигурен дали беше прав. Все пак нашата идея – моята и на Анабет – беше съвсем правилна. И тук, в Подземното царство, всеки, дори и чудовищата, се нуждаеше от малко внимание от време на време.

Мислех си за това, докато чакахме духовете да отминат. Престорих се, че не виждам как Анабет избърсва сълзите си, предизвикани от жалното скимтене на Цербер, който в далечината тъгуваше за новия си приятел.

Деветнайсета глава

Стигаме до истината или поне до част от нея

Представете си най-голямата тълпа, която някога сте виждали – да речем стадион, изпълнен с милиони фенове за някакъв концерт.

А сега си представете едно поле, хиляди пъти по-голямо, натъпкано с хора, и си представете, че токът е спрял, няма никакъв шум, никакво осветление, нито пък балони с хелий във въздуха. Зад кулисите на сцената се е случила някаква трагедия. Хората се разхождат унило и си шепнат приглушено в мрака, в очакване на концерт, който никога няма да започне.

Ако успеете да си представите тази картинка, ще получите някаква идея как изглеждаше Асфодел.

Черната трева беше стъпкана от краката на милиони мъртъвци. Усещаше се топъл, влажен вятрец, който разнасяше мирис на блато. Тук-там се издигаха групички черни дървета – Гроувър ми каза, че се наричали чинари.

Таванът беше толкова високо, че все едно гледахме буреносни облаци, като се изключеха сталактитите, които блещукаха слабо в сивкаво и изглеждаха зловещо заострени. Преследваше ме ужасяващата мисъл, че може да се стоварят върху нас, тъй като из черната трева наоколо лежах разпилени хиляди парчета от сгромолясали се сталактити. Мъртвите поне не трябваше да се тревожат за такива дреболии като падащи по главите им камънци с размерите на космически кораб.

С Гроувър и Анабет се опитвахме да се слеем с тълпата, като внимавахме да не се засечем с пазачите. Аз все търсех познати лица сред околните, само че ми беше трудно да гледам мъртвите. Чертите им се размиваха. Всички изглеждаха ядосани или объркани. Приближаваха се и говореха, но гласовете им звучаха като трепкане на криле на прилепи. Щом станеше ясно, че не ги разбирахме, те се намръщваха и ни обръщаха гръб.

Мъртвите не бяха страшни, а само тъжни.

Продължихме напред, след опашката от новопристигнали, която се виеше от портите към черна беседка с надпис:

М frame
ПРИСЪДИ ЗА ЕЛИСЕЙСКИТЕ ПОЛЕТА
И ЗА ВЕЧНО ПРОКЛЯТИЕ
ДОБРЕ ДОШЛИ, НОВОПОЧИНАЛИ!

От беседката излизаха две много по-малки опашки.

Вляво, подкарвани от пазачите, духовете се отправяха по камениста пътека към Наказателните полета, които искряха и димяха в далечината – набраздена с реки от лава пустош с минни полета и стотици километри бодлива тел, ограждаща различните зони за мъчения. Макар и да бяхме далече, виждах как разни хора биват гонени от глутници диви кучета, изгаряни на клада, подкарвани да тичат голи през кактуси или заставяни да слушат оперна музика. Едва-едва се различаваше нисък хълм, по който Сизиф, от това разстояние той изглеждаше колкото мравка, буташе тежката скала към върха. Видях и други мъчения, но предпочитам да не ги описвам

тук.

Върволицата, която тръгваше от дясната страна на беседката, беше извадила много по-добър късмет. Тя стигаше до малка долина, заобиколена от стени – затворена общност, единственото щастливо кътче в Подземния свят. Отвъд портала се виждаха красиви къщи от най-различни периоди от човешката история – римски вили, средновековни замъци, викториански имения. По моравите цъфтяха сребристи и златни цветя. Тревата се полюшваше в цветовете на дъгата. Долиташе смях и се усещаше аромат на печено на скара месо.

Това беше Елизион, познат още като Елисейските полета.

В средата на долината искреше синьо езеро с три малки островчета, които бяха като от реклама за Бахамите. Островите на блажените – за хората, избрали да се преродят три пъти и три пъти успели да стигнат до Елизион. От първия миг си дадох сметка, че точно там исках да попадна, когато дойдеше редът ми да умра.

– Точно за това е всичко – рече Анабет, все едно прочела мислите ми. – Там е мястото на героите.

Замислих се колко малко хора стигаха до Елизион, колко малък беше той в сравнение с Асфодел и дори с Наказателните полета. Толкова малко хора правеха добрини в живота си. Потискаща мисъл.

Заобиколихме беседката на съдиите и навлязохме навътре в Асфодел. Стъмни се. Цветовете от дрехите ни избледняха. Тълната шушнещи духове изтъня.

След няколко мили в далечината се чу познато жужене. На хоризонта се издигаше дворец от искрящ черен обсидиан. Над него кръжаха три подобни на прилепи създания – фуриите. Имах чувството, че ни очакват.

– Май е твърде късно да поемем назад – обади се с копнеж Гроувър.

– Спокойно, ще се справим – опитах се да му вдъхна кураж.

– Може би трябва първо да претърсим другите места – предложи той. –

Например Елизион...

– Стига, козльо – дръпна го за ръката Анабет.

Гроувър изпищя. Крилатите му маратонки изведнъж се бяха задействали и го задърпаха напред. Той се олюля и се просна по гръб в тревата.

– Гроувър! – скара му се Анабет. И Стегни се!

– Но аз не...

Извика отново. Крилата на маратонките му пърхаха като полудели и го влачеха настрана.

– Мая! – извика той, но заклинанието отказваше да подейства. – Мая! Стига толкова! Помощ! Обадете се на 911!

Преодолях смайването си и посегнах да го хвана за ръката, но вече беше късно. Той набираше скорост и се спускаше надолу по хълма като бобслей.

Хукнахме след него.

– Събуй маратонките! – извика Анабет.

Това беше добра идея, но, предполагам, не беше толкова лесно да се направи, когато маратонките ти те дърпат със страшна скорост. Гроувър се опита, но не успя да стигне до връзките.

Продължихме след него, опитвахме се да не го загубим от поглед, а той профучаваше между краката на мъртвите, които раздражено се разшумяваха.

Бях сигурен, че Гроувър ще влети право през портите на двореца на Хадес, но маратонките завиха рязко надясно и го задърпаха в противоположна посока.

Склонът стана по-стръмен. Гроувър се запързала още по-бързо. Дватамата с Анабет тичахме с всички сили, за да не изостанем. Стените от двете ни страни се стесниха, явно бяхме навлезли в някакъв страничен тунел. Тук нямаше нито дървета, нито трева – само камъни и едва-едва светещите сталактити над главата ни.

– Гроувър! – извиках и гласът ми отекна като в пещера. – Хвани се за нещо!

– Какво? – извика той.

Опита се да се задържи за камъните, но те не бяха достатъчно големи, за да устоят на дърпането на крилатите маратонки.

В тунела стана по-тъмно и по-студено. Косъмчетата по ръцете ми настръхнаха. Усещаше се мирис на зло, който рисувахе в главата ми картини, за които дори не би трябвало и да съм чувал – кръв, разлята по стар каменен жертвеник, тежкият лъх на убийство.

В този миг видях накъде отиваме и се спрях смаяно. Тунелът се разширяваше в голяма тъмна пещера, в средата ѝ зееше дълбока пропаст.

И Гроувър се носеше право към нея.

– Хайде, Пърси, Събуди се! – ошипа ме по китката Анабет.

– Но това е...

– Знам! – извика тя. – Бездната от съня ти. И Гроувър ще падне в нея, ако не успеем да го хванем!

Беше права, разбира се. Трябваше да се размърдам – най-малкото заради Гроувър.

Той крещеше, забиваше пръсти в земята, но крилатите маратонки не спираха да го влачат към ямата и като че ли нямаше начин да стигнем до него навреме.

Спасиха го копитата му.

Летящите маратонки още от самото начало му бяха големи и когато лявата се закачи в една скала, лесно се изхлузи. Продължи напред в мрака и се спусна в пропастта. Останал само с една маратонка, Гроувър успя да сграбчи един по-голям камък и увисна на него.

Настигнахме го на около три метра от ръба на ямата и го повлечихме обратно нагоре по склона. И втората крилата маратонка се откъсна от крака му, закръжи около нас гневно, удари ни няколко пъти по главите в знак на протест и отлетя в бездната при другарчето си.

Рухнахме изнемощели на раздробения обсидиан. Крайниците ми все едно бяха от олово. Дори и раницата ми се струваше натежала, все едно някой скришом я беше напълнил с камъни.

Гроувър беше целият издран. Ръцете му кървяха. Зениците му се бяха свили до две тесни цепки – така ставаше винаги когато беше изплашен.

– Не знам как... – поде задъхано той. – Нищо не съм...

– Замълчи – прекъснах го. – Чуйте!

В мрака беше отекнал дълбок шепот.

След няколко секунди Анабет се обади:

– Пърси, тук...

– Шшт!

Изправих се.

Звукът се усилваше – мърморещ злобен глас се надигаше от бездната.

Гроувър също стана.

– Какъв е този глас?

Този път и Анабет го чу. Пребледня.

– Тартар. Входът към Тартар.

Извадих Анаклусмос.

Бронзовият меч заискря в мрака, за миг злият глас заглъхна, но после отново набра мощ.

Вече почти можех да различа думите – древни, много по-древни и от старогръцките. Все едно...

– Изрича заклинание – рекох.

– Да се махаме оттук – настоя Анабет.

Двамата помогнахме на Гроувър да се изправи на копитата си и поехме обратно по тунела. Краката ми се движеха едва-едва. Раницата ми ме смазваше под тежестта си. Гласът зад нас вече звучеше по-силно и по-гневно. Хукнахме Тъкмо

навреме.

Силен студен вихър ни придърпа назад, все едно ямата си беше поела дъх. За един ужасяващ миг се олюлях и нозете ми се подхлъзнаха на камъните. Ако бяхме по-близо до ръба, вихърът щеше да ни смуче в бездната.

Продължихме с мъка напред и стигнахме до края на тунела, където той се разширяваше и излизаше в полята на Асфодел. Вятърът утихна. Дълбоко в тунела отекна гневен писък. Нещо не беше доволно, че му се бяхме измъкнали.

– Какво беше това? – попита задъхано Гроувър, когато се отпуснахме в относителната безопасност на горичката от черни чинари. – Някой от зверовете на Хадес?

С Анабет се спогледахме.

Личеше си, че имаше някаква идея какво се криеше в ямата – вероятно същата, която ѝ беше хрумнала по време на пътуването с такси към Ел Ей, – но я беше страх да я изрече на глас. И само това беше достатъчно, за да ме изплаши и мен.

Прибрах меча и пяхнах химикала обратно в джоба си.

– Да вървим – рекох. Обърнах се към Гроувър. – Ще можеш ли да ходиш? Той преглътна.

– Да, да. И без това тези маратонки не ми харесваха. Опитваше се да се прави на смел, но трепереше досущ като мен и Анабет. Нещото в ямата не беше от чудовищата на Хадес, а нещо много по-древно и по-могъщо. Дори и Ехидната не ми беше вдъхнала такъв страх.

Когато обърнахме гръб на тунела и се насочихме към двореца на Хадес, изпитах едва ли не облекчение.

Едва ли не...

Фуриите кръжах над бойниците в мрака. Външните стени на крепостта искряха в черно, високите два пъти човешки бой бронзови порти зееха широко отворени.

Щом наближихме, видях, че по тях бяха изобразени различни сцени. Някои бяха съвременни – избухване на атомна бомба над някакъв град; окоп, пълен с войници с противогази; опашка от прегладнели африканци с празни канчета в ръце. Но всички изглеждаха като че ли направени преди хилядолетия. Зачудих се дали това бяха сбъднали се предсказания.

Зад крепостните стени се простираше най-странната градина, която някога съм виждал. Разноцветни гъби, отровни храсти и странни искрящи кактуси, които растяха без слънчева светлина. Липсата на цветя се компенсираше от скъпоценни камъни – купчини рубини, големи колкото юмука ми, буци необработени диаманти. Тук-там стърчаха като вкаменени гости градински статуи на Медуза – деца, сатири и кентаври, застинали с разкривени лица.

В средата на градината имаше няколко нара, оранжевите плодове грееха в мрака.

– Градината на Персефона – рече Анабет. – Върви? Не се спирай.

Знаех защо искаше да продължим. Силният аромат на нара беше опияняващ. Едва се сдържах да не се присегна да откъсна някой плод, но си спомних историята за Персефона. Една хапка храна в Подземното царство и завинаги оставаш тук. Дръпнах Гроувър, който тъкмо беше посегнал към един едър нар.

Изкачихме стълбите на двореца, минахме между черните колони, през преддверието от черен мрамор, и влязохме в дома на Хадес.

Преддверието беше с под от излъскан бронз, който изглеждаше като разтопен заради танцуващите отражения на запалените факли. Дворецът нямаше покрив – над нас беше просто таванът на подземие. Явно тук нямаше защо да се тревожат, че може да завали.

Всяка странична врата се охраняваше от по един скелет с бойно

снаряжение. Някои носеха гръцки щитове и шлемове, други британски червени униформи, трети камуфлажи с избледняло американско знаме на ръкавите. Бяха въоръжени с мускети и автомати.

Не ни спряха, но усещах погледите им, докато вървахме по коридора към големите врати в другия край.

Тях ги пазеха два скелета в униформи на американски морски пехотинци. Те ни се усмихнаха отвисоко, на гърдите си държаха гранатомети.

– Обзалагам се – измърмори Гроувър, – че Хадес няма никакви проблеми с неканените досадници.

Раницата ми вече тежеше около тон. Нямах никаква представа на какво се дължеше това. Искях да я отворя и да проверя дали нямаше да намеря някоя топка за боулинг, но сега определено не беше подходящият момент.

– Е, приятели – измърморих неувверено, – сигурно не е зле да... почукаме?

В коридора духна топъл ветрец и вратите се отвориха. Пазачите отстъпиха встрани.

– Предполагам, това означава „заповядайте“ – обади се Анабет.

Залата изглеждаше точно както я бях сънувал, само дето този път тронът на Хадес не беше празен. Това беше третият бог, пред когото се изправях, но първият, който отговаряше на представата ми.

Първо, Хадес беше поне три метра висок, облечен в черна копринена мантия и с корона от ковано злато на главата. Кожата му беше бяла като на албинос, косата дълга до раменете и гарвановочерна. Не беше толкова як като Арес, но излъчваше мощ. Седеше спокойно на трона си, направен от човешки кости, изглеждаше жилав, елегантен и опасен като пантера.

Ненадейно ме обзе усещане, че всички наоколо трябва да му се подчиняват. Той беше много по-мъдър от мен. Трябваше да го приема за свой господар.

Разтърсих глава.

Аурата на Хадес ми влияеше също както аурата на Арес при срещата ни. Господарят на мъртвите ми напомняше на Адолф Хитлер, когото бях виждал на снимки, както и на Наполеон и на терористи, организиращи самоубийствени атаки. Същият напрегнат поглед, същото хипнотизиращо зло обаяние.

– Личи си, че си смел, щом дръзна да дойдеш тук, сине на Посейдон – поде той мазно. Особено предвид стореното от теб. Да, наистина това е голяма смелост. Или пък е просто проява на глупост?

Всяка частица от костите ми изтръпна, едва се сдържах да не се просна в нозете на Хадес. Искаше ми се да се свия на пода и да заспя завинаги.

Прогоних това чувство и пристъпих напред. Бях си приготвил думите.

– Господарю и чичо мой, идвам тук с две молби. Хадес вдигна вежди. Приведе се от трона си и в гънките на черната му мантия се появиха лица – измъчени лица, все едно в дрехите бяха пришити души от Наказателните полета, които се опитваха да се измъкнат. Вроденият ми СДВ разсеяно се зачуди дали и останалите му дрехи бяха направени по същия начин. Какво ли злодейство би трябвало да е извършил човек, за да се окаже втъкан в гащите на Хадес?

– Само две молби? – рече той. – Не е ли малко прекалено? Все едно вече не си ми причинил достатъчно главоболия. Но, хайде, говори. Нека се позабавлявам още малко, преди да те убия.

Преглътнах буцата в гърлото си. Нещата се развиваха точно толкова зле, колкото се бях страхувал.

Хвърлих поглед към по-малкия трон във формата на черно цвете с позлата. Беше празен. Искаше ми се Персефона да беше тук. В легендите се разказваше, че умеела да укротява изблиците на съпруга си. Но сега беше лято и Персефона беше на горния свят при майка си, богинята Деметра. На това се дължеше смяната на сезоните, а не на въртенето на планетата.

Анабет тихо се прокашля и ме сръга с пръст в гърба.

– Господарю – подех аз. – Моля ви, не бива да допуснете да избухне война между боговете. Това ще е... зле.

– Твърде зле – обади се Гроувър.

– Върнете ми мълнията на Зевс – продължих. – Моля ви. Дайте ми я да я отнеса на Олимп.

Очите на Хадес опасно заискряха.

– Осмеляваш се да продължиш с лъжите си? След всичко, което направи?

Извърнах се към приятелите си. Изглеждаха не по-малко объркани от мен.

– Ъъ... чичо... Какво означава това „всичко, което направи“? Какво съм направил?

Тронната зала се разтресе толкова силно, че сигурно се е усетило и чак горе в Лос Анджелис. От тавана се посипаха отломъци. В стените се отвориха врати и влетяха скелети на войници – стотици, от най-различни исторически периоди и народи от Западната цивилизация. Заобиколиха ни от всички страни и отрязаха пътя ни за бягство.

– Да не мислиш, че аз искам война, богоизбрани? – изръмжа Хадес.

Едва не отговорих: „Е, тези тук със сигурност не са от движението за мир“, но прецених, че нямаше смисъл да го предизвиквам.

– Вие сте господарят на мъртвите – рекох предпазливо. – Една война би разширила царството ви, нали?

– Типично в стила на братята ми! Да не мислиш, че ми трябва още поданици? Не видя ли колко претъпкан е Асфодел?

– Ами...

– Имаш ли представа колко се е увеличило царството ми само за последния век, колко нови отдела трябваше да отворя?

Отворих уста да отговоря, но Хадес не ми позволи.

– Повече духове за пазачи – занарежда той. – Задръстване пред беседката със съдиите. Двойно увеличение на работното време за служителите. Преди бях богат бог, Пърси Джаксън. В моя власт са всички скъпоценни метали под земята. Но разходите ми!

– Харон иска увеличаване на заплатата – изтървах се аз неволно и веднага ми се прииска да си прехапя езика.

– Писна ми от този Харон! – изкрещя Хадес. – Откак откри италианските костюми е станал непоносим! Навсякъде изникват проблеми и всички тях трябва лично аз да ги решавам. Заради проклетото задръстване ми трябва половин ден, за да стигна от портите до двореца си! А мъртвите продължават да прииждат. Не, родственико, не ми е нужна помощ за увеличаване на поданиците ми. Не аз имам интерес от война.

– Но вие сте взели мълнията на Зевс!

– Лъжа! – Земята отново потрепери. Хадес скочи от трона, извиси се над нас. – Баща ти може и да заблуди Зевс, момче, но аз не съм толкова глупав. Планът му ми е ясен.

– Неговия план?

– Ти си откраднал мълнията на срещата на зимното слънцестоене. Баща ти те е подучил. Пратил те е в тронната зала на Олимп. Взел си мълнията и моя шлем. Ако не бях изпратил фуриите да те открият в „Янси“, Посейдон щеше да запази в тайна заговора си за предизвикване на война. Но сега те принудих да излезеш на светло. Всички ще узнаят кой е крадецът на Посейдон и аз ще си получа обратно шлема!

– Но... – обади се Анабет. Виждах как мислите й препускаха с хиляда километра в час. – Господарю Хадес, нима и шлемът на мрака е бил откраднат?

– Не се прави на дръж ми шапката, момиче. Ти и сатирът помагате на този герой и сте дошли тук, за да ме заплашвате от името на Посейдон и да ми дадете ултиматум. Нима Посейдон наистина вярва, че може да ме изнудва да го подкрепя?

– Не! – извиках. – Посейдон не... Аз не...

– Мълчах си за изчезването на шлема – изръмжа Хадес, – тъй като няхах никакви илюзии, че някой на Олимп ще се погрижи за справедливостта да възтържествува. Не мога да си позволя да тръгне мълвата, че е изчезнало най-страховитото ми оръжие. Затова предпочетох да го издирвам сам и когато стана ясно, че сте тръгнали насам, за да ми връчите ултиматума си, не направих нищо, за да ви спра.

– Не сте се опитали да ни спрете ли? Но...

– Върни ми шлема веднага или в противен случай ще спра смъртта – заплаши Хадес. – Това е отговорът ми на вашия ултиматум. Ще отворя портите и ще натирая мъртвите обратно на земята. Ще превърна света ви в кошмар. А твоят скелет, Пърси Джаксън, ще поведе армията ми към горния свят.

Скелетите покрай стените пристъпиха напред и вдигнаха оръжията си.

Сигурно сега беше моментът да припадна от страх.

Но вместо това ме завладя гняв. Почувствах се засегнат. Мразех да ме обвиняват в неща, които не бях направил. Беше ми дошло до гуша.

– И вие сте същият като Зевс! – извиках. – Мислите, че съм ги откраднал аз? И затова сте изпратили фуриите по петите ми?

– Разбира се – отвърна Хадес.

– И другите чудовища?

Хадес сви устни.

– С тях нямам нищо общо. Даже напротив, не исках да умреш бързо и безболезнено, а да стигнеш дотук жив, така че да се изправиш пред всички мъчения в Наказателните полета. Защо иначе бих те пуснал да влезеш толкова лесно в моето царство?

– Лесно ли?

– Върни ми шлема!

– Но той не е в мен! Дойдох тук за мълнията!

– Която вече притежаваш! – извика Хадес. – Дошъл си тук с нея, глупако, за да се опитваш да ме заплашваш!

– Не е вярно!

– Отвори си раницата.

Врхлетя ме ужасно предчувствие. Раницата ми тежеше все едно в нея имаше топка за боулинг. Не, не можеше да бъде...

Свалих я от раменете си и отворих ципа. Показа се дълъг около половин метър метален цилиндър с шипове в двата края.

– Пърси! – възкликна Анабет. – Как...

– Не знам. Не разбирам.

– Всички герои сте едни и същи – обади се Хадес. – Гордостта помрачава разсъдъка ви. Толкова ли си глупав, че да донесеш подобно оръжие пред мен? Не съм искал мълнията на Зевс, но след като тя вече е тук, ще ми я предадеш. Зевс би дал всичко за нея. А сега... шлема ми. Къде е?

Няхах думи. Не разполагах с никакъв шлем. Няхах представа как мълнията беше попаднала в раницата ми. Може би Хадес ми беше скроил този номер? Все пак той беше лошият, нали? Но изведнъж всичко се обърна с главата надолу. Осъзнах, че ме бяха разигравали. Зевс, Посейдон и Хадес бяха насъсквани от някой друг. Мълнията беше в раницата ми, а раницата ми я беше дал...

– Господарю – рекох, – станала е грешка.

– Грешка ли? – изръмжа той.

Скелетите насочиха оръжията си към нас. Над главите ни се разнесе плясък на кожени криле, трите фурии се спуснаха и кацнаха на облегалката на трона на господаря си. Онази с лицето на госпожа Додс ми се ухили и нетърпеливо замахна с камшика си.

– Няма никаква грешка – продължи Хадес. – Знам защо си дошъл при мен.

Знам истинската причина, поради която ми носиш мълнията. Дошъл си да се пазариш за нея.

От протегнатата му длан изскочи огнена топка, избухна на стъпалата пред мен и се появи майка ми, застинала сред порой от златисти искри, също както изглеждаше в мига, преди минотавърът да я удуши.

Онемях. Посегнах да я докосна, но от нея се излъчваше топлина като от клада.

– Да – заяви самодоволно Хадес. – Тя вече е в моя власт. Знаех, че в крайна сметка ще дойдеш да се пазариш с мен, Пърси Джаксън. Върни ми шлема и може и да я пусна. Тя не е мъртва – все още. Но ако ме ядосаш, това лесно може да се промени.

Замислих се за перлите в джоба ми. Може би с тяхна помощ щях да се измъкна. И ако успеях да освободя майка си...

– А, перлите – обади се богът и кръвта застина във вените ми. – Брат ми и неговите дребни номера. Я дай да ги видим, Пърси Джаксън.

Ръката ми се раздвижи против волята ми и извади перлите.

– Само три – въздъхна Хадес. – Колко жалко. Сигурно си даваш сметка, че всяка от тях закриля един човек. Добре, вземи майка си, родственико. И кой от приятелите си ще оставиш при мен? Хайде, избирай. Или ми дай раницата и приеми условията ми.

Обърнах се към Анабет и Гроувър. Лицата им бяха изопнати.

– Измамиха ни – рекох. – Заложиха ни капан.

– Да, но защо? – попита Анабет. – А гласът от ямата...

– Все още не знам – отвърнах. – Но ще разбера.

– Решавай, момче! – извика Хадес.

– Пърси... – Гроувър сложи ръка на рамото ми. – Не бива да му даваш мълнията.

– Знам.

– Остави мен тук. Използвай третата перла за майка си.

– Не!

– Аз съм сатир – продължи той. – Ние нямаме души като хората. Може да ме измъчва до смърт, но няма да остана при него завинаги. Ще се преродя като цвете или някакво друго растение. Така е най-добре.

– Не. – Анабет извади бронзовия си нож. – Вие двамата вървете. Гроувър, ти трябва да защитаваш Пърси. Да получиш разрешителното си за търсач и да откриеш Пан. Вземете майка му и вървете. Аз ще ви прикривам. Няма да се дам без бой.

– За нищо на света! – възрази Гроувър. – Аз ще остана.

– Не упорствай, козльо – намръщи се тя.

– Престанете и двамата! – Имах чувството, че сърцето ми е разкъсано на две. Толкова път бяхме изминали заедно. Спомних си как Гроувър се нахвърли над Медуза в градината със статуите, как Анабет ни спаси от Цербер. Бяхме оцелели във водния парк на Хефест, в арката в Сейнт Луис, в казино „Лотос“. В продължение на хиляди мили се бях тревожил, че някой приятел може да ме предаде, но сега вече бях сигурен, че нямаше да са те. Бяха ме спасили на няколко пъти и сега искаха да се жертват за майка ми.

– Знам какво ще направим – рекох. – Вземете!

Подадох им по една перла.

– Но, Пърси – понечи да възрази Анабет.

Обърнах се към мама. Бях готов да се жертвам и да използвам последната перла за нея, но знаех, че тя не би го позволила за нищо на света. Бях длъжен да върна мълнията на Олимп и да разкажа истината на Зевс. Трябваше да спра войната. Никога не би ми простила, ако вместо това я спасях. Спомних си за пророчеството на оракула, което като че ли беше направено преди милион години. „Да спасиш

най-скъпото не ще съумееш.“

– Съжалявам – рекох. – Ще се върна. Ще намеря начин.

Тържествуващото изражение на Хадес помръкна.

– Родственико...

– Ще открия шлема ви, чичо – обещах, – и ще ви го върна. Не забравяйте за заплатата на Харон.

– Не ме предизвиквай...

– И няма да е зле от време на време някой да си играе с Цербер. Той обича червени гумени топки.

– Пърси Джаксън, не смей да...

– Сега! – извиках аз.

Строшихме перлите в краката си. За един ужасяващ миг нищо не се случи.

– Унищожете ги! – заповяда Хадес.

Армията от скелети се втурна към нас с извадени мечове, затрещяха автомати. Фуриите литнаха и размахаха огнените си камшици.

В мига, в който скелетите откриха огън, перлата избухна в нозете ми с ярка зелена светлина, лъхна ме свеж морски въздух. Озовах се в мъглива сфера, която се надигна от земята.

Анабет и Гроувър бяха до мен. Куршумите и мечовете отскачаха от стените на топките, а от гневните крясъци на Хадес цялата крепост се тресеше. В Лос Анджелис едва ли щеше да им е лесно тази нощ.

– Погледнете! – извика Гроувър. – Ще се разбием!

Носехме се право към сталактитите, които най-вероятно щяха да пукнат мехурите и да ни видят сметката.

– Как се управлява това нещо? – извика Анабет.

– Не мисля, че е в наша власт – отвърнах.

Мехурите се удариха в тавана и ни обгърна мрак.

Нима бяхме мъртви?

Не, все още усещах всичко наоколо, продължавах да се издигаме нагоре, през непробиваемите скали, подобно на въздушно мехурче във вода. Това беше силата на перлите – „Това, което принадлежи на морето, винаги се връща в него“.

В продължение на няколко мига не виждах нищо друго, освен гладките стени на сферата. След това се озовах на океанското дъно. Топките с Анабет и Гроувър не изоставаха. Започнахме да се издигаме във водата и плъок! – изскочихме на повърхността наред залива на Лос Анджелис, като съборихме един сърфист, който възмутено извика:

– Ей, внимавайте!

Сграбчих Гроувър и го метнах на една шамандура. Придърпах и Анабет. Около нас се завъртя любопитна акула, дълга най-малко три метра.

– Изчезвай! – изръмжах аз.

Тя се обърна и светкавично отпраши навътре в океана.

Сърфистът измърмори как не бивало да се прекалява с чашката и се отдалечи от нас бързо-бързо.

Вътрешният ми часовник знаеше точно колко е часът – рано сутринта на 21 юни, деня на лятното слънцестоене.

В далечината Лос Анджелис беше в пламъци, от всички квартали на града се виеха пушечи. Да, беше имало земетресение и за него беше виновен Хадес. Вероятно вече беше изпратил по петите ми армията си от мъртъвци.

Но в момента Подземното царство беше най-малкият ми проблем.

Трябваше да стигна до брега. И да върна мълнията на Зевс на Олимп. И най-вече, трябваше да си поговоря сериозно с бога, който ми беше скроил този номер.

Исправям се срещу смахнатия си роднина

Прибра ни един катер на бреговата охрана, но за щастие спасителите бяха твърде заети, за да ни обърнат внимание и да се зачудят какво правят три облечени хлапета насред залива. Имаха да се оправят с цяло бедствие. По радиостанцията им не спираха да пристигат нови сигнали за помощ.

Оставиха ни на кея в Санта Моника с хавлии на раменете и бутилки с вода с надпис „Млад помощник на бреговата охрана“ и хукнаха към следващата си задача да спасяват пострадали.

От дрехите ни капеше вода – дори и от моите. Когато катерът на бреговата охрана се появи, се сетих, че ако ме извадеха от водата абсолютно сух, щях да изкарам акъла на спасителите. Затова нарочно се оставих да се намокря. По моя заповед магията, която обикновено ме държеше сух, веднага изчезна.

Освен това бях бос, тъй като дадох обувките си на Гроувър. По-добре беше хората да се чудят защо един от нас е бос, вместо защо има копита.

След като излязохме на сушата, поехме надолу по брега. Гледахме как градът гореше на фона на красивия изгрев. Имаш чувството, че съм се завърнал от мъртвите и всъщност точно това се беше случило. Раницата ми тежеше заради мълнията на Зевс. Още повече натежаваше сърцето ми заради срещата ми с мама.

– Не мога да повярвам – въздъхна Анабет. – Изминахме толкова много път...

– Това беше номер – рекох. – Хитрост, достойна за Атина.

– Хей! – извика възмутено тя.

– Но вече знаеш истината, нали?

Тя сведе поглед, гневът ѝ отшумя.

– Да, досетих се.

– Но аз не съм! – оплака се Гроувър. – Някой ще бъде ли така добър...

– Пърси... – рече Анабет. – Съжалявам за майка ти...

Престорих се, че не съм я чул. Иначе щях да се разрева като малко момче.

– Оракулът беше прав – заобяснявах. – „На запад те чака богът двулик“ не се е отнасяло за Хадес. Хадес не желае война между тримата големи. Някой друг е замислил кражбата – взел е мълнията на Зевс и шлема на Хадес и е натопил мен, тъй като съм син на Посейдон. Така и двете страни ще обвинят Посейдон. До залез-слънце ще избухне война между тримата братя. И причината за нея ще съм аз.

Гроувър замислено поклати глава.

– Но кой би проявил подобна хитрост? Кой би искал да предизвика война?

– Не се ли сещаш? – отвърнах аз и се спрях. – За вълка говорим...

Беше се появил на петнайсетина метра пред нас – с черната каска и слънчевите очила, с алуминиевата бейзболна бухалка на рамо. Моторът му ръмжеше оглушително, фарът обагряше пясъка в кървавочервено.

– Хей, дребосък! – извика Арес, все едно искрено се радваше да ме види.

– Какво правиш тук? Вече трябваше да си умрял.

– Лъжец! Ти си откраднал шлема и мълнията!

Той се ухили.

– Е, не съм ги откраднал собственоръчно. Категорично е забранено боговете да взимат чужди символи на властта. Но ти не си единственият герой на света, който може да изпълнява задачи.

– Кого използва? Клариса ли? Тя е била на Олимп на зимното слънцестоеене. От предположението ми като че ли го напуши смях.

– Няма значение. Сега по-важното е друго. Ти, дребосък, пречиш на войната. Трябваше да умреш в Подземното царство. И тогава старият водорасляк щеше да се вбеси на Хадес. Мълнията щеше да е в ръцете на смрадливия мършояд и Зевс щеше да е бесен на него. А Хадес щеше да продължава да си търси ето това...

Извади от джоба си скиорска шапка – от онези, които носят банковите обирджии по филмите – и я закачи на вилката на мотора си. Шапката веднага се

превърна в изящно изработен бронзов шлем.

– Шлемът на мрака! – ахна Гроувър.

– Точно така – кимна Арес. – Та докъде бях стигнал? А, да, Хадес щеше да е бесен на Зевс и Посейдон, тъй като нямаше да знае кой му е отнел шлема. И за нула време тримата щяха да се счепкат.

– Но те са ти роднини! – извика Анабет.

Той сви рамене.

– Кавгата между роднини е най-добрата война. Най-кървавата. Винаги съм казвал, че няма по-приятно нещо от това да гледаш как близките ти се бият един с друг.

– Ти ми даде раницата в Денвър – обадих се аз. – И мълнията е била вътре през цялото време.

– И да, и не – отвърна Арес. – Сигурно е твърде сложно за малкото ти мозъче на смъртен, но раницата е ножницата на мълнията, съвсем леко преобразена. Мълнията е свързана с нея – нещо като твой меч, хлапе. Той винаги се връща в джоба ти, нали?

Нямах представа откъде го знаеше, но пък богът на войната би трябвало да разбира от подобни работи, нали?

– Както и да е – продължи той, – поиграх си малко с магия, така че мълнията да се върне в раницата чак когато стигнеш до Подземното царство. Озовеш ли се близо до Хадес и – хоп!, имате поща! А ако беше загинал преди това, нямаше да е голяма загуба – оръжието пак щеше да си остане при мен.

– Но защо не си я оставил при теб? – попитах. – Защо ти е трябвало да я пращаш на Хадес?

Арес сви устни. За миг като че ли се вслушваше в някакъв чужд глас в главата си.

– Защо не я оставих... да... с подобно оръжие... Като че ли беше в транс. Мина една секунда, после втора...

Хвърлих смутен поглед към Анабет. Изведнъж лицето му се проясни.

– Щеше да е твърде сложно. Да, точно така! Най-добре да хванат теб с мълнията, така ти ще излезеш виновен.

– Лъжеш! – рекох. – Някой друг ти е подсказал да изпратиш мълнията в Подземното царство, нали?

– Нищо подобно! – От слънчевите му очила се дигна струйка дим, сякаш те щяха да пламнат всеки момент.

– Не ти си заповядал кражбата – продължих. – Друг е изпратил някой герой да отмъкне двете оръжия. След това Зевс те е пуснал по следите на крадеца и ти си го открил. Но не си го предал на Зевс. Нещо те е убедило да го пуснеш.

Задържал си оръжието, докато се появи друг герой. Онзи в ямата ти заповядва!

– Аз съм богът на войната, не приемам заповеди от никого! Аз не сънувам!

Премигах объркано.

– Че кой говори за сънища?

Арес изглеждаше ядосан, но се опита да го прикрие.

– Да се върнем към настоящия проблем, дребосък. Ти си жив. Не мога да ти позволя да отнесеш мълнията на Олимп. Може и да успееш да накараш онези твърдоглави идиоти да се вслушат в историята ти. Затова трябва да те убия. Нищо лично.

Щракна с пръсти. Пясъкът пред него избухна и се появи див глиган – по-голям и по-грозен от онзи, чиято глава висеше на вратата на №7 в лагера. Звярът ровеше с копито и ме гледаше кръвожадно с кръглите си очички, наведе острите си като бръсначи бивни и зачака заповед за атака.

Отстъпих назад в прибоия.

– Страх те е да се изправиш сам срещу мен ли, Арес?

Той се разсмя, но смехът му прозвуча малко изкуствено... Нещо го

тревожеше.

– Ти си силен само в едно, дребосък – в бягството. Избяга от Химера. Избяга от Подземното царство. Не си достатъчно добър за мен.

– Май наистина те е страх?

– Само в пубертетските ти сънища. – Очилата му вече се топяха от пламъците в очите му. – Не мога лично да се намесвам. Съжалявам, хлапе. Под нивото ми си.

– Бягай, Пърси! – извика Анабет.

Огромният глиган се втурна към мен.

Вече ми беше писнало да бягам от чудовища. Както и от Хадес, Арес и когото и да е било.

В мига, в който глиганът се впусна към мен, аз извадих меча си и отстъпих встрани. Въртоп се появи в ръцете ми. Замахнах нагоре. Отсечената дясна бивна на глигана падна в нозете ми, а обърканото животно продължи навътре в морето.

– Вълна! – извиках.

От спокойното море изригна висока вълна и се стовари върху глигана. Звярът ужасено изскимтя и изчезна.

Обърнах се към Арес.

– Е, сега ще се изправиш ли срещу мен? Или пак ще се скриеш зад някой от питомците си?

Лицето на Арес беше почервеняло от гняв.

– Внимавай, хлапе. Мога да те превърна в...

– Хлебарка – обадих се. – Или червей. Да, знам. И така няма да рискуваш да ти нашаря божествения задник, нали?

Над очилата му танцуваха пламъци.

– О, наистина си го просиш!

– Ако загубя, може да ме превърнеш, в каквото си поискаш. И да вземеш мълнията. Но ако спечеля, мълнията и шлемът остават за мен, а ти си поемаш по пътя без повече да ни закачаш.

Арес изсумтя.

Свали бейзболната бухалка от рамото си.

– Как предпочиташ да те размажа – в класически или в модерен стил?

Показах му меча си.

– Чудесно, мъртвецо – отвърна той. – Значи класически.

Бейзболната бухалка се превърна в огромен меч, който той държеше с две ръце. Ръкохватката завършваше с голям сребърен череп с рубин в устата.

– Пърси – обади се Анабет. – Недей, той е бог.

– Той е страхливец – отвърнах аз.

Тя преглътна.

– Вземи, за късмет.

Свали наниза с мънистата от петте години в лагера и пръстена от баща си и я сложи на врата ми.

– Примирие – рече. – Този път Атина и Посейдон ще бъдат заедно.

Лицето ми пламна, но успях да се усмихна.

– Благодаря.

– Вземи и това. – Гроувър ми подаде една смачкана консервна кутия, която вероятно бе пазил в джоба си като неприкосновен запас в продължение на хиляди мили. – И сатирите са с теб.

– Гроувър... Не знам какво да кажа.

Той ме потупа по рамото. Пъхнах смачканата кутия в задния си джоб.

– Приключихте ли вече със сбогуването? – Арес пристъпи напред, черният му кожен шлифер се влачеше по пясъка, мечът искреше като в пламъци на лъчите на изгряващото слънце. – Сражавам се откакто свят светува, хлапе. Силата ми е

безкрайна и не мога да умра. А ти с какво можеш да се похвалиш?

„Поне не съм толкова високомерен“, помислих си, но не го изрекох на глас. Стоях в прибой, водата стигаше до глезените ми. Спомних си какво беше казала Анабет в онази закусвалня в Денвър: „Арес притежава единствено груба сила. Нищо друго. Понякога дори и силата отстъпва пред мъдростта.“

Замахна към главата ми, само че мен вече ме нямаше там.

Тялото ми реагира инстинктивно. Водата сякаш ме изхвърли във въздуха като катапулт и аз прелетях над бога, като в движение замахнах с меч. Арес обаче също беше бърз. Завъртя се и с лекота парира удара, който трябваше да разсече гръбнака му.

Той се ухили:

– Не е зле, хич не е зле.

Нахвърли се отново и аз се принудих да скоча на брега. Опитах се да отстъпя встрани, за да се върна във водата, но Арес като че ли се досещаше каква е целта ми и не ми позволи. Притискаше ме толкова настойчиво, че трябваше да вложа всичко от себе си, за да не ме накълца на парчета. Продължавах да отстъпвам навътре по плажа. Не намирах никаква пролука да атакувам. Мечът му беше поне половин метър по-дълъг от Анаклусмос.

„Стреми се да се приближиш – беше ми казал веднъж Люк в часовете по фехтовка, – когато си с по-къс меч, скъси дистанцията.“

Хвърлих се напред, но Арес ме очакваше. Изби меча от ръцете ми и ме ритна в гърдите. Литнах във въздуха – поне седем-осем метра. Сигурно щях да си счупя врата, ако не се бях приземил на мекия пясък на една дюна.

– Пърси! – извика Анабет. – Ченгета!

Всичко пред очите ми се размазваше. Имах чувството, че в гърдите ме е ударил с глава някой овен, но успях да се изправа на крака.

Не смеех да отклоня поглед от Арес, но с периферното си зрение зърнах червените лампи на патрулката, спряла на булеварда. Чуваше се как се затръшват врати на коли.

– Ето там, полицаи! – извика някой. – Виждате ли?

– Прилича на онова хлапе от телевизията – обади се дрезгав глас. – Какво по...

– Онзи е въоръжен – намеси се друг полицаи. – Повикайте подкрепления. Изтърколих се настрани и мечът на Арес се заби в пясъка.

Изтичах до Въртоп, вдигнах го и замахнах към лицето на Арес, но той отново парира удара ми.

Всеки път сякаш предварително му беше ясно какво ще се опитам да направя.

Отстъпих назад във водата, като го принудих да ме последва.

– Признай си, хлапе – извика Арес. – Нямах никаква надежда, просто си играя с теб.

Сетивата ми работеха на максимални обороти. Сега ми стана ясно какво беше имала предвид Анабет с думите, че СДВ може да те спаси в сражение. Бях напълно нащрек, нищо не се изплъзваше от погледа ми.

Виждах кои мускули на Арес се стягат. Досещах се накъде ще атакува.

В същото време съзнавах присъствието на Анабет и Гроувър на десетина метра вляво от мен. Видях да пристига втора полицейска кола с пуснати сирени. Започнаха да се събират и зяпачи – хора, които обикаляха по улиците заради земетресението. В тълпата мярнах неколцина, които вървяха със странната потропваща походка на сатири. Имаше и трепкащи духове, все едно мъртвите бяха излезли от царството на Хадес, за да наблюдават битката. Чух плясъка на кожени криле, фуриите кръжаха над главите ни.

Още сирени.

Навлязох още по-дълбоко във водата, но Арес беше бърз като мълния.

Върхът на меча му проряза ръкава и от рамото ми бликна кръв.
Разнесе се глас по мегафон:

– Хвърлете оръжията! Оставете ги на земята! Веднага!
Оръжията ли?

Погледнах меча на Арес, очертанията му леко трептяха и се изменяха – ту беше меч, ту се превръщаше в пистолет. Нямах представа какво виждаха другите в ръцете ми, но определено едва ли им беше по вкуса.

Арес се обърна и изгледа кръвнишки зяпачите, а това ми даде възможност да си поема дъх. Вече се бяха събрали пет полицейски автомобили – зад тях се криеха десетина полицаи с насочени към нас пистолети.

– Това е личен въпрос! – извика Арес. – Изчезвайте! Вдигна ръка и от полицейските коли лумнаха пламъци.

Полицаяте едва успяха да отскочат назад и колите избухнаха. Хората се разбягаха с писъци. Арес избухна в гръмогласен смях.

– Е, геройче, време е и теб да те хвърлим на кладата. Замахна. Отклоних удара. Бях достатъчно близо, за да се опитам да го прониза, помъчих се да го подлъжа и да го финтирам, но той с лекота парира.

Вълните достигаха до гърба ми. Арес беше във вода до бедрата и навлизаше в дълбокото след мен.

Усещах ритъма на морето, вълните нарастваха, прииждаше приливът и изведнъж ми хрумна идея.

„По-малки вълни“ – заповядах наум и водата край мен като че ли спадна. Сдържах прилива със силата на волята си, но зад мен напрежението нарастваше като в бутилка с газирана вода, запушена с коркова тапа.

Арес пристъпи напред със самоуверена усмивка. Свалих меча, все едно вече няхах сили.

„Задръж още миг!“ – помолих морето. Натискът вече почти ме събаряше.

Богът вдигна меча си. В този миг отприших прилива, скочих на гребена на една вълна и се насочих право към Арес.

Двуметровата вълна го удари в лицето, той започна да ругае и да плюе, устата му се напълни с водорасли. Озовах се зад него и отново финтирах към главата му. Арес се обърна навреме и вдигна меча си, но този път беше по-бавен – номерът ми го беше изненадал. В последния миг аз смених посоката, извъртях Въртоп настрани и го забих във водата, насочвайки острието към петата на Арес.

В сравнение с последвалия писък земетресението на Хадес беше дреболия.

Дори морето се отдръпна и около Арес се появи един кръг от петнайсет метра мокър пясък.

Икор – скъпоценната кръв на боговете – пулсираше от прорежа в ботуша му. Изражението на лицето му беше отвъд омразата – болка, изненада, невероятно смайване, че е бил наранен.

Закуцука към мен, мълвейки ругатни на старогръцки.

Но нещо го спря.

Все едно облак закри слънцето. Светлината помръкна. Звуците и цветовете избледняха. Студено, тежко присъствие премина над плажа, забави времето, температурата падна до нулата, изведнъж почувствах, че животът няма смисъл, че продължаването на борбата е безполезно.

Мракът отмина.

Арес изглеждаше зашеметен.

Зад нас горяха полицейски автомобили. Зяпачите се бяха разбягали. Анабет и Гроувър стояха смаяни и гледаха как водата се връща отново към нозете на Арес и искрящата златиста кръв се размива в прилива.

Арес свали меча.

– Създаде си страшен враг, родственико – рече той. – Сам подпечата съдбата си. Всеки път, щом вдигнеш меча си в битка, всеки път, щом се надяваш на

победа, моето проклятие ще тегне над теб. Пази се, Пърси Джаксън! Пази се!
Тялото му започна да свети.

– Пърси – извика Анабет. – Не гледай!

Извърнах глава, а Арес разкри истинския си божествен образ. Знаех, че ако погледна, ще бъда изпепелен.

Светлината угасна.

Арес беше изчезнал. Приливът се отдръпна и се показва бронзовият шлем на Хадес.

Взех го и поех към приятелите си.

Преди да стигна до тях, чух плясък на кожени криле. От небето се спуснаха три зловни баби с плетени капели и огнени камшици и кацнаха пред мен.

Тази в средата, госпожа Додс, пристъпи напред. Беше оголила зъби, но за първи път не изглеждаше страшна, а по-скоро разочарована, все едно вече си е представяла как закусва с мен, но в крайна сметка е решила, че няма да съм й вкусен.

– Видяхме всичко – изсъска тя. – Значи наистина не си бил ти?

Хвърлих й шлема и фурията изненадано го хвана.

– Върнете го на господаря Хадес – рекох. – И му кажете истината. Кажете му да спре приготовленията за война.

Госпожа Додс се поколеба, облиза зелените си задебелили устни с раздвоения си змийски език.

– Живей добре, Пърси Джаксън. Стани истински герой. Защото в противен случай, ако отново попаднеш в ноктите ми...

Тя се разкикоти отвратително, наслаждаваше се на идеята. След това заедно със сестрите си разпериха криле, издигнаха се в изпълненото с пушци небе и изчезнаха.

Най-сетне стигнах до Гроувър и Анабет, които ме гледаха смаяно.

– Пърси... – поде Гроувър. – Това беше невероятно...

– Ужасяващо – прекъсна го Анабет.

– Страхотно! – поправи я Гроувър.

Не се чувствах ужасен. Нито пък страхотно. Просто бях уморен и останал без сили.

– Усетихте ли го? – попитах. – Не знам какво беше, но...

И двамата смутено кимнаха.

– Може би бяха фуриите – предположи Гроувър.

Не бях сигурен. Нещо беше попречило на Арес да ме убие и каквото и да беше то, беше много по-могъщо от фуриите.

Погледнах Анабет и тя мълчаливо кимна. Вече знаех какво беше онова в ямата – онова, което командваше от входа към Тартар.

Взех си раницата от Гроувър и надникнах вътре. Мълнията си беше на мястото. Нищо и никаква вещ, която за малко не беше довела до избухването на Третата световна война.

– Трябва да се върнем в Ню Йорк – рекох. – До залез-слънце.

– Няма начин – отвърна Анабет, – освен ако...

– Не летим.

Тя ме зяпна.

– Но ти не бива да летиш със самолет! Зевс може да те... А и сега ще носиш оръжие, много по-мощно от атомна бомба!

– Да – кимнах. – Точно така е. Да вървим.

Двайсет и първа глава

Разчиствам си сметките

Беше странно как хората си затваряха очите пред някои неща и ги

напасвах в своята представа за действителността. Хирон ми го беше казал отдавна, но както обикновено, оцених мъдростта му едва впоследствие.

Според новинарските емисии експлозиите на кея в Санта Моника бяха предизвикани от луд похитител на деца, стрелял с пистолет по полицейска кола. Куршумът случайно улучил тръба на газопровод, разкъсана от земетресението. Въпросният луд похитител (Арес) бил отвлякъл мен и още две деца в Ню Йорк и ги повел на десетдневно ужасяващо пътешествие из страната.

Горкият Пърси Джаксън значи все пак не беше чак такъв международен престъпник. Журналистите твърдяха, че съм бил причинил хаоса в онзи автобус в Ню Джърси, докато съм се опитвал да се измъкна от похитителя (след това свидетели дори се кълняха, че са видели високия мъж в кожени дрехи в автобуса. „Ама чак сега си го спомни!“). Лудият бил виновникът и за експлозията в Сейнт Луис. Все пак едно хлапе не би могло да направи подобно нещо, нали? Една бдителна сервитьорка в Денвър била видяла как мъжът заплашва отвлечените деца, накарала един приятел да ги снима и алармирала полицията. И накрая смелият Пърси Джаксън (това хлапе все повече започваше да ми харесва) откраднал оръжието от своя похитител в Лос Анджелис и се изправил срещу него в двубой с пистолети на брега. Полицията пристигнала навреме, но в зрелищна експлозия петте полицейски коли избухнали и лудият избягал. За щастие нямало жертви. Пърси Джаксън и приятелите му били в безопасност под закрилата на полицията.

Журналистите сами си измислиха цялата тази история. Ние само кимаме и се опитвахме да изглеждаме уплашени и уморени (което не беше трудно) и се преструвахме на изтормозени за пред камерите.

– Най-голямото ми желание – заявих със сълзи на очите – е да видя отново любящия си пастрок. Всеки път, когато го чуех как ме ругае по телевизията, аз знаех... че някак си... нещата между нас ще се изгладят. Сигурен съм, че с радост ще възнагради всеки жител на красивия град Лос Анджелис с безплатен уред от магазина си. Ето това е неговият телефонен номер.

Полицаяте и журналистите бяха толкова трогнати, че за нула време събраха пари за три билета за първия полет за Ню Йорк.

Знаех, че нямам друг избор и трябва да летя. Надявах се Зевс да ми пусне малко аванта предвид обстоятелствата. Но пак ми беше трудно да се кача на самолета.

Излитането беше истински кошмар. Всяко разтърсване беше по-страшно и от старогръцко чудовище. През целия път се държах здраво за подлакътниците и ги пусках чак когато кацнахме на „Ла Гуардия“.

И тук ни чакаха журналисти, но успяхме да им се изплъзнем благодарение на Анабет, която си сложи шапката-невидимка и ги примамва настрани – „Ей там са, до машината за сладолед!“ – и след това дойде при нас на изхода.

На стоянката за таксите се разделихме. Казах на Анабет и Гроувър да се върнат в лагера и да разкажат на Хирон за случилото се. Те не бяха съгласни и на мен ми беше трудно да се разделим след толкова приключения, но знаех, че последната част от пътуването трябваше да съм сам. Ако нещо се объркаше, ако боговете не ми повярваха... Искях Анабет и Гроувър да оцелеят и да разкажат истината на Хирон.

Скочих в едно такси и поех към Манхатън.

Половин час по-късно влязох в преддверието на „Емпайър Стейт Билдинг“.

Сигурно приличах на бездомник с изпокъсаните си дрехи и изподрано лице. Не бях спал повече от двацет и четири часа.

Отидох при пазача на рецепцията и казах:

– Шестстотния етаж.

Той четеше дебела книга с рисунка на вълшебник на корицата. Аз лично не си падам по фантастиката, но сигурно тази беше доста добра, тъй като пазачът

дори не вдигна поглед от нея.

– Няма такъв етаж, хлапе.

– Искам аудиенция при Зевс.

Той се усмихна разсеяно.

– Какво?

– Чу ме.

Бях на косъм да реша, че е обикновен смъртен, и да побягна, преди да е извикал санитарите от лудницата, но тогава пазачът каза:

– Ако нямаш покана, няма да получиш никаква аудиенция. Повелителят Зевс не приема никого без предварителна уговорка.

– В случая ще направи изключение. – Свалих раницата и я отворих.

Онзи надникна, видя металния цилиндър и в първите няколко секунди не зацепи какво представляваше той. След това пребледня.

– Това е...

– Точно – кимнах. – Искате ли да го извадя и...

– Не! Не! – Скочи от креслото, порови из бюрото да си намери картата и ми я подаде. – Пъхаш я вътре в таблото. И внимавай да не се качи още някой с теб в асансьора.

Изпълних всичко, което ми каза. Щом вратата на асансьора се затвори, пъхнах картата в процепа. На таблото се появи нов бутон, червен, с надпис 600.

Натиснах го и зачаках.

Свиреше музика. „Дъжд капе на главата ми“.

Най-накрая се чу „дзън“. Вратата се отвори. Пристъпих навън и едва не получих сърдечен удар.

Намирах се на увиснала във въздуха тясна каменна пътечка. Под мен се виждаше Манхатън, все едно го гледах от самолет. Право пред мен мраморни стъпала се виеха по един облак нагоре във висините. Погледът ми проследи стъпалата дотам, където свършваха, и мозъкът ми просто отказа да възприеме това, което видяха очите ми.

„Погледни отново“ – заповяда разумът.

„Гледаме – настояха очите. – Наистина е там.“

Над облаците се извисяваше планина, чийто връх беше покрит със сняг. По склона бяха накацали десетина двореца, разположени на различна височина – цяло градче от палати с бели колони, позлатени тераси и бронзови мангали, искрящи с хиляди огънчета. Пътища водеха към върха, където на фона на снега искреше най-големият дворец с градини с цъфнали маслинови дръвчета и рози. Мярнах и пазар на открито с пъстроцветни сергии, от едната страна на планината имаше и каменен амфитеатър, а от другата хиподром и колизеум. Истински древногръцки град – само дето не беше в развалини. Изглеждаше чисто нов – така, както сигурно е изглеждала Атина преди две хиляди и петстотин години.

Умът ми не го побираше. Не можеше да има нищо подобно тук. Планина, надвиснала над Ню Йорк като тежък милиарди тонове астероид? Как би могла да се закрепим върху „Емпайър Стейт Билдинг“, пред очите на четиринайсет милиона души и никой никога да не го види?

Но ето че беше тук. Пред мен.

Изкатерих се нагоре като в мъгла. Минах покрай няколко смеещи се нимфи, които ме замериха с маслини. Продавачи от пазара ми предлагаха амброзия на клечка, шлемове и дубликат от истинско злато на Златното руно, както било показано по телевизията на Хефест. Деветте музи настройваха инструментите си за концерт в парка, където се беше събрала малка тълпа от сатири, наяди и шепи красиви младежи, които сигурно бяха по-дребни богове и богини. Като че ли на никого не му дремеше за надвисналата война. Всички бяха в празнично настроение. Неколцина се обърнаха да ме огледат и си зашепнаха нещо.

Изкачих се по главния път към големия дворец на върха. Той беше

абсолютно точно обратно копие на двореца в Подземното царство. Там всичко беше черно и от бронз, а тук всичко искреше в бяло и сребро.

Явно Хадес беше построил двореца си по подобие на този. Той биваше допускан до Олимп единствено по време на зимното слънцестоене и затова беше изградил свой Олимп под земята. Въпреки неприятния ми сблъсък с него, изпитах съжаление към Хадес. Не ми се виждаше честно да бъдеш прокуден от подобно място. Всеки би се обидил и озлобил.

Стълбите водеха към двор, отвъд който беше тронната зала.

Само че „зала“ не е точната дума. В сравнение с нея Централна гара беше миниатюрно килерче. Дебели колони поддържаха куполовиден таван, по който се движеха позлатени съзвездия.

Във формата на подкова бяха подредени дванайсет трона за създания с размерите на Хадес, също както хижите в лагера. В огнище в средата гореше огромен огън. Само два от троновете бяха заети – този в центъра и другият вляво. Веднага се досетих кои бяха двамата богове, които чакаха да се приближа.

Пристъпих към тях, краката ми трепереха.

Боговете бяха в човешка форма, подобно на Хадес, но като ги погледнех, цялото ми тяло изтръпваше.

Зевс, върховният бог, беше облечен в тъмносин костюм на райета. Седеше на простичък трон от платина. Имаше добре оформена брада, сивкава като буреносен облак. Лицето му беше красиво, гордо и строго, очите сивкави. Когато се приближих към него, във въздуха замириша на озон.

До него седеше брат му, който беше толкова различно облечен, че би изглеждал смешно, ако не беше висок три метра и с толкова властно излъчване. Приличаше на сърфист. Носеше кожени сандали, шорти и пъстроцветна риза на кокосови орехи и папагали. Кожата му беше потъмняла от слънцето, ръцете му бяха покрити с белези като на стар рибар. Косата му беше черна като моята. На лицето му се четеше онова отнесено изражение, заради което на мен винаги ми се бяха карали в училище. Но край морскозелените очи, същите като моите, имаше бръчици, които показваха, че и често се усмихваше.

Неговият трон беше като рибарски стол – просто, удобно кожено кресло с вградена стойка за въдица. Вместо въдица, сега от стойката стърчеше бронзов тризъбец, по върховете му танцуваха зелени искри.

Боговете не помръдваха и не разговаряха, но във въздуха се усещаше напрежение, сякаш бях прекъснал някакъв спор.

Приближих се към рибарския трон и коленичих.

– Татко.

Не смеех да вдигна глава. Сърцето ми препускаше. Усещах силата, излъчвана от боговете. И при най-малката ми грешка със сигурност щяха да ме изпепелят. Зевс се обади:

– Не трябва ли първо да поздравяш домакина, момче? Чаках с наведена глава.

– Мир, братко – обади се накрая Посейдон. Гласът му пробуди най-старите ми спомени – топлината, която помнех като бебе, усещането от досега на ръката му върху челото си. – Момчето се обръща към баща си. Така е редно.

– Значи все още твърдиш, че е твой син? – попита заплашително Зевс. – Готов си да признаеш това дете, което си заченал въпреки нашата свещена клетва?

– Признах прегрешението си – рече Посейдон. – На твое място първо бих го изслушал.

Прегрешение?!?

Буца заседна в гърлото ми. Нима аз бях прегрешение? Резултат от божия грешка?

– Вече се смилих над него веднъж – изръмжа Зевс. – Да се осмели да прелети през царството ми... ха! Трябваше да го поваля на земята заради

нахалството му.

– И да рискуваш да унищожаш мълнията? – попита спокойно Посейдон. – Нека чуем какво ще ни каже, братко.

Зевс помърмори още малко и накрая заяви:

– Ще го изслушам. И след това ще реша дали да не го хвърля от Олимп.

– Пърси – рече Посейдон. – Погледни ме.

Вдигнах глава и се взрях нерешително в лицето му. По него не се четеше нито обич, нито одобрение. Нищо, което да ме окуражи. Все едно се взирах в океана – в някои моменти човек може да каже в какво настроение е той, но в повечето дни е неразгадаем, тайнствен.

Имах чувството, че и Посейдон не знаеше какво точно изпитва към мен. Като че ли не беше много сигурен дали е доволен, че съм негов син или не. Странно, но се радвах, задето спазваше подобна дистанция. Ако се беше опитал да се извини, ако беше заявил, че ме обича или дори ако се беше усмихнал, щеше да ми се стори неискрено, лъжливо. Като някакъв човешки баща, който си измисля оправдание за дълго отсъствие. Но това му отношение ме устройваше. И аз все още не бях сигурен какво изпитвам към него.

– Изправи се пред господаря Зевс и му разкажи историята си – заповяда Посейдон.

Разказах на Зевс всичко, така, както се случи. Извадих металния цилиндър, който започна да искри в присъствието на повелителя на небето, и го положих в нозете му.

Настъпи продължителна тишина, накъсвана само от пукота на дървата в огъня.

Зевс отвори длан. Мълнията се вдигна във въздуха и кацна в нея. Щом той затвори пръстите си около цилиндъра, металните върхове заискряха, все едно по тях потече ток, и отстрани изглеждаше сякаш Зевс е стиснал в юмрука си истинска мълния – шестметрово начупено копие, излъчващо електрически заряд, от който косата ми настръхна.

– Усещам, че момчето казва истината – измърмори Зевс. – Но Арес да направи подобно нещо... Не му е в стила.

– Той е горд и импулсивен – обади се Посейдон. – Семейна черта.

– Господарю? – обадох се аз.

– Да – отвърнаха двамата в един глас.

– Арес не го е решил сам. Някой друг, нещо друго му е дало идеята.

Описах сънищата си и усещането на плажа – онова мимолетно надвисване на зло, което спря движението на земята и попречи на Арес да ме убие.

– В съня ми – обясних – гласът ми заповяда да занеса мълнията в Подземното царство. Арес също се изпусна, че е сънувал. Мисля, че и той е бил използван също като мен.

– Значи все пак обвиняваш Хадес, така ли? – попита Зевс.

– Не – поклатих глава. – Господарю Зевс, бил съм в присъствието на Хадес. Онова на плажа беше различно. Същото усетих, когато бяхме близо до ямата, входа към Тартар. Нещо могъщо и зло се спотайва там... по-древно дори и от боговете.

Посейдон и Зевс се спогледаха. Размениха няколко думи на старогръцки, от които разбрах само една – „татко“.

Посейдон като че ли предложи нещо, но Зевс категорично не се съгласи. Посейдон се опита да спори, но повелителят на небето вдигна гневно ръка.

– Повече няма да говорим за това – заповяда той. – Трябва да отида да пречистя мълнията във водите на Лемнос, за да отмия замърсяването от човешка ръка.

Изправи се и сведе поглед към мен. Изражението му се смекчи едва доловимо.

– Оказа ми услуга, момче. Малцина герои могат да се похвалят с подобно нещо.

– Не бях сам, господарю – отвърнах. – Гроувър Андъруд и Анабет Чейс...

– За да ти покажа благодарността си, ще те оставя жив. Не съм готов да ти се доверя. Не ми харесва това, което появата ти вещае за бъдещето на Олимп. Но в името на семейното разбирателство, ще те оставя жив.

– Ъъ... благодаря, господарю.

– И не си помисляй отново да летиш. Ако си още тук, когато се върна, ще изпиташ сам какво е да те удари мълнията на гръмовержеца.

Гръм разтърси двореца. Последва ярък блясък като от светкавица и Зевс изчезна.

В тронната зала останахме само аз и баща ми.

– Чичо ти – въздъхна Посейдон – винаги си е падал по театралните ефекти. От него би излязъл един чудесен бог на театъра.

Неловко мълчание.

– А какво се крие в онази яма? – обадих се аз.

Посейдон ме погледна.

– Не се ли сещаш?

– Кронос – отвърнах аз. – Предводителят на титаните.

Дори и в тронната зала на Олимп, далеч от Тартар, само при произнасянето на името светлината помръкна и огънят в камината като че ли спря да топли.

Посейдон стисна здраво тризъбеца.

– По време на първата война, Пърси, Зевс нахлува баща ни Кронос на хиляди парчета, също както Кронос постъпил със своя баща, Уран. Зевс хвърли парчетата в тъмната яма на Тартар. Армията на титаните беше разпръсната, планинската им крепост на Етна беше унищожена, чудовищните им съюзници бяха прогонени в далечни земи. Но титаните са безсмъртни също като боговете. Това, което е останало от Кронос, все още е живо, все още страда и се стреми към властта.

– Но раните му вече зарастват – рекох. – Той се готви да се завърне.

Богът на моретата поклати глава.

– От време на време, веднъж на хилядолетие, Кронос се размърдва. Нахлува в сънищата на хората и внушава лоши мисли. Събужда коварни чудовища в дълбините. Но едва ли е способен да се надигне от ямата.

– Точно това иска да направи, татко. Така каза. Посейдон дълго мълча.

– Господарят Зевс повели повече да не се говори за това. Ти извърши подвига си, детето ми. Това ти стига.

– Но... – прехапах си езика. Нямаше смисъл да споря. Най-много да ядосах единствения бог, който беше на моя страна. – Както кажете, татко.

На устните му изгря бледа усмивка.

– Покорството ти е чуждо, нали?

– Да... господарю.

– Вероятно и аз имам вина за това. Океанът не обича да бъде сдържан. – Изправи се и взе тризъбеца си. След това засия и се смали до размерите на обикновен човек. – Време е да си вървиш. Но преди това нека ти кажа, че майка ти се върна.

Зяпнах го смаяно.

– Майка ми?

– Чака те у дома. Хадес я пусна, когато ти върна шлема му. Дори и повелителят на мъртвите си плаща дълговете.

Сърцето ми щеше да се пръсне. Не можех да повярвам.

– А вие... бихте ли...

Исках да го питам дали не би дошъл с мен, но бързо осъзнах колко нелепа беше тази идея. Представих си как се натоварваме с бога на моретата в такси и се

отправляме към нашия апартамент. Ако искаше да види майка ми, нищо нямаше да го спре. А и не биваше да забравяме за Смрадливия Гейб.

Очите на Посейдон се натъжиха.

– Когато се прибереш у дома, Пърси, ще трябва да вземеш важно решение. Ще намериш един пакет в стаята си.

– Пакет ли?

– Ще разбереш, като го видиш. Никой друг не може да избере пътя ти, Пърси. Ти сам трябва да решиш накъде да поемеш.

Кимнах, макар и да нямах никаква представа за какво говореше.

– Майка ти е истинска принцеса сред простосмъртните – продължи с копнеж той. – Не съм срещал подобна жена от хиляди години. И въпреки това... съжалявам, че се роди, дете. Дал съм ти съдба на герой, а тя никога не е щастлива. Краят винаги е трагичен. Опитах се да не се обиждам. Собственият ми баща ми обясняваше, че съжалявал, задето съм се родил.

– Нямам нищо против, татко.

– Все още – рече той. – Все още. Но е непростима грешка от моя страна.

– Ще тръгвам – Поклоних се сковано. – Повече няма да ви притеснявам.

Вече бях на петата крачка, когато той извика:

– Пърси?

Обърнах се.

Очите му искряха озарени от нова светлина – огнена гордост.

– Чудесно се справи, Пърси. Не ме разбирай погрешно. Каквото и да направиш, ти си мой син. Истински син на бога на моретата.

Докато пресичах града на боговете, разговорите замираха. Музите спряха концерта си. Хора, сатири и наяди се обръщаха след мен, по лицата им се четеше уважение и благодарност и някои дори коленичиха пред мен, все едно бях някакъв герой.

Петнайсет минути по-късно, все още като в сън, бях на улицата в Манхатън.

Хванах такси до апартамента на майка ми, позвъних на вратата и тя се появи – прекрасната ми майка, ухаеща на мента и домашни сладки. Щом ме видя, умората и загрижеността мигом изчезнаха от лицето ѝ.

– Пърси! Слава на боговете! О, синчето ми... Така ме прегърна, че направо ми изкара въздуха. Стояхме в коридора, тя плачеше и ме милваше по косата.

Признавам си – и моите очи бяха насълзени. Направо се тресях, толкова се радвах да я видя.

Обясни ми, че си е дошла сутринта и направо е изкарала акъла на Гейб. Не помнеше нищо след появата на минотавъра и не повярвала, когато Гейб заявил, че са ме обявили за издирване, тъй като обикалям из страната и взривявам забележителности. Цял ден не била на себе си от тревога, тъй като не била гледала новините. Гейб я накарал да отиде на работа, тъй като имала да навакства месечна заплата и колкото по-рано започнела, толкова по-добре.

Преглътнах гнева си и ѝ разказах всичко. Опитах се да звучи не толкова страшно, но това не беше лесно. Тъкмо стигнах до схватката с Арес, когато Гейб се обади от всекидневната:

– Хей, Сали! Готов ли е вече шницелът? Тя затвори очи.

– Няма да се зарадва да те види, Пърси. Днес в магазина са се обадили поне половин милион души от Лос Анджелис... за някакви безплатни уреди...

– А, да. Ама...

Тя успя да се насили да се усмихне.

– Опитвай се да не го ядосваш допълнително. Хайде, ела.

За един месец отсъствие апартаментът се беше превърнал изцяло в бърлога на Гейб. Килимът беше обсипан с боклуци до глезена. Диванът беше покрит от

празни бирени кутийки. От полилеите висяха мръсни чорапи и гащи.

Гейб и трима от завеяните му приятели играеха покер.

Щом ме зърна, пурата падна от устата му. Лицето му почервения като лавата в Наказателните полета.

– И имаш нахалството да се появяваш тук, вагабонтин такъв! Мислех, че полицията...

– Той не е избягал – прекъсна го майка ми. – Това е чудесно, нали, Гейб?

Той ни огледа внимателно. Като че ли не смяташе завръщането ми за толкова чудесно.

– Не ми стига, че трябваше да върна парите за застраховката ти, Сали – изръмжа той. – Дай ми телефона. Ще се обадя на ченгетата.

– Недей, Гейб!

Смрадливият вдигна вежди.

– „Недей“ ли каза? Да не мислиш, че ще се примиря отново с този вагабонтин? Все още мога да повдигна обвинение, задето унищожи колата ми.

– Но...

Той вдигна ръка и майка ми застина.

За първи път ми просветна, че Гейб е удрял майка ми. Не знаех кога, как, колко. Но бях сигурен, че го е правил. И то може би през цялото време, докато ме е нямало.

Гняв изпълни гърдите ми. Пристъпих към Гейб и инстинктивно извадих химикала от джоба си. Той ми се изсмя.

– Какво, вагабонтин? Да не си решил да драскаш върху мен? Докосни ме и ще те пратя да гниеш в затвора.

– Хей, Гейб – обади се приятелят му Еди. – Все пак той е само дете.

Гейб го изгледа презрително и повтори с тънко гласче:

– Само дете!

Останалите се разсмяха като идиоти.

– Но днес ще бъда добър с теб, вагабонтин. – Гейб се ухили и лъснаха пожълтелите от пушенето зъби. – Давам ти пет минути да си събереш нещата и да се ометеш оттук. А след това ще се обадя в полицията.

– Гейб! – извика умоляващо мама.

– Той нали избяга? – отвърна Смрадливият. – Няма защо да се връща пак тук.

Ръцете ме сърбяха да извадя Въртоп, но знаех, че острието няма да направи нищо на един обикновен човек. А Гейб все пак влизаше долу-горе в категорията човек. Мама ме хвана за ръката.

– Хайде, Пърси, ела да идем в стаята ти.

Позволих ѝ да ме отведе, макар че все още треперех от гняв.

Стаята ми беше пълна с боклуците на Гейб. Натрупани празни акумулатори, един изгнил букет цветя с картичка, изпратен от човек, гледал интервюто му с Барбара Уолтърс.

– Гейб е просто ядосан, скъпи – рече мама. – Ще поговоря после с него. Сигурна съм, че нещата ще се подредят.

– Никога няма да се подредят, докато Гейб е тук.

Тя смутено дръпна ръка.

– Може... може да те водя с мен на работа до края на лятото. А през есента, ако намерим друго училище...

– Мамо.

Тя сведе поглед.

– Опитвам се, Пърси... Просто ми трябва малко време.

На леглото се появи един пакет. Бих могъл да се закълна, че преди миг го нямаше.

Леко посмачкана картонена кутия с големината долу-горе на баскетболна

топка. Адресът беше написан с моя почерк:

М frame
 Боговете
 Планината Олимп
 „Емпайър Стейт Билдинг“ етаж 600
 Ню Йорк
 С най-добри пожелания
 Пърси Джаксън

Отгоре с черен маркер с големи решителни букви беше адресът на нашия апартамент и думите:

ВРЪЩА СЕ НА ПОДАТЕЛЯ

И изведнъж ми просветна какво ми беше казал Посейдон на Олимп.

Пакет. Избор.

„Каквото и да направиш, ти си мой син. Истински син на бога на моретата.“

Обърнах се към майка ми.

– Мамо, искаш ли Гейб да изчезне?

– Пърси, не е толкова лесно...

– Просто ми кажи. Този простак те е удрял. Искаш ли да изчезне или не?

Тя се поколеба и след това кимна едва доловимо.

– Да, Пърси, искам. И се опитвам да събера смелост да му го кажа. Но ти не можеш да го направиш вместо мен. Не можеш ти да решаваеш проблемите ми.

Погледнах кутията.

Можех да реша проблема ѝ. Исках да отворя кутията, да изсипя това вътре на масата за покер. Можеше да сложа началото на моя градина със статуи, направо тук, във всекидневната.

Точно това би направил един истински герой в легендите. Точно това заслужаваше Гейб.

Но героичните истории винаги завършваха трагично. Поне така ми беше казал Посейдон.

Спомних си Подземното царство. Представих си как духът на Гейб се носи завинаги в полята на Асфодел или е обречен на някакви ужасяващи мъки отвъд бодливата тел на Наказателните полета – обречен на вечна игра на покер, потопен до кръста във врящо олио под звуците на опера. Имах ли правото да пратя някого там? Дори и Гейб?

Преди месец не бих се поколебал изобщо. Но сега...

– Мога да го направя – рекох. – Един поглед в кутията и никога повече няма да те нарани.

Тя погледна кутията и като че ли веднага се досети.

– Не, Пърси – отстъпи крачка назад. – Не можеш.

– Посейдон каза, че си принцеса – рекох. – Че не е срещал жена като теб от хиляди години.

Лицето ѝ пламна.

– Пърси...

– Заслужаваш нещо по-добро, мамо. Да отидеш в колеж, да завършиш висше образование. Да напишеш роман, да срещнеш някой симпатичен мъж, да живееш в хубава къща. Вече не е нужно да ме предпазваш и да останеш с Гейб. Нека те отърва от него.

Тя избърса сълзите от бузите си.

– Същият си като баща си – рече тя. – Веднъж той ми предложи да спре прилива заради мен. Да ми построи дворец на морското дъно. Мислеше, че може да

реши всички проблеми само с махане на ръка.

– Че какво лошо има в това?

Пъстрите ѝ очи се приковаха в мен.

– Мисля, че сам знаеш отговора, Пърси. Достатъчно приличаш на мен, за да ме разбереш. За да постигне нещо значимо, човек сам трябва да се пребори за него. Не мога да позволя някой бог да се грижи за мен... или за сина ми. Трябва сама да намеря смелост. Твоят подвиг ми го напомни.

Вслушахме се в дрънченето на чиповете за покер, ругатните и бърборенето на телевизора от другата стая.

– Ще ти оставя кутията – рекох. – Ако отново те заплаши...

Тя пребледня, но кимна.

– А къде ще отидеш ти?

– В лагера.

– За лятото? Или завинаги?

– Не съм сигурен още. Зависи.

Приковахме поглед един в друг и мълчаливо се разбрахме. Щяхме да видим какво щеше да е положението в края на лятото.

Тя ме целуна по челото.

– От теб ще стане истински герой, Пърси. Най-великият от всички.

За последен път огледах стаята си. Имах чувството, че никога повече няма да я видя. След това с мама поех към вратата.

– Тръгваш ли си вече, вагабонтин? – извика Гейб. – Дано никога повече не те видя.

Поколебах се за последен път. Нима можеше да пропусна този шанс да си отмъстя? Тръгнах си, без да съм спасил майка си.

– Хей, Сали! – извика той. – Какво стана с шницела? В очите на майка ми блесна стоманен гняв. Бях сигурен, че я оставях в добри ръце. Нейните собствени.

– Идва ей сега, скъпи – извика тя. – Шницел изненада! Погледна ме и ми намигна.

Последното, което видях преди да се затвори вратата, беше как майка ми се взира в Гейб, все едно вече си го представяше как би изглеждал като градинска статуя.

Двайсет и втора глава

Пророчеството се сбъдва

Ние бяхме първите герои, завърнали се живи в лагера след провала на Люк и затова, разбира се, всички ни гледаха все едно бяхме знаменитости, спечелили някакво телевизионно риалити.

Според традицията ни увенчаха с лаврови венци на голямо празненство в наша чест и след това поведохме шествието към кладата, за да изгорим погребалните савани, които роднините ни бяха ушили в наше отсъствие.

Саванът на Анабет беше страшно красив – от сива коприна с избродирани сови – и аз ѝ казах, че е жалко, задето няма да я погребат с него. Тя ме ошипа и ми отвърна да си затварям устата.

Като син на Посейдон нямах роднини и затова хижата на Арес беше пожелала да приготви моя саван. Те бяха взели стар чаршаф, по ръбовете бяха изрисували усмихнати човечета със задраскани с X очи, а в средата бяха изписали с големи букви ЗАГУБЕНЯК.

Адски кеф беше да го изгоря.

Децата от хижата на Аполон пееха и раздаваха сандвичи, при мен се събраха старите ми приятели от хижата на Хермес, близките на Анабет от хижата на Атина и сатирите на Гроувър, които завистливо гледаха чисто новото му разрешително за търсач, издадено от Съвета на чифтокопитните старейшини. Съветът

беше обявил постиженията на Гроувър за „болезнено смели – с две рога над всичко, видяно до този момент“.

Единствено Клариса и нейните приятели бяха в лошо настроение и отровните им погледи ясно говореха, че никога нямаше да забравят как съм опозорил баща им.

На мен обаче не ми дремеше.

Дори и приветствената реч на Дионис не успя да помрачи радостта ми.

– Да, да, дребният негодник все пак остана жив и сега съвсем си е навирил носа. Е, три пъти „ура“ в негова чест. В раздела за други съобщения – тази събота няма да има състезание с канута...

Нанесох се пак в трета хижа, но вече не се чувствах толкова самотен.

През деня се упражнявах с приятелите си. Вечер лежах и слушах вълните, знаех, че баща ми е някъде там, в океана. Може и да не беше съвсем сигурен какво изпитваше към мен, може и да не ме беше искал, но въпреки това бдеше над мен. И засега се гордееше с постиженията ми. А майка ми имаше шанс да започне нов живот.

Седмица след завръщането ми в лагера пристигна писмо от нея. Уведомяваше ме, че Гейб бил изчезнал безследно. Съобщила в полицията и те го били обявили за издирване, но тя имала чувството, че никога повече нямало да го види.

И след това, без никаква връзка с предходното, пишеше, че е продала първата си скулптура „Игра на покер“ на някаква галерия в Сохо. Получила толкова много пари за нея, че внесла депозит за нов апартамент и дори си платила таксата за първия семестър в университета. Галерията проявявала интерес за още нейни творби и ги обявили за „голяма стъпка към супер грозния неореализъм“. „Но не се тревожи – пишеше майка ми, – приключих със скулптурите. Изхвърлих кутията с инструментите, която ми беше оставил. Време е вече да се захвана с писане.“

Отдолу имаше послепис. „Пърси, намерих хубаво частно училище в града. Внесох депозит, за да ти запазя място, в случай че решиш да се запишеш за учебната година. Може да живееш у дома. Но ако решиш да останеш за цялата година в лагера, ще те разбере.“

Внимателно сгънах писмото и го оставих на нощното шкафче. Всяка вечер преди лягане го препрочитах и се опитвах да реша какво да отговоря.

На четвърти юли целият лагер се събра на плажа за приготвения от децата в №9 спектакъл. Синовете на Хефест нямаше да се задоволят само с някакви си бели, червени и сини фойерверки. Те бяха изкарали в морето една лодка и я бяха натоварили с ракети с големината на торпедо. Анабет разправяше, че предишната година фойерверките следвали толкова често един след друг, че приличали на анимация, прожектирана на небосвода. За финал над океана трябваше да се появи петдесетметров спартанец в пълно бойно снаряжение и накрая да избухне в цветовете на дъгата.

С Анабет се настанихме на едно одеяло на земята и в този миг се появи Гроувър, за да се сбогува с нас.

Беше облечен в обичайните си джинси, тениска и кецове, но през последните няколко седмици изглеждаше пораснал – почти можеше да мине за гимназист. Брадичката му вече не беше толкова рехава. Беше понаедрял. Рогата му бяха с около сантиметър по-дълги и вече трябваше постоянно да носи шапка, за да ги скрие.

– Заминавам – обяви той. – Дойдох само да кажа... сещате се.

Опитах се да се радвам заради него. Все пак не всеки ден сатир получаваше разрешение да замине да търси бог Пан. Но ми беше трудно да се сбогуваме. Познавах го само от година, но въпреки това беше най-старият ми приятел.

Анабет го прегърна и му заръча да внимава.

Аз го попитах откъде мисли да започне.

– Ами... това е тайна – измърмори той смутено. – Искат ми се да можехте да

дойдете с мен, но хората и Пан...

– Разбираме – кимна Анабет. – Взе ли си достатъчно консервни кутии за из път?

– Аха.

– Преговори ли мелодиите за тръстиковата свирка?

– Стига, Анабет! – извика възмутено той. – Като някоя стара мама коза си!

Но си личеше, че само се преструваше.

Взе тояжката си и метна раницата на рамо. Изглеждаше като обикновен стопаджия, каквито човек често среща край пътя – нищо не беше останало от дребосъка, когото защитавах в училището.

– Е – рече Гроувър, – пожелайте ми късмет.

Отново прегърна Анабет. Потупа ме по рамото и пое през дюните.

Над главите ни избухнаха първите фойерверки – Херкулес убива немейския лъв, Артемида преследва глигана, Джордж Вашингтон (който, между другото, се оказва син на Атина) пресича Делауеър.

– Хей, Гроувър! – извиках.

Той се обърна, вече почти беше навлязъл в гората.

– Където и да отидеш, надявам се там да правят хубава енчиладас.

Гроувър се усмихна и след миг изчезна между дърветата.

– Някой ден ще го видим отново – рече Анабет.

Надявах се да е права. Но нали никой не се беше завръщал от това търсене повече от две хиляди години... Не, нямаше да мисля за това. Гроувър щеше да е първият.

Юли отмина.

Запълвах си времето с измислянето на нови стратегии за пленяване на знамето, сключвах съюзи с другите хижи, за да не попадне то в ръцете на Арес. Най-сетне успях да преодолеея стената за катерене, без да се изгоря от потоците лава.

От време на време минавах покрай голямата къща, хвърлях поглед към таванските прозорчета и мислех за оракула. Опитвах се да се убедя, че пророчеството се е изпълнило.

„На запад те чака богът двулик.“

Да, така беше – макар че двуликият бог се беше оказал Арес, а не Хадес.

„Откраднатото ще върнеш на господаря велик.“

И това го бях направил. Мълнията беше при Зевс. Шлемът на мрака беше обратно на главата на Хадес.

„Който приятел зове се, предателство сее.“

Ето това все още ме притесняваше. Арес се беше престорил на мой приятел и след това ме предаде. Може би точно за това беше говорил оракулът...

„Да спасиш най-скъпото не ще съумееш.“

Да, не бях спасил майка си, но я оставих сама да се спаси и знаех, че така и трябва да бъде.

Защо тогава нещо продължаваше да ме човърка отвътре?

И изведнъж дойде последният ден от лятната ваканция.

Оставаше ни само една вечеря заедно. Изгорихме част от храната в чест на боговете. Край лагерния огън ни раздадоха по едно мънисто.

И аз получих кожена връвчица с мънисто за първото ми лято тук, радвах се, че светлината на огъня прикрива изчервеното ми лице. Мънистото беше чисто черно, само в средата искреше морскозелен тризъбец.

– Решението беше единодушно – обяви Люк. – Това мънисто е знак за първия син на бога на моретата в лагера и за подвига, извършен от него в мрачното Подземно царство, за да възпре войната!

Всички станаха и заръкопляскаха. Дори и децата на Арес се почувстваха длъжни да се изправят. Приятелите на Анабет я избутаха напред, за да приеме и тя своя дял от овациите.

Не знам дали някога съм се чувствал толкова щастлив и толкова тъжен, както в този момент. Най-сетне бях намерил своето семейство – хора, които ме обичаха и смятаха, че съм постъпил правилно. А на сутринта повечето от тях щяха да си заминат до следващото лято.

На другата сутрин намерих едно листче на нощното шкафче.

Знаех, че е от Дионис, тъй като той винаги изписваше погрешно името ми.

Скъпи Питър Джонсън

Ако възнамерявате да останете в лагера за учебната година, моля уведомете ни до обяд. В противен случай ще приемем, че сте заминали или загинали от ужасна смърт. Почистващите харпии ще започнат работа по залез-слънце. Те имат правото да изядат всеки нерегистриран обитател на лагера. Всички принадлежности, които оставите тук, ще бъдат изгорени в лавата.

С пожелания за приятен ден:

Г-н Д. (Дионис)

Директор на лагера, Олимпийски съвет №12

Това беше един от многото неприятни ефекти от СДВ – така и не можех да свикна да гледам насериозно на крайните срокове. Цялото лято беше изминало, а още не бях отговорил нито на мама, нито на лагера какво смятам да правя. А сега ми оставаха само няколко часа, за да реша.

На пръв поглед изборът не трябваше да е толкова труден. Девет месеца обучение за герой или девет месеца седене в класната стая – ха!

Но все пак не биваше да забравям и мама. За първи път имах възможността да живея с нея цяла година, и то без Гейб. Да си бъде у дома и през свободното време да обикалям из града. Спомних си какво беше казала Анабет по време на пътуването ни, от което като че ли бяха изминали хиляди години: „Истинският свят е там, където са чудовищата. Там разбираш дали те бива с меча или не.“

Замислих се за съдбата на Талия, дъщерята на Зевс. Чудех се колко ли чудовища ще ме нападнат, ако напусна лагера. При прекосяването на страната едва не загинах десетина пъти. Ако останех на едно място за учебната година, без Хирон и без приятелите ми, които да ми помагат, дали с мама щяхме да оцелеем до следващото лято? Стига, разбира се, тестовите и писането на есета в училище да не ме уморяха преди това.

Реших да слеза до арената да потренирам с меча. Това може би щеше да проясни мислите ми.

Лагерът вече изглеждаше опустял. Всички бяха в хижите, за да си събират багажа, или тичаха насам-натам с метли и кофи, за да приготвят за последната инспекция. Аргус помагаше на децата на Афродита да мъкнат лъскавите си куфари „Гучи“ и несесери с гримове до портала, откъдето щеше да ги вземе автобусчето и да ги закара до летището.

Все още не се налагаше да мисля за заминаване. Щях да се съсредоточа изцяло в тренировката. Оказа се, че и на Люк му беше дошла същата идея. Раницата му беше подпряна на стената. Тренираше сам, дуелираше се с чучелата с меч, който виждах за първи път. Явно беше от истинска обикновена стомана, тъй като Люк направо отсичаше пълните със слама глави.

Оранжевата му риза беше подгизнала от пот. Изражението му беше толкова напрегнато, че все едно животът му наистина беше в опасност. Наблюдавах го заплепен как разпердушинва цялата редица чучела, разсича крайници и ги превръща

в купчина слама и разпилени доспехи.

Сражаваше се с обикновени чучела, но въпреки това се изпълних с преклонение пред умението му. Той наистина беше невероятен майстор на меча. За пореден път се зачудих как беше възможно да се е провалил с подвига си.

Когато най-сетне ме видя, Люк застина наред замахването си.

– Пърси.

– Извинявай – рекох смутен. – Просто...

– Няма нищо – отвърна той и свали меча си. – Упражнявах се за последен път.

– Тези чучела вече за нищо не стават. Люк сви рамене.

– Всяко лято правим нови.

Сега, когато мечът вече не се стрелкаше мълниеносно насам-натам, забелязах, че не беше съвсем обикновен. Острието беше направено от два метала – едната страна от бронз, другата – от стомана. Люк забеляза погледа ми.

– Новата ми играчка. Клеветник.

– Клеветник ли?

Той вдигна меча и острието заблестя зловещо на слънцето.

– Едната страна е божествен бронз, а другата – закалена стомана. Върши работа както за смъртни, така и за безсмъртни.

Спомних си какво ми беше казал Хирон, преди да поема към своя подвиг – че героят никога не бива да наранява смъртни, освен в краен случай.

– Не знаех, че се правят такива оръжия.

– Не се правят – съгласи се Люк. – Клеветник е единствен по рода си.

Усмихна ми се и прибра меча в ножницата.

– Знаеш ли, мислех да дойда да те потърся. Какво ще кажеш да отидем за последен път до горичката да си намерим някое чудовище?

Поколебах се.

Би трябвало да се радвам, че Люк се държеше толкова приятелски. След връщането ми от подвига той като че ли се беше дръпнал леко. Опасявах се, че може да ме е намразил заради вниманието, което бях привлякъл към себе си.

– Мислиш ли, че е добра идея? – попитах. – Все пак нали...

– О, стига! Да вървим. – Метна раницата на гърба си и взе кашонче с кутийки кока-кола. – Питиетата са от мен.

Зачудих се откъде се беше сдобил с колата. В лагерния магазин не се продаваха обикновени безалкохолни. А и нямаше начин да ги вкараш нелегално, освен ако не ти помогне някой сатир.

Разбира се, вълшебните чаши на масата за вечеря се пълнеха с всичко, което си пожелаеш, но вкусът беше съвсем различен от този на истинската кока-кола.

Захар и кофеин. Не устоях на изкушението.

– Идвам. Защо не?

Навлязохме в гората и пообикаляхме в търсене на някое чудовище, с което да премерим силите си, само че беше твърде горещо. И най-глупавите чудовища сигурно бяха обявили сиеста и се бяха свили в прохладните си пещери.

Зърнахме само една златиста сърна да пробягва между дърветата и изобщо не ни мина през ума да я подгоним. Сърните тук принадлежаха на Артемида. Люк ми беше казал, че главата на последния, който бил убил кошута, се озовала закачена над камината в №8.

Намерихме едно сенчесто местенце край потока, близо до мястото, където бях счупил копието на Клариса при първата ни игра за знамето. Седнахме на един голям камък, пиехме кола и гледахме слънчевите лъчи в гората. Поговорихме си малко за дреболии – за „плени знамето“, за хватки във фехтовката и така нататък.

След това Люк попита:

– Не ти ли се иска отново да поемеш на подвиг?

– Където на всяка крачка да ме напада някое чудовище? Шегуваш ли се?
Той вдигна вежди недоверчиво.

– Да, иска ми се – признах. – А на теб?
Сянка помрачи лицето му.

Бях свикнал да слушам как момичетата въздишат колко красив бил Люк, но в момента той ми се стори уморен, ядосан и направо грозен. Русата му коса сивееше на яркото слънце. Белегът на лицето му изглеждаше по-дълбок от обикновено. Заприлича ми на старец.

– Живея за постоянно в лагера от четиринайсетгодишен – рече той. – Откак Талия... знаеш историята. През цялото време само се упражнявах. Нямах шанса да бъда нормален тийнейджър в истинския свят. След това ме пратиха на подвиг и когато се върнах, все едно ми казаха: „Добре, дотук беше. Сбогом.“

Смачка кутийката от кока-кола и я хвърли в потока.

Сепнах се. Едно от първите неща, които човек научавате в лагера, беше „Не изхвърляй боклуци“. Защото иначе ще те навестят нимфите и наядите и ще ти го върнат тъпкано. Някоя нощ ще се пхнеш под завивките и ще откриеш, че леглото ти е пълно със стоножки и кал.

– Лавровите венци да вървят по дяволите! – заяви Люк. – Нямам намерение да свърша като прашните стари трофеи на тавана в голямата къща.

– Звучиш все едно се каниш да заминеш.

Той се усмихна криво.

– Да, заминавам, Пърси. Доведох те тук, за да се сбoguваме.

Щракна с пръсти. В краката ми пламна огън и от него изпълзя нещо лъскаво и черно, голямо колкото дланта ми. Скорпион.

Посегнах към химикала.

– На твоє място не бих го правил – предупреди ме Люк. – Скорпионите от ямата могат да скачат до три метра. Жилото му лесно би пробilo дрехите ти. За по-малко от шейсет секунди ще си мъртъв.

– Какво...

И в този миг ми просветна.

„Който приятел зове се, предателство сее.“

– Значи ти си бил...

Той се изправи спокойно и потри длани в джинсите си.

Скорпионът не му обръщаше никакво внимание. Черните му кръгли очи бяха вторачени в мен, щипката отзад заплашително потракваше.

– Много неща видях на този свят, Пърси – рече Люк. – Не го ли усещаш – мракът приближава, чудовищата стават по-силни? Не си ли даваш сметка, че няма смисъл? Геройските подвизи са нищо, боговете ни разиграват като пешки. Още преди хиляди години е трябвало да ги свалят, но те все още се държат, благодарение на нас, техните деца.

Не можех да повярвам на ушите си.

– Люк... все пак те са наши родители.

Той се изсмя.

– И какво от това? Нима трябва да ги обичам заради това? Прословутата им „Западна цивилизация“ е болест, Пърси. Тя унищожава света. Единственият начин да я спрем е да я изгорим до основи, да започнем наново нещо по-честно и справедливо.

– И ти си луд като Арес.

Очите му пламнаха.

– Арес е глупак. Той така и не разбра кой е господарят, на когото служеше. Ако имах време, бих ти обяснил, Пърси. Но се страхувам, че няма да живееш достатъчно дълго.

Скорпионът започна да се катери по крачола ми.

Не можеше да няма начин да се измъкна. Трябваше да измисля нещо.

– Кронос – обадих се. – На него служиш.

Изведнъж застудя.

– Внимавай с имената – предупреди ме Люк.

– Кронос те е подучил да откраднеш мълнията и шлема. Говорил ти е в сънищата ти.

Клепачите му трепнаха.

– И на теб ти говореше, Пърси. Но ти отказа да се вслушаш.

– Промил ти е мозъка, Люк.

– Греша. Показа ми, че пропилявам напразно заложибите си. Знаеш ли какъв беше подвигът ми преди две години, Пърси? Баща ми Хермес искаше да открадне златната ябълка от градината на Хесперидите и да я занесе на Олимп. След толкова обучение, ето какво геройство успя да ми измисли!

– Това не е лесна задача – рекох. – Един от подвизите на Херкулес.

– Именно – кимна Люк. – Къде е славата в това да повтаряш неща, вече правени преди теб? Боговете не умеят нищо друго, освен да повтарят миналото. Задачата не ми беше по вкуса и не вложих всичко от себе си. От дракона в градината ми остана това – посочи белега си – и когато се върнах, ме посрещна само съжаление. Идеше ми да разруша Олимп, да не оставя камък върху камък, но се насилих да чакам. Започнах да сънувам Кронос. Той ме убеди да открадна нещо, което си заслужава, на което никой друг герой не е имал смелост да посегне. Когато отидохме на екскурзията за зимното слънцестоене, докато останалите спяха, се промъкнах в тронната зала и взех мълнията на Зевс. А след това и шлема на Хадес. Направо не е за вярване колко беше лесно. Олимпийците са толкова надменни, изобщо не им минава през ума, че някой може да посмее да открадне от тях. Охраната им е под всякаква критика. Бях прекосил половината щат, когато чух тътена на бурята зад гърба ми и разбрах, че са открили кражбата.

Скорпионът вече беше стигнал до коляното ми и ме наблюдаваше с лъскавите си очи.

Опитах се да прикрия треперенето на гласа си.

– И защо не ги занесе направо на Кронос?

Усмивката му помръкна.

– Бях прекалено самоуверен. Зевс изпрати синовете и дъщерите си по следите ми – Артемида, Аполон, баща ми Хермес. Но ме хвана Арес. Можеше да го победя, но не внимавах достатъчно. Обезоръжи ме, взе шлема и мълнията и заплаши, че щом ги върне на Олимп, ще ме погребат жив. Но тогава чух гласа на Кронос, той ме подучи какво да отвърна. Примамих Арес с обещание за голяма война между боговете. Казах му, че само трябва да скрие мълнията и шлема за известно време и да гледа отстрани как другите се бият. Очите му направо пламнаха. Знаех, че е захапал кукичката. Пусна ме и се върнах на Олимп, преди някой да е забелязал отсъствието ми. След това господарят на титаните... наказва ме с кошмари. Заклех се, че повече няма да се проваля. После, когато вече се бях върнал в лагера, сънувах, че ще се появи нов герой, който може да бъде подлъган да пренесе шлема и мълнията от Арес до Тартар.

– Значи ти си повикал хрътката на Хадес онази нощ в гората?

– Трябваше да накараме Хирон да мисли, че в лагера не си в безопасност, така че да те пусне на подвиг. Да потвърдим страховете му, че Хадес е по петите ти. И номерът свърши работа.

– Летящите маратонки са били омагьосани – рекох. – Трябвало е да ме отнесат заедно с раницата в Тартар.

– Което щеше да стане, ако ги носеше ти. Но ти си ги дал на сатира. Гроувър прецаква всичко, до което се докосне. Дори и магията.

Люк сведе поглед към скорпиона, който сега си почиваше на бедрото ми.

– Трябваше да намериш смъртта си в Тартар, Пърси, но не се тревожи, ще оставя малкия си приятел да се погрижи за това.

– Талия е жертвала живота си заради теб – озъбих се аз, – а ти така ли й се отплащаш?

– Не говори за Талия! – извика той. – Боговете я оставиха да умре! И това е едно от нещата, за които ще ги накарам да си платят!

– Не съзнаваш ли, че те използват, Люк? И теб, и Арес. Не слушай Кронос.

– Мен ли ме използват? – пронизително изпищя той. – Я погледни себе си. Баща ти да е направил нещо за теб? Кронос ще излезе от ямата. Ти само го забави. Ще хвърли олимпийците в Тартар и ще прогони хората обратно в пещерите. Ще останат само най-силните – тези, които са готови да му служат.

– Прибери си скорпиона – рекох. – Щом си толкова силен, изправи се сам срещу мен.

Люк се усмихна.

– Добър опит, Пърси. Но аз не съм Арес. Не можеш да ме излъжеш. Господарят ми ме очаква. В негово име ще извърша още много подвизи.

– Люк...

– Сбогом, Пърси. Идва нова Златна епоха. Но ти няма да си част от нея. Обгърна го тъмен облак и изчезна.

Скорпионът атакува.

Забърсах го с ръка и извадих меча си. Насекомото скочи към мен и го разсякох на две във въздуха.

Понечих да се поздравя за успеха, но в този миг погледът ми попадна на ръката ми. На дланта ми имаше голяма червена подутина, от която се процеждаше жълтеникава гной. Все пак скорпионът беше успял да ме ужили.

Ушите ми бумтяха. Всичко пред очите ми плуваше.

Водата! Предишния път тя ме беше спасила.

Доклатушках се до потока и топнах ръката си, но като че ли нищо не се случи. Отровата беше силна. Тъмна пелена се спусна пред очите ми. Едва се държах на краката си.

Люк ми беше казал, че за шейсет секунди ще умра.

Трябваше да се върна в лагера. Ако паднех тук, през нощта чудовищата щяха да ме изядат. И никой нямаше да разбере какво е станало с мен.

Краката ми тежаха, все едно бяха от олово. Челото ми пламтеше. Поех с полюляване към лагера, нимфите се размърдаха в дърветата.

– Помощ... – прошепнах. – Помогнете ми...

Две ме подхванаха под мишниците и ме задържаха. Стигнах до поляната, някой извика за помощ, един кентавър наду рога си.

И над мен се спусна мрак.

Събудих се със сламка в устата. През нея пиех нещо като шоколадови бисквитки в течно състояние. Нектар.

Отворих очи.

Намирах се в леглото в болничното отделение в голямата къща, дясната ми ръка беше бинтована. В ъгъла стоеше на пост Аргус. Анабет седеше до мен, държеше чашата с нектар и слагаше компрес на челото ми.

– Ето ме пак – измърморих.

– Идиот! – извика Анабет и това ми подсказа, че се радваше да ме види в съзнание. – Беше позеленял и направо сивееше, когато те открихме. Ако не беше Хирон...

– Не, не – обади се Хирон. – Доброто състояние на Пърси също изигра своята роля.

Той седеше в другия край на леглото в човешката си форма и затова не го бях забелязал. Долната част на тялото му беше свита в инвалидната количка, а горната беше облечена със сако и вратовръзка. Усмихна се, но лицето му беше уморено и бледо, все едно е седял цяла нощ да преглежда контролни по латински.

– Как си? – попита той.

– Все едно съм бил замразен и след това размразен в микровълнова.

– Съвсем нормално, предвид, че те е ужил лил отровен скорпион от ямата.

Можеш ли да ми кажеш какво точно се случи?

Разказах му набързо, като от време на време спирах, за да отпия от нектара.

Накрая задълго се възцари тишина.

– Не мога да повярвам, че Люк... – гласът на Анабет се прекърши.

Изражението ѝ беше ядосано и тъжно. – Не, не, мога да го повярвам. Дано боговете го прокълнат... Той страшно се промени след провала си.

– Трябва веднага да докладваме на Олимп – измърмори Хирон. – Ще отида още сега.

– Люк е на свобода – обадих се. – Трябва да го спра.

Учителят поклати глава.

– Не, Пърси, боговете ще...

– Те изобщо не искат и да чуват за Кронос! – прекъснах го. – Зевс обяви, че въпросът е приключен.

– Пърси, знам, че не ти е лесно, но не бива да хукваш да си откъщаваш. Все още не си готов.

Не бях доволен, но подозирах, че Хирон е прав. Достатъчно беше да погледна ръката си, за да разбера, че в скоро време нямаше да мога да държа меч.

– Хирон... твоето пророчество от оракула е за Кронос, нали? В него става ли дума и за мен? И за Анабет?

Кентавърът смутено вдигна поглед към тавана.

– Пърси, не е редно да...

– Заповядали са да не ми казваш, така ли?

В погледа му се четеше тъга и състрадание.

– Ще станеш велик! Ще дам всичко от себе си, за да те подготвя. Но ако съм прав за пътя, който те очаква...

Отекна гръмотевица и разтrese прозорците.

– Добре, добре! – извика Хирон. – Млъквам!

Той въздъхна недоволно.

– Боговете си имат причина, Пърси. Не е хубаво човек да знае много за бъдещето си.

– Не може просто да си седим и нищо да не правим – рекох.

– Няма просто да си седим – обеща Хирон. – Но ти трябва да внимаваш. Кронос иска да помрачи разсъдъка ти. Исква в живота ти да царува хаос, мислите ти да бъдат забулени от страх и гняв. Не го позволявай. Учи търпеливо и чакай да дойде твоят миг.

– Стига да оживея дотогава.

Той сложи ръка на глезена ми.

– Довери ми се, Пърси. Ще живееш. Но първо трябва да решиш накъде ще поемеш през тази година. Не мога да ти кажа кой е правилният избор...

Имах чувството, че има категорично мнение по въпроса и едвам се сдържа да не го заяви.

– Трябва сам да решиш дали да останеш в лагера за учебната година, или да се върнеш в света на простосмъртните и да дойдеш тук следващото лято. Помисли си хубаво. Когато се върна от Олимп, ще ми кажеш какво си избрал.

Понечих да възразя. Искях да му задам още хиляди въпроси, но изражението му подсказваше, че сега не е моментът. Беше ми казал всичко, което можеше.

– Ще се опитам да се върна колкото се може по-скоро – обеща той. – Аргус ще бди над теб. – Обърна се към Анабет. – А, скъпа... теб вече те чакат.

– Кой? – попитах.

Не получих отговор.

Хирон излезе от стаята. Чух как колелетата бавно се спускат по стълбите. Анабет беше приковала поглед в леда в чашата ми.

– Какво става? – попитах я.

– Нищо. – Остави чашата на масата. – Просто последвах съвета ти. Имаш ли нужда от нещо?

– Да. Помогни ми да се изправя. Искam да изляза.

– Не бива, Пърси.

Спуснах крака от кревата. Анабет ме подхвана, тъкмо преди да се стоваря на пода. Виеше ми се свят.

– Нали ти казах? – измърмори тя.

– Добре съм – настоях.

Не исках да лежа като инвалид, докато Люк обикаляше навън на свобода и кроеше планове да унищожи западната цивилизация.

Успях да направя крачка напред.

След това още една, подпирах се почти изцяло на Анабет.

Аргус ни последва, но стоеше отстрани.

Докато излезем, лицето ми беше покрито с пот. Стомахът ми се беше свил на топка. Едва стигнах до парапета.

Навън се беше спуснал сумрак.

Лагерът изглеждаше напълно опустял.

Хижите бяха тъмни, игрището за волейбол празно. Нито едно кану не се плъзгаше по езерото. Отвъд горичката и ягодовите полета Лонг Айлънд блещукаше на последните лъчи на слънцето.

– Какво ще правиш? – попита Анабет.

– Не знам.

Имах чувството, че Хирон предпочиташе да остана в лагера, за да ми отдели повече внимание за обучението, но не бях сигурен дали аз го исках. А и не желяех да я оставя сама в компанията на Клариса...

Анабет облиза устни и тихо рече:

– Аз се прибирам у дома, Пърси.

Зяпнах я.

– При баща ти?

Посочи към хълма. Близо до елата на Талия досами вълшебните граници на лагера се виждаха няколко души – две деца, жена, висок рус мъж. Те като че ли чакаха нещо. Мъжът държеше раница, която отдалеч приличаше на онази, която Анабет беше взела от „Воден свят“ в Денвър.

– Писах му, когато се върнахме, както ти ми предложи – обясни тя. – Казах му... че съжалявам. Че ще се върна за учебната година, ако все още го иска. Той ми отговори веднага. Решихме да опитаме.

– Доста смело.

Тя облиза устни.

– Обещай, че няма да направиш никаква глупост през учебната година. Или поне, че първо ще ме предупредиш по Ирида.

Насилих се да се усмихна.

– Няма да си търся белята. Никога не се е налагало.

– Когато се върна догодина, заедно ще тръгнем след Люк – рече Анабет. – Ще поискаме да ни пратят на подвиг, а ако не ни разрешат, ще се измъкнем тайно. Обещава ли?

– Звучи като истински план, достоен за Атина.

Тя протегна ръка. Поех я.

– И се пази, водорасляк – рече Анабет. – Бъди нащрек.

– И ти също, многознайке.

Гледах я как се изкачва по хълма и отива при семейството си. Прегърна смутено баща си и се обърна да погледне за последно долината. Докосна елата на

Талия и след това заедно с останалите превали хребета в света на простосмъртните.

За първи път се почувствах наистина сам.

Погледнах към Лонг Айленд и си спомних думите на баща ми „Морето не обича да бъде ограничавано.“

И взех решение.

Зачудих се за миг дали Посейдон ме гледаше, дали щеше да одобри избора ми.

– Ще се върна догодина – обещах. – Ще оживея дотогава. Все пак съм твой син.

Помолих Аргус да ми помогне да стигна до №3, за да си приготвя багажа.

Благодарности

Без помощта на мнозина смелчаци, едва ли щях да преодолеея чудовищата по пътя си и да довърша тази книга. Благодаря на най-големия си син Хейли Майкъл, който пръв чу историята, на по-малкия ми син Патрик Джон, който на шест години е най-здравомислещият член на нашето семейство, на съпругата ми Беки, която се примирява с дългите ми отсъствия в лагера на нечистокръвните. Благодаря и на училищния отбор от изпитатели: Травис Стол, бърз и умен като Хермес; С. С. Келог, любимец на Атина; Алисън Бауер, остроока като Артемида; госпожа Маргарет Флойд, мъдрата и любезна преподавателка по английски. Благодарности и към професор Егбърт Дж. Бакър, невероятен класицист, Нанси Галт, страхотен агент, Джонатан Бърнам, Дженифър Бесър и Сара Хюджис, задето повярваха в Пърси.

\$id = 16646

\$book_id = 3304

Източник: Моята библиотека / <http://chitanka.info/text/16646>

Сканиране, разпознаване и корекция: filthy, 2010

__Издание: __

Рик Риърдън. Похитителят на мънии

Редактор: Вихра Василева

Коректор: Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“, София, <http://www.egmontbulgaria.com>

ISBN 978-954-27-0431-7